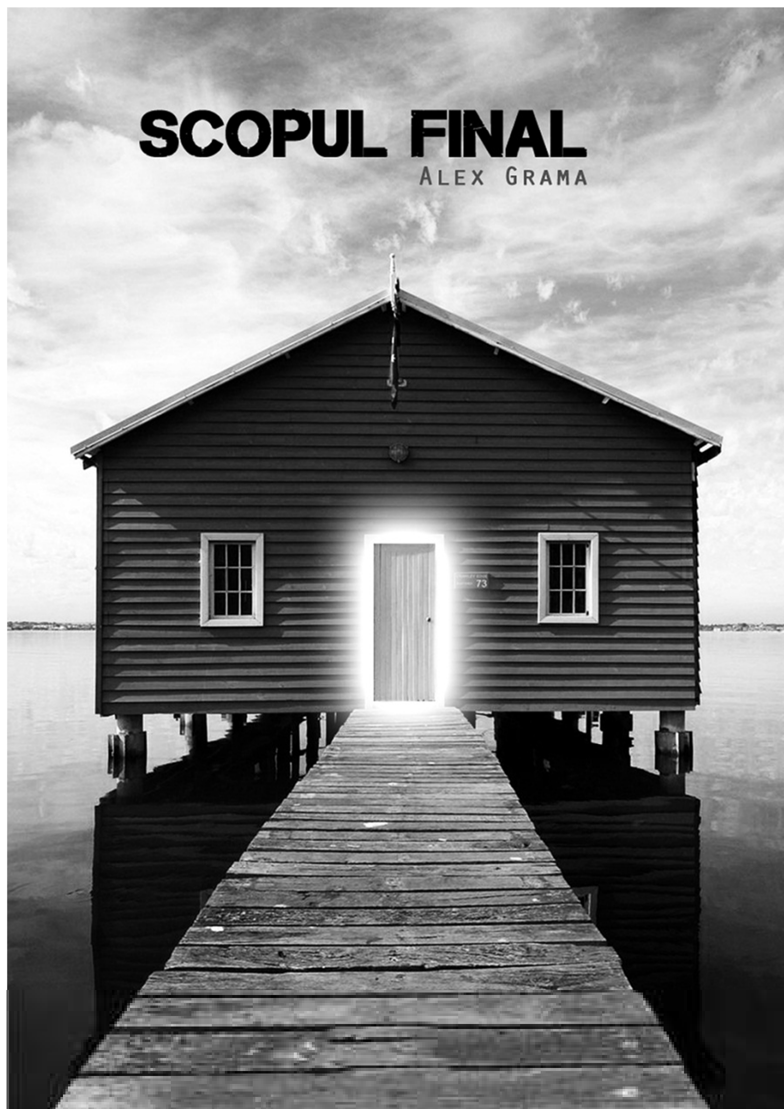

SCOPUL FINAL
Alex Grama

Alex Grama

Scopul final

Scopul final

Alex Grama

This is a work of fiction. All the characters and events portrayed in this book are either products of the author's imagination or are used fictitiously.

Alex Grama
Published by Alex Grama ©
http://twitter.com/AlexGrama
http://facebook.com/AlexGrama7
alex_grama@ymail.com

ISBN: N/A

PREFAŢĂ

Nu! şopti ea îngenuncheată respirând sacadat. Simţi lacrimile şiroind pe obrazul uscat, acum umed, mânjit de noroi. Capul îi era aplecat până-n piept şi părul murdar i se lovea de obraz când tresălta. Fiecare gură de aer o făcea să strângă din dinţi. Încerca să-şi întredeschidă ochii dar nu reuşea. Ar fi vrut să ştie unde se află. Într-un moment de răgaz auzi valurile mării în depărtare lovindu-se de ţărm şi în momentul următor simţi acel gust sărat pe vârful limbii. Înghiţi în sec şi îşi ridică fruntea din pământ.

Pietrişul de sub genunchi o rănea, pielea inflamată se umflase şi pulsa de durere. Încerca să se gândească la ce va lăsa în urmă dar nu putea. Simţi a doua oară lacrimile curgând. Închise ochii şi strânse puternic din ei încercând să-şi construiască o barieră între lumea fizică şi minte. Dar nu reuşea să o ţină în picioare. De câte ori încerca să se gândească la trecut, bariera se fisura şi aspecte ale lumii fizice năvăleau înauntru.

Contemplă asupra faptului că moartea ei va fi în van. Nimeni nu-i va vizita mormântul şi într-un final când buruienile vor fi crescute şi piatra va fi crăpată, numele ei nu va mai fi lizibil. Atunci va fi catalogată o străină, o prezenţă post-mortem anonimă care ocupă un loc în pământ în zadar. Va fi dezhumată şi nici atunci nimeni nu o va recunoaşte. După incinerarea oaselor, cenuşa ei va sta într-un bol lângă alte zeci de boluri pe un raft plin de praf. Atunci nu se va mai simţi singură. Va şti că durerea ei, deşi prăfuită, va fi împărtăşită de alte rămăşiţe ale vieţii fizice de mult apuse.

Gândurile acestea o făcură să tremure propulsând-o înapoi în lumea reală.

Totul a început cu 30 de ani în urmă. În vremurile când zilele ploioase erau rapid înlocuite cu cele secetoase şi aprige. Atunci când, după o zi călduroasă, la apusul zilei, o ploaie rece uda asfaltul şi inhalai acel miros ce-ţi definea vara. Îţi caracteriza o perioadă amplă a copilăriei, o perioadă în care îţi dovedeai că eşti în stare de orice şi nimeni nu putea sa-ţi impună altceva. Aşa se întâmpla pe-atunci.

Kennedy era în cursa prezidenţială împotriva lui Nixon. Anul 1960 a fost al 44-lea an decisiv în alegerea preşedintelui Statelor Unite ale Americii. Era o luptă aprigă între democraţi şi republicani şi pe 8 noiembrie când toate radiourile transmiteau procentajele atât de apropiate şi totuşi atât de depărtate în favoarea lui Kennedy, un suflet se născu.

Plouase necontenit de câteva zile. Toate râurile se umflaseră şi revărsau. Cu spatele rezemat de geamul rece care se

zguduia puternic la fiecare tunet, Mary McKenzy o născu pe Karen. După acel moment totul se schimbase. Mary şi fiica ei ieşiseră din Timp. Mergeau paralel cu el deşi nu înaintau deloc. Păreau că pot trăi o veşnicie.

Trei ani mai târziu, cu o lună înainte de moartea preşedintelui, William McKenzey moare în partea opusă a oraşului, victimă a unui accident rutier. Moartea soţului a făcut-o pe Mary să-şi reia locul în Timp, să-şi continue regresiunea în viaţă. Câteva luni mai târziu este concediată de la fabrica de textile Riverside şi porneşte cu paşi mărunţi spre casă. Gândurile îi zburau haotic prin minte dar numai unul singur stătea pe loc. Karen împlinea în ziua aceea 4 ani. În timp ce se juca în camera ei cu micile păpuşi din lână aşteptându-şi mama cu cadoul mult aşteptat, Mary se transpune. Se situează cu mintea în alt spaţiu şi în alt timp. Nu-i mai pasă de ce se întâmplă în jurul ei în aşa fel încât lumea fizică i se pare că a devenit o utopie. Irealul se contorsionează şi-i provoacă halucinaţii meschine. Istoria a înfrânt-o, a judecat-o şi a învins-o. Ar fi vrut ca lucrurile să rămână la fel, la fel ca acum trei ani când ieşiseră din bucla infinită a timpului dar a fost în zadar. Timpul a chemat-o înapoi şi nu s-a putut împotrivi. În şopronul întunecat se spânzură.

Bărbatul hârşâi din bocanci provocând un zgomot puternic în acea tăcere deplină. Ea zvâcni fără să-şi dea seama de acest lucru, dar simţi treptat cum groaza faţă de bărbatul învăluit în umbră creşte din ce în ce mai tare cu fiecare secundă trecută şi fiecare pas făcut. Îşi ridică ochii spre el şi

îl înfruntă. Ştia că acum nu mai are nicio urmă uitată sau lăsată în lumea fizică. Era gata să se transpună, să-şi reîntâlnească părinţii de mult pierduţi.

Lacrimile încetară să mai curgă şi îşi aştepta inevitabila sentinţă. Bărbatul care stătea impunător în faţa ei îşi afundă şapca pe cap şi o trase deasupra ochilor în aşa fel încât lumina lunii să nu-l atingă. Ridică pistolul şi îndepărtă piedica.

La auzul sunetului mecanic, fiecare fibră din corpul ei începuse să se încordeze puternic, muşchii picioarelor să se strângă într-o contracţie dureroasă şi pumnii să macine orice fărâmă de praf într-o strânsoare crâncenă. Închise ochii încercând să blocheze orice sunet din exterior şi aşteptă. *Era pe marginea prăpastiei și se uita în gol. Vântul îi bătea puternic în față dar reușea, totuși, să-și țină ochii deschiși. Deodată auzi țipete stridente și se uită brusc înapoi. În fața ei, câțiva bolovani căzură în gol. În secunda următoare simţi că zboară. Parfumul mamei ei o făcea să se simtă fericită. Vântul continua să bată cu putere, aruncându-i părul pe spate.*

Mutându-şi ţinta de pe cap înspre umăr, apăsă pe trăgaci. Surprinsă de traiectoria neaşteptată a glonţului, îl primi din plin aruncând-o pe spate. În momentul când proiectilul îi străpunse carnea simţi o durere sfâşietoare. O durere înălţătoare care ieşise din graniţele normalului. În timp ce reculul pistolului îi amorţise palma bărbatului, Karen stătea întinsă pe spate privind perplexă sângele care şiroia din umăr.

Cu un efort suprem se ridică în genunchi ţinându-se de umărul drept şi începu să se târască în direcţia opusă. Sunetele se estompau. În jurul ei liniştea se aşternuse. În depărtare valurile loveau necontenit ţărmul rece. O furtună se simţea departe. Vântul făcea ca geamul de sus să tremure. Nu putea să-şi ridice privirea spre el dar ştia că este acolo, ca o poartă de scăpare imposibilă la care nu va putea ajunge niciodată. Simţi a doua oară gustul sărat pe vârful limbii. Clipi încet şi îşi continuă ascensiunea.

Viaţa ei continuă să curgă în continuare la vale, presărată cu dezamăgiri dar şi bucurii, aflată întotdeauna în pas cu Timpul. După moartea părinţilor, Jill McKenzey, sora lui Mary o adoptă cu drepturi depline obligând-o să se mute în New York. Îşi petrece toată copilăria şi adolescenţa înotând cu o singură mână, fără mişcări depline, rămânând în urmă la toate capitolele. La 18 ani îşi dă seama că viaţa ei până acum a fost o pictură fadă, având culori şterse. Şterse de vânt, de ploaie, de lacrimile curse şi de Istoria care s-a răzbunat. S-a chinuit să o coloreze dar pensulele erau rupte, roase de Timp. Intră la o facultate anonimă cu scopul de a găsi un contur palpabil al vieţii.

Totul s-a schimbat cand l-a întâlnit pe Lee. Era mult mai înalt, cu o pereche de ochi albaştri şi părul atârnând pe umeri. Avea un început de barbă permanent şi o pereche de blugi decoloraţi. Învârtea întotdeauna o brichetă între degete deşi nu fuma. Era indolent, fără griji şi nici nu se uita la ea.

Când căzu la pământ durerea din umăr se intensifică. Îşi scăpă un urlet pe care-l estompă rapid. Strânse din dinţi în

continuare şi încercă să se mai ridice încă o dată dar eforturile îi erau în zadar. Căzu a doua oară la pământ şi nu se mai ridică. Bărbatul se aşeză în genunchi adulmecându-i parfumul fad. Îşi aşeză urechea pe inima ei simţind doar câteva bătăi slabe.

În timp ce dăduse o luptă violentă cu corpul ei forţându-se să înainteze, bărbatul se apropie încet, pas după pas, legănând un capăt de sfoară în mână. Acum când leşinase se aşeză lângă ea, părând că savurează fiecare moment. O apucă de gambă şi cu toată forţa o ridică de la pământ, lăsând-o să atârne cu capul în jos. Cu sfoara aspră, făcu nod strâns în jurul celor două glezne susţinând-o de o ţeavă de metal. Într-o imagine tragică, în ritm cu valurile zguduitoare, o rafală de vânt intră prin acelaşi geam deschis aducând cu ea moartea şi făcând-o pe Karen să se legene într-o mişcare ritmică mimând un salut.

Se aşeză în genunchi în aşa fel încât faţa lui era la acelaşi nivel cu al ei. O privea cu aceeaşi expresie încruntată. Simţea că nu o cunoaşte. Ardea în el dorinţa de a-i şti trecutul. Îşi petrecu mâinile pe după ceafă şi închise ochii. Muşchii îi erau tensionaţi şi fruntea îi ardea puternic. La un moment dat hala se lumină pentru o fracţiune de secundă. O lumină albastră, fulgerătoare. În momentul următor ciuli urechile la auzul tunetului. Atunci începu să plouă. Fiecare picătură de ploaie atingând câte o porţiune complet diferită de pământ şi scoţând câte un sunet complet diferit. Într-o lume cu atâtea asemănări, cele mai simple lucruri sunt atât de diferite.

În ziua când Lee a salutat-o a fost cea mai fericită zi a ei. A reuşit să amplifice tensiunea culorilor, să le definitiveze şi să le transpună pe foaie. S-a apucat de pictat.

Şase luni mai târziu, în faţa casei, Lee s-a aşezat în genunchi. A scos o cutie din geacă şi nu i-a spus nimic. A acceptat fără să scoată un cuvânt. În noaptea aceea împachetară, se suiră pe motocicleta lui şi porniră spre nord. O săptămână mai târziu dădură buzna într-o biserică din Las Vegas. S-au căsătorit pe fugă şi atunci când soarele le arsese spatele şi degetele erau încreţite de la prea multă apă s-au hotărât să se aşeze. S-au întors în Texas unde, cu economiile adunate, au reuşit sa cumpere o căsuţă.

A continuat să picteze şi reuşea să vândă mici tablouri pe sume modeste. Venise momentul când pictura urma să devină al doilea lucru important din viaţa ei. Cu testul de sarcină pozitiv strâns în pumn intră în casă.

Promptit în faţa ei, ridică cuţitul făcându-l să strălucească în lumina neonului şi aşteptă. Într-o fracţiune de secundă, o apucă de păr şi cu o singură mişcare îi reteză jugulara complet. Când lama secţionă epiderma şi nervii transmiseseră impulsul de durere spre creier, ochii şi gura-i se deschiseră la maxim rămânând totuşi mute. Deşi doar sângele atingând podeaua se putea auzi, durerea sfâşietoare i se citea pe expresia feţei. Fiecare rid vibra şi fiecare por se deschidea complet părând că nu vor să iasă niciodată din propria buclă a infinitului.

Sângele se scurgea spre cea mai apropiată gaură din podea, lăsând în spate o urmă roşiatică. În timp ce ploaia de afară

zguduia singurul geam din încăpere, se apropie a doua oară de pieptul ei simţind o bătaie mai puternică, mai profundă … aritmică.

Se detaşă de scenă şi o lăsă netulburată. Ieşi pe uşa halei simţind ropotele ploii apropiindu-se din ce în ce mai tare. Se apropie de marginea pontonului şi privi în larg. Picăturile de apă grele îi cădeau pe cozoroc. Simţea cum, în curând, va fi udat la piele. În larg un vaporaş îşi făcea loc cu greu printre valurile puternice. Se aştepta să se răstoarne dar lumina clipea necontenit.

Gemetele străine se distingeau perfect în liniştea holului. Apucă balustrada de lemn și urcă, încercând să-și pastreze calmul. Pășea încet pe covorul ros de timp privind în același timp în gol către picturile stereotipice afișând câini și familii fericite de pe pereţi. Ușa era întredeschisă. Păși înauntru pregătită să ţipe dar se opri. Părul lung al lui Lee se distingea perfect dintre picioarele larg deschise ale unei străine. Nu mai simţea nevoia să strige. Ştia că era prea târziu. Cu lacrimi în ochi coborî scările în viteză și se sui pe motocicletă.

O luă la pas în direcţia opusă a clădirii plimbându-se pe lângă marginea pontonului încercând să-şi ţină paşii drepţi. Vuietul se distingea clar pe fundal. Crengile copacilor se zbuciumau violent şi se loveau între ele. Fulgerele şi tunetele cântau în duet oferind un spectacol auditiv şi vizual magnific. Când îşi simţi şapca plină de apă o luă la fugă spre clădire. Intră pe mica uşă primind din plin mirosul de sânge proaspăt.

În seara când ajunse în New York se opri la docuri. Rezemă motocicleta de un gard şi o porni de-a lungul pontonului. Simţea umiditatea când trăgea aer în piept. Departe în văzduh mici sclipiri luminoase se afişau la răstimpuri scurte. Urma să plouă.

Îşi tot punea întrebarea care o măcinase de-a lungul drumului până aici. O simplă întrebare anexată la atâtea răspunsuri complexe. De ce? De ce în calitate de fiinţe fizice ce dăm umbră pământului nu suntem capabili să schimbăm Timpul? De ce nu reuşim să ieşim de sub mantaua Istoriei şi ne lăsăm prinşi întotdeauna? De ce?

Un sunet o făcu să se întoarcă brusc…

Se apropie de ea cu paşi apăsaţi lăsând urme adânci pe nisipul care în secunda următoare era șters de vânt. Ridicat pe vârfuri, tăie sfoara, ţinând-o în acelaşi timp de mijloc. Îi simţea uşurimea considerabilă, atât de plăpândă, atârnând pe braţele lui puternice. O aşeză în propria baltă de sânge şi începu lent să o dezbrace. Deşi degetele îi tremurau la fiecare nasture, inima îi era liniştită. Îi simţea rigiditatea pielii și hainele ude, murdare cum se lipesc de braţe. Părul cleios și plin de sânge îi atârna pe faţă acoperindu-i ochii larg deschiși. Când termină, îi aranjă braţele și picioarele drept şi o mângâie patern pe păr. Preţ de câteva secunde vederea i se înceţoşă şi se simţi nelalocul lui dar îşi reveni rapid. O măsură din cap până în picioare remarcând umerii laţi, sânii mici și diformi, degetele lungi cu unghii roase și abundenţa de păr pubian care răsărea dintre picioarele firave şi zgâriate.

Cu mâna întinsă, neluându-și privirea de la ea, scotoci în propria geantă. Găsi un capăt de furtun destul de lung şi îl roti în mâini sporindu-i elasticitatea. Se aplecă asupra ei şi începu să-i pipăie pieptul. Când simţi clavicula se opri schiţând un zâmbet în colţul gurii. Cu un cuţit scurt secţionă o porţiune din piele lăsând să curgă câteva firişoare de sânge. Băgă furtunul prin mica gaură făcându-l să arate ca un şarpe pe sub pielea zgâriată. Îl cuplă la pompă şi se îndepărtă câţiva paşi, tresărind din cauza sunetului puternic provocat de motor.

Cu paşi grei se aşeză pe fotoliul de lângă ea. Cu braţul rezemat de mâner căzu într-un somn profund. Urma să fie o noapte lungă.

CAPITOLUL I

În sufrageria lui, cu obișnuita bere în mână, Mark Taylor stătea tolănit în fotoliul decolorat gândindu-se cât de mult i s-a schimbat viaţa. Nebărbierit, cu trenci-ul atârnându-i pe mocheta neagră de noroiul bocancilor și cu alcoolemia trecută de mult peste limita normală a legilor statului New York, își băgă mâna prin părul soios lăsând să se vadă firele încărunţite.

Mark era un tip obișnuit. Avea 45 de ani, o statură înaltă, ochi căprui și păr șăten cu mici influenţe albe. Burta plină de bere îl situa la alt nivel, unul mai înalt dar lumina gălbuie din cameră îi arunca o culoare bolnăvicioasă. Din cauza Lucky Strike-urilor ieftine și a Power and Son-ului care ar îmbolnavi și un taur, era prima oară când îi era scârbă de el însuși. Se uită în jur și începu să plângă. Lacrimi grele îi curgeau pe obraz și se opreau în gulerul camășii. Simţea că este pe cale să dea cu piciorul unei vieţi frumoase. Se roti cu tot corpul spre ceas, oftând, când își dădu seama că stătea de

două ore în sufrageria goală. Transpiraţia începuse să i se scurgă pe frunte în ultima jumătate de oră şi combinată cu puloverul sintetic şi trenci-ul prea gros, acum, răspândea un miros acru profund. Încercă să se scoale dar căzu la loc, simţind înţepături aprige în tâlpi. Din poziţia în care stagnase atâta timp, sângele încetase semeţ să mai circule prin vasele de sânge îngroşate şi acum înţepăturile îl acaparau, urcând încet, traversând gambele şi ajungând la pulpe. Se aşeză rapid pe fotoliu şi se dezbrăcă de trenci. Începu să-şi maseze muşchii în aşa fel încât să sporească circulaţia sperând că va reuşi să evite un cârcel. Când picioarele se înroşiseră semn că sângele își făcuse ciclul complet şi atmosfera se mai încălzise, mai luă o gură de bere. În timp ce o înghiţea forţat, o mică bătaie în uşă îl trezi. O siluetă micuţă se vedea de după geam, încercând să-şi facă curaj să apuce clanța. Într-un final îndrăzni și un băiețel blond apăru în prag. Ochii mari albaştri se roteau de la mormanul de beri înspre tatăl sau. Părul mare îi acoperea fruntea făcându-l să şi-l dea într-o parte din când în când. Avea o constituţie slabă şi din această cauză pijamalele colorate atârnau pe el. Se frecă la ochi somnoros și rosti încet.

- Tati, ce faci la ora asta treaz?

Mark se înroși, uitându-se speriat în jur, căută un răspuns rezonabil pentru un puşti de 7 ani. Se ridică de pe fotoliu, ascunzând berea după canapea şi se apropie de băiat.

- Jamie, de ce nu eşti în pat la ora asta? întrebă acesta în timp ce se aşează în genunchi în faţa acestuia. Nu ar trebui să dormi ? Ai şcoală mâine…
- Păi mă duceam la baie, am văzut lumină şi nu ştiam cin… , începu să caşte nereuşind să termine propoziţia. Se opri schiţând un zâmbet larg.

Mark se uită la el simţind o dragoste profundă. Îl îmbrăţişă strâns până băiatul începu să bolborosească câteva cuvinte.

- Tati, mă sufoci!
- Te iubesc Jamie, îi rosti dându-i drumul din strânsoare.
- Şi eu te iubesc tati. Poţi să mă duci tu înapoi în pat?
- Da, hai sa mergem.

Îl luă în braţe şi ieşi încet din sufragerie. În afară de paşii grei ai lui Mark, nu se mai auzea absolut nimic. Câţiva câini lătrau în faţa casei şi o maşină tocmai trecuse, câteva secunde mai devreme. Ochii obişnuiţi cu lumina puternică din sufragerie îl trădau acum, creierul transmiţând doar pete negre. Apucă balustrada şi urcă încet când îi simţi capul lui Jamie pe umăr. Când ajunse în cameră, băiatul aţipise.

Îl aşeză cu capul pe pernă şi îl înveli, trăgându-i plapuma până la piept. După ce îl sărută pe frunte, se îndreptă spre uşă când îl auzi pe băiat dezvelindu-se.

- Tati? întrebă acesta frecându-se la ochi.
- Da? rosti Mark în timp ce se apropie de el şi se aşeză pe marginea patului. Ce s-a întâmplat?

Rezemându-se pe coate, se uita în jos puţin ruşinat când rosti.

- Mă gândeam… ieri am auzit-o pe mami vorbind despre la tine la telefon cu mătuşa Rebecca. Tati? Ce înseamnă beţivan ?

***

Cu puţin timp în urmă, viaţa lui Mark îşi urma cursul normal fără prea multe ieşiri din grafic. Zilele treceau fără ca agenda biologică să înregistreze vreun eveniment notabil. Se trezea la ora 9 fix şi îşi îndrepta paşii goi spre bucătărie, atras de mirosul şuncii prăjite. Sara îi punea în faţa micul dejun clasic american, incluzând pe lânga şuncă şi o omletă din 4 ouă uriaşe. Sara era soţia lui, singura persoană din lume care l-a iubit, îl iubeşte şi îl va iubi necondiţionat. Au avut de trecut peste multe obstacole până acum dar după ce Jamie s-a născut, legătura dintre ei doi s-a desfăcut şi i-a facut loc alteia. Atunci toate trei s-au consolidat şi nu au mai avut loc rupturi. Cei trei aveau un loc special în orice carte. Au reușit să-şi creeze propriul univers paralel, propria buclă a fericirii unde se învârteau încontinuu necontenind să se oprească.

După ce îi săruta pe amândoi, pleca spre secţie.

Fiind detectiv, Mark aprecia şi prefera munca de birou cu rare ieşiri pe teren. Îi plăcea să citească dosare, să-şi petreacă timpul pe la Arhive, să analizeze faptele, probele, ca apoi să deducă răspunsul. Dar atunci când aveau nevoie de el pe teren, nu se sfia să-şi tragă piedica de la armă şi să înfrunte pericolul. Deşi asta se întâmpla destul de rar și el reuşea întotdeauna să rămână în birou sorbind dosarele din scoarţă în scoarţă, medaliile care atârnau în vitrină contraziceau tendinţele actuale de a practica sedentarismul.

În tinereţe fusese unul dintre cei mai talentaţi poliţişti din Bronx, excelând prin curaj și inteligenţă. Când vremea lui a trecut, la vârsta de 40 de ani a fost promovat ca detectiv acceptând locul în spatele biroului.

Deşi la început urâse munca cu dosarele, cu analizarea faptelor, preferând să fie, totuşi, în centrul acţiunii de dragul vremurilor trecute, acum strâmbă din nas la auzul dispecerului urlând în radioul maşinii. După ce a rămas în istoria secţiei prin diferite cazuri rezolvate care l-au pus pe prima pagină a ziarelor, acum este dat exemplu tinerilor care păşesc treptele Academiei. Viaţa de detectiv era clar mai liniştită şi îi placea foarte mult.

În zilele de vineri când scăpa mai devreme de la serviciu, era tradiţie în familia Taylor ca primele trei locuri ale cinematografului din centru sa fie ocupate de ei, necontând ce film rula. Cinematograful făcea parte dintr-o clădire veche, protejată de legile statului, datând de dinainte de al II-lea Război Mondial. A fost restaurată acum câţiva ani şi cumpărată de un străin.

Deşi draperiile miroseau fecvent a naftalină şi câteva scaune păreau pline de purici, filmele erau de calitate. De la dramele spaniole la acţiunile pur americane, ei savurau orice. Întotdeauna ajungeau primii, intrând tiptil când încă nu era totul pregătit. Se aşezau încet, ronţăind lent popcorn şi sorbind sucul acidulat. Se aplecau pe scaun în jos în aşa fel încât să nu-i vadă nimeni, de dragul lui Jamie. Observau atenţi cum se aranjează cortina, camera video şi alte detalii ale cinematografiei contemporane. Când începea sala să se umple, răsareau şi stăteau drepţi ca şi cum de-abia ar fi ajuns, râzând la surprinderea celor din spate care credeau că scaunele din faţa lor fuseseră goale până atunci.

În week-end-urile când Mark nu avea nici un caz la activ, plecau vineri seara la cabana lor din West Milford lângă Highland Lakes.

Părinţii Sarei i-au dăruit cabana când a împlinit 30 de ani. Fiind singura lor avere considerabilă care oricum ar fi apărut în testament, Sara s-a bucurat foarte mult. Deşi părinţii ei nu erau bogaţi şi averea prezentă ar fi trebuit să fie împărţită la 3 fete, cadoul primit a cauzat câteva certuri în familie, celelalte două surori acuzând imparţialitate. În aşa fel s-a provocat o ruptură în trio-ul feminin, Sara rămânând doar cu Rebecca, sora cea mică.

După un drum de 5 ore obositor, ajungeau seara târziu şi îşi odihneau trupurile ostenite. Dacă era o vară călduroasă, ocupau plaja de pe marginea lacului admirând păsările prădătoare care vânau peşti din zbor şi îşi odihneau sufletele obosite de viaţa plină de stres pe care o trăiau înapoi în oraş. Se întindeau pe şezlong sub apusul soarelui, într-o zi de august portocalie şi în timp ce se ţineau de mână uitându-se la reflectiile reciproce din ochi, îl auzeau pe Jamie cum se juca în faţa lor în apa călâie. Când se ridicau să intre în casă, deja era noapte şi după ce îl înveleau pe Jamie şi se schimbau de costumul de baie, se aşezau afară, pe bancă în răcoarea nopţii privind, ţinându-se în braţe, aburii cum ies din veranda de lemn şi din pietrele încălzite peste zi. Se ridicau când simţeau că frigul începea să se caţere pe spinările lor şi urcau încet în dormitor închizându-l cu cheia, ferecând toate secretele înauntru.

Când lacul era îngheţat şi iarna îşi întindea braţele noduroase peste văile albe, stăteau toţi trei în faţa şemineului şi spuneau poveşti, întruchipând diverse personaje fantastice. Jamie era puternic influenţabil şi de la sentimentul de grijă părintească şi fericire deplină, fluctua uşor în extrema opusă atunci când Mark se transforma într-un vampir ce urma să devoreze un oraş întreg. Se speria groaznic, începea să plângă şi nu prindea somnul până nu îl alinau amândoi. Iernile erau perfecte pentru a restabili legăturile pierdute parţial în timpul săptămânii. Momentele când formau o familie unită îi dădeau exemplul perfect lui Jamie, modelându-i caracterul perfect pentru viitor.

Mark atinsese apogeul fericirii împreună cu familia lui, dar atunci când realitatea este mai cruntă decât orice poveste fantastică, totul se dărâmă.

Patrula ca întotdeauna, la insistenţele lui George, străzile neliniştite şi murdare ale Bronxului când staţia începu să sune zgomotos cu întreruperi metalice ale difuzoarelor stricate de timp. „Mark, George, unde sunteţi?" Avem o urgenţă pe 157, la Sam's Diner. Repede!"

- Iar? Este a câta oară luna asta? întrebă George sarcastic.
- Chiar nu ştiu. Nu avem ce face, nu are nimeni ce să le facă. S-a întâmplat ceva? întrebă Mark.
- Nu, nimic. Vreau doar să ajung acasă, a fost o zi lungă.
- Da, şi eu. Astăzi plecăm la munte. Oh, de-abia aştept. A fost o săptămână nebună.

George schiţă doar un zâmbet întorcând capul spre geam. Începu să numere stâlpii în gând dar pierdu rapid şirul.

Sam's Diner, pe lângă a fi un restaurant care ar putea fi catalogat de ultimă speţă unde inspectorii au renunţat să mai bată la uşă din cauza refuzului categoric, Sam a reuşit să construiască un loc propice afacerilor ilegale incluzând de la hoţi de buzunare la capi de mafie. Influenţele fiind mari şi se învârteau cu multă precizie prin toate ramurile conectate restaurantului, forţele de poliţie au renunţat să mai pună urechea la fiecare lucru care se întâmpla în acest *„palazzo della buona tavola"* învelit în ceaţă.

În anii 70' aparţinuse unui italian pe nume Mario Pellegrini. Emigrat din propria ţară, venise în New York cu visul de a-şi deschide o afacere. A ajuns în Bronx unde toate visele au capăt de drum. Totul s-a terminat atunci când un simplu jaf a degenerat în moartea domnului Pellegrini. Locul s-a închis automat rămânând o epavă pentru câţiva ani. În timp ce toate aceste lucruri se întâmplau, Sam Marco începea să-şi construiască o faimă prin micuţul Bronx onorând diverse afaceri şi favouri, urcând încet pe scara ierarhică. Ideea i-a venit instant cumpărând locul cu toate economiile lui şi transformându-l într-un loc propice infractorilor unde, dacă intrai, puteai cumpăra orice tip de drog, curvă sau armă.

Când au ajuns, două patrule ale Departamentului de Poliţie din Bronx, ajunseseră deja şi păzeau toate ieşirile. Mark coborî cât putu de rapid, fiind de-aproape urmărit de

George. Un ofiţer tânăr cu chipiul prea larg atârnându-i pe cap îi întâmpină.

- Bună seara, rosti ofiţerul apăsat salutând milităreşte.

Mark îi răspunse la salut în timp ce George îşi aprindea o ţigară.

- Ce s-a întâmplat aici ?
- Sincer să fiu domnule, nici noi nu ştim sigur. Localnicii au auzit focuri de armă şi imediat după asta, un cadavru a fost scos pe uşă. Comandantul McPhearson a spus să nu acţionăm fără dumneavoastră de faţă.

Mark înghiţi în sec şi închise puţin ochii. Aerul rece al nopţii îl calma. Se detaşă din punct de vedere psihic de scenă şi privi în ansamblu situaţia cu ochii închişi. Luna ardea puternic deasupra lui făcând toate obiectele să lumineze ciudat. Ştia ce aveau de făcut.

- Ascultă ofiţer … ?
- Jennings.
- Bun, ofiţer Jennings. Ordonă-le oamenilor tăi să rămână pe poziţii şi să aştepte. Unde este intrarea prin spate?
- Exact după colţ.
- Eşti liber! Hai George!

Cu ţigara între dinţi, George călcă rapid pe zăpada moale urmându-l pe Mark îndeaproape. Îşi încărcă arma cu gloanţe de calibru 5 şi şi-o poziţionă înapoi în toc. Simţi cum întunericul îl cuprinde din spate şi văzu cu coada ochiului

cum se strânge strada în spatele lui. Grabi pasul până îl ajunse pe Mark.

Intrarea din spate a restaurantului era formată dintr-o ușă de metal, fără clanţă sau vreun alt mecanism de deschidere. Zăpada și întunericul formau o antiteză morbidă, aruncând umbre ciudate pe pereţii murdari. Lângă un butoi de tablă care menţinea un foc călduros cu rolul de a încălzi picioarele îngheţate ale oamenilor străzii, bolborosind cuvinte nedeslușibile și raspândind un miros stătut de băutură, stătea un bătrân. Ţinea în mână o sticlă învelită într-o pungă de hârtie maro, ca cele de la Walmart. Era îmbrăcat sărăcăcios, cu o pereche de blugi rupţi în genunchi si o bluză veche decolorată. Își completa decorul înfofolit în ziare.

Îl privi trist stingându-și ţigara pe o movilă de pământ aducându-și aminte de tatăl său. *Își simţea papucii din picioare fiind prea mari pentru el. Alerga prin nisipul fierbinte din spatele casei aruncându-se din când în când pe jos. Nu-și permiteau să plece la mare, dar puteau să-l păcălească pe George. La un moment dat auzi poarta deschizându-se. Avea 7 ani când se întâmplau toate aceste lucruri. Jack Macovski păși încet pe iarbă, crescută prea mult, și se apropie încet de băiat. Când ajunse, îl luă în braţe. Avea ochii umflaţi de plâns și mirosea puternic a alcool. „George, de acum încolo o să fim doar noi doi. Noi doi, ca băieţii. Fără mama ta. Mama ta, a plecat. O să fim doar noi doi ...” Atât i-a spus. Dădu din cap încet și își puse capul pe umărul lui. Niciodată nu a știut unde a dispărut mama lui și nici nu-i păsa. Atâta timp cât a dat*

dovadă de un caracter atât de defect încât să-l părăsească, nu îl iubise.

Peste câteva luni când se întorcea acasă de la şcoală se opri puţin în bătaia soarelui. Fusese o iarnă lungă și geroasă și acum primăvara venise şi simţea beatitudinea curgând prin el. Își simţi limba uscată și o luă la fugă spre casă cu gândul la limonada rece din frigider.

În ultimele săptămâni statuse destul de mult cu doamna Lebrovski de vis-a-vis. Jack apărea doar dimineaţa şi se culca până când seara venea din nou peste ei.

Intră pe uşa casei când dădu nas în nas cu o femeie îmbrăcată la costum. „Tu o să vii cu noi" îi rosti lent. „Unde este tatal meu ?". Femeia schiţă un zâmbet sarcastic la auzul întrebării. „Tatal tau te-a părăsit. Ţi-am găsit un orfelinat drăgut, pentru copii cuminţi ca tine. Vino!"

În acel moment totul se termină. Nu l-a mai întâlnit niciodată pe tatăl său până într-o seară. Trecuseră 10 ani. Se afla în Chicago. Tocmai ieşise dintr-un bar şi se simţea puţin ameţit. Băuse câteva beri. Mergea înfofolit cu mâinile în buzunar şi gulerul ridicat. Era o seară friguroasă de noiembrie. În faţa lui, la câţiva metri se contura un bărbat. Era culcat pe jos, rezemat de peretele barului. Stătea înfofolit într-o geacă răpciugoasă, acoperit pe cap cu un fes cârpit. Era învelit cu câteva straturi de ziare pe alocuri ude. Se apropie de el şi îi aruncă un dolar în şapca de pe jos .

Bărbatul auzi mişcare în faţa lui şi ridică privirea. Atunci îl recunoscu. „Tată?"

George, vino aici. Ce faci acolo?

- Da, acum!
- Ajută-mă cu uşa asta! La 3, lovim tare, da?
- Lovim ?
- Da, lovim, cu piciorul. Tare!

  ...
- 1 .. 2 .. 3 … Acum !

Partea din spate a restaurantului lui Sam era constituită dintr-un hol lung, cu un tapet roşu înnegrit de vreme şi ros la părţile inferioare de şobolanii care încă mişunau veseli. De o parte şi de alta, două uşi se chinuiau să se mai menţină în balamale. Pe una se putea distinge o plăcuţă ce reprezenta o scenă tristă având un omuleţ chircit pe vine, deasupra unei găuri. De cealaltă parte o uşă întredeschisă lăsa să pătrundă în hol o lumină slabă. Mark călcă precaut pragul, împingând uşa cu ţeava pistolului până la capăt. Becul de sus care pâlpâia interminabil, lumina două găleţi murdare plus un mop rupt în câteva bucăţi aruncate pe jos.

Ieşiţi din debara, se lipiră de pereţii opuşi şi începură să meargă precaut, ciulind urechile la fiecare zgomot. În faţa lor două uşi stăteau întredeschise, lăsând să se audă linişte pătrunzătoare din incinta restaurantului. George îşi roti încet capul spre ieşire încercând să desluşească un zgomot dar, doar adierea vântului se mai auzea, un fluierat, câteva cuvinte de neînţeles.

Mark se apropie de cele două uşi, având muşchii încordaţi la maxim. Ţinea strâns pistolul în pumn şi se străduia să-şi calmeze inima care îi gonea nebuneşte. Din punctul unde

era, putea privi spre centrul restaurantului. Câteva mese goale, lipsite de prezenţă umană completau peisajul sumbru, atât de întunecat. Cafelele lor încă scoteau aburi care se ridicau spre tavan, dovedind astfel ca nu erau singuri. Mark păşi în faţă, podeaua scârţâind uşor. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

Un foc de armă zgudui uşa. Mark primi un glonţ în umăr şi căzu cu toată greutatea pe podeaua şubredă. George, simţind adrenalina curgându-i prin vene, scoase arma din toc şi intră smucindu-şi toată greutatea corpului când, se auzi al doilea foc de armă.

Glonţul intră exact în tâmpla capului împroşcându-i sângele pe peretele opus. George nici nu avu timp să-şi dea duhul în totalitate când arma lui Mark declanşă al treilea foc de armă. Glonţul acestuia străpunse pieptul bărbatului care stătea ascuns în întuneric. Căzu fără să icnească stârnind praful să se ridice în aer. Liniştea cuprinse toată încăperea, doar şuierăturile groase ale lui Mark se mai puteau distinge. Atunci când Jennings împreună cu alţi trei poliţişti năvăliră înauntru, acesta leşină simţind durerea din umăr pulsând încontinuu.

Câteva zile mai târziu, Mark se trezi într-un pat alb de spital alături de Sara şi Jamie. George era mort şi viaţa lui începea să alunece la vale. S-a aflat mai târziu că, din cauza unor neînţelegeri la transferul unor pachete de heroină, unul dintre ei şi-a scos arma şi a început să tragă orbeşte. Trei zile mai târziu, Julio Sanchez a fost prins şi condamnat la 25 de ani de închisoare fără drept de apel.

În acelaşi timp cu moartea lui George, au dispărut şi momentele de fericire din familia Taylor, lucrurile simple care le animau vieţile şi le-au luat locul alcoolul şi certurile, dominând viaţa lui Mark ca un virus imbatabil.

CAPITOLUL II

Iarna întotdeauna a întârziat în New York, niciodată nu s-a grăbit. I-a lăsat pe bieţii cetăţeni să devină irascibili şi să se afunde în mocirla sezonieră. Ştiţi despre ce mocirlă vorbesc … tipul ala de vreme când nu este nici frig, nici cald şi se formează pe jos un amestec mizerabil de nisip, zapadă şi prezervative folosite. În 1990, pentru că aşa arăta calendarul de pe peretele spălătoriei, iarna a ajuns mai repede. Primii fulgi de zăpadă au început să cadă de la mijlocul lui noiembrie, ca la începutul lui decembrie zăpada se instalase deja şi nu parea că vrea să plece. Atmosfera sărbătorilor se simţea în aer, micii locuitori ai Bronxului ieşeau şi se plimbau prin magazine lăsându-şi copii flămânzi să se uite cu jind la jucăriile strălucitoare.

Premiera de anul acesta a fost luminarea arterelor principale cu beculeţe specifice. Dar din cauza bugetului scăzut, au lăsat străduţele secundare întunecate, predispuse

la obişnuitele violuri. Când vedeai o străduţă întunecată, câteva semne invizibile atârnau de fiecare stâlp. Semne care te atenţionau să nu înaintezi sau să strângi din fese şi să o iei la fugă în direcţia opusă. Înainte să-ţi înfigi piciorul în asfalt şi să decolezi, probabil călcai într-o băltoacă şi înjurai de toţi Sfinţii. În orice caz, înainte de asta auzeai un mormăit în spate. Te uitai cu coada ochiului şi nu îndrăzneai să întorci capul dar trebuia s-o faci, erai curios. Un om al străzii fără nici un articol vestimentar prezent apărea din întuneric, trăgând de zor dintr-o pungă cenușie. Atunci fugeai, fugeai şi nu te mai opreai. Aşa se întâmpla în Bronx.

Întrebarea pe care toţii locuitorii din Manhattan şi-o puneau în gând, nu o puteau rosti niciodată. Este Bronx o suburbie a New York-ului sau doar un cartier rău famat?

Bronxul este singurul cartier al oraşului New York, aflat pe teritorul continental al statelor. Un imigrant danez, Johannes Bronnck, a fondat Bronx-ul când a cumpărat 200 de hectare în 1639.

În orice caz, pentru cei ce locuiesc de partea cealaltă a podului, Bronx-ul pare doar o pungă cu rahat. Pentru restul, este doar un mic colţ de Rai.

New Yorkezii norocoşi care nu-şi rupeau spatele chiar şi în Ajun pentru o primă minusculă, puteau admira parada pe care primarul David Dinkins o organiza pentru prima oară. Care alegorice cu spiriduși şi Moş Crăciuni prost desenaţi şi construiţi. Crăciunul în Bronx nu putea fi ratat, din orice punct de vedere.

Pentru Claire nu era chiar aşa, să fii de tură într-o seară ca aceea, când afară ningea abundent şi nu puteai vedea la 2 metri în faţa ta, nu era o perspectivă prea încântătoare. În faţa spălătoriei se depusese deja un strat serios de zapadă. Se uita sceptică la clanţa de la uşă dar se răzgândi. „Nici că am să mai ies de-aici, şi e de-abia 7" gândi ea în timp ce se întorcea la tejghea.

O tură obişnuită prin suburbiile Bronxului (imaginaţi-vă, suburbiile unei suburbii) se termina atunci când soarele apunea. Din cauza criminalităţii ridicate, Dinkins a votat o lege prin care toţi patronii de instituţii care se află prin zonele cotate periculoase, să reducă durata turei până la 7.30 în timpul iernii.

Se ridică brusc de pe scaun şi tropăi din bocanci. Ceasul de pe pereta arăta 7.10. „Sper să mă aştepte Mike. Rahat de vreme!" . Era împreună cu Mike de doi ani. Cei mai buni doi ani din viaţa ei. Se iubeau nespus de mult şi inelul de pe deget pe care tot îl învârtea, accentua asta. Se întâlneau să cumpere un cadou. Era ziua mamei lui.

Geamurile se aburiseră deja, semn că temperatura scăzuse considerabil afară. Se apropie încet de geam şi cu podul palmei şterse o porţiune. Strada era în beznă. În depărtare un câine urlă prelungit. Apoi un claxon de maşină răsună puternic. Se uită dinspre casa de marcaj spre ceas şi dinspre ceas spre geam, afară. Nu ştia ce să facă, plus că nu-i plăcea deloc singurătatea. *„Să stai singură, fără să faci nimic e al dracului de rau. Când o să-şi dea Maurice seama că spălătoria lui se duce pe apa sâmbetei şi, doamne, când o să-mi dau eu*

seama că o să fiu şomeră în curând?". Își învârti din nou inelul pe deget şi se aşeză pe scaun. Nu se gândi prea mult la asta. Întotdeauna îi plăcea să-şi amâne problemele sau să folosească conceptul *„să lăsăm problemele existente pentru Claire Cea Din Viitor, e problema ei doar!".* Când urechea lui Mickey Mouse arătă 7.12 se ridică şi se îndreptă spre culoarul ce ducea în spate. Stomacul îi dădea semne clare că îi venise timpul cuvenit. Intră in mica bucătărie amenajată de Maurice şi îşi luă din frigider un iaurt. Geamul, prost prins în balamale, se zguduia din cauza vântului de-afară. Un strat subţire de zăpadă se depusese pe marginea lui. După a doua linguriţă de iaurt simţi cum se înăbuşă. Atinse caloriferele dar erau reci. Se ridică brusc şi îndepărtă siguranţa geamului. Ca din senin, îi alunecă din mână încuietoarea şi se buşi puternic de perete. Zeci de cioburi săriră în aer şi căzură cu zgomot pe gresie. *Stătea în genunchi şi îşi simţea picioarele ude. Mike era în spatele ei şi se apropia încet. Ştia ce o să facă. Bocancii îi scârţâiau pe zăpada moale. Ştia ce ţinea în mână. Deodată, sări pe ea luând în acelaşi timp cantităţi mari de zăpadă aruncându-i-le în faţă.*

În depărtare auzi un geam spart. Ridică capul şi cu greu deschise pleoapele ude. Cineva spărsese un geam. Cioburi cădeau din aer. Mark se aşeză şi mai greu asupra ei, presându-i genunchiul pe rinichi. În acel moment, respiraţia i se tăie. Auzea cum cioburile cădeau încontinuu şi nu se mai opreau. Într-un final ridică din nou privirea. În faţa ei se contura un copac gros cu ramurile atârnând până la pământ. Încerca sa-i spună că o doare, ca nu putea respira dar glasul îi era mut. O

ramă de geam atârna în faţa ei. Încerca sa-i facă semn că se sufocă. Capul îi era înfipt în zăpadă şi rama se lovea de copac încontinuu din cauza vântului care bătea cu putere.

Se trezi brusc din reverie scăpând linguriţa plină de iaurt pe jos. Ceva o făcuse să tresalte, un sunet venit din capătul celălalt al spălătoriei. În momentul următor auzi uşa de la intrare deschizându-se cu putere. Îşi opri respiraţia şi se încordă ascultând cu atenţie. Călcă apăsat pe podeaua rece şi se apropie de uşa crăpată. Îşi luă inima în dinţi şi o împinse lăsând să se vadă toată încăperea.

Casa de marcat nu era atinsă şi uşa era la fel de închisă cum o lăsase. Nici Claire, nici umbra care intrase nu observară zăpada care se topea încet în faţa uşii de la intrare. Se întoarse repede la vestiar să-şi ia ghiozdanul şi călcă în cioburile sparte. Zgomotul o făcu să tresalte. Se uită speriată în jur şi în colţ, lângă frigider, o bucată de carton stătea rezemată. O luă şi o prompti în geam estompând sunetul furtunii care începuse afară.

Apucă ghiozdanul şi se îndreptă spre hol când inima i se opri pentru a doua oară. De cealaltă parte a uşii paşi se puteau distinge clar în linştea mormântală. Păreau că se plimbă dintr-o parte în alta a încăperii. Se târau grei pe gresia udă făcându-i să scârţâie strident. La un moment dat se opriră. Încercă să se calmeze şi se uită împrejur căutând o alternativă. Se afla într-o înfundătură, nu avea cale de ieşire. Căuta telefonul în blugi şi îl scoase dar ecranul era negru. Încercă să-l deschidă dar îşi aminti că nu-l încarcase aseară. Lacrimi îi apărură în colţul ochilor. Inima îi gonea nebuneşte

făcându-i mintea să afişeze scenarii iraţionale. În momentul următor privirea i se opri pe noul set de cuţite cumpărat de Maurice. Îl luă pe cel mai lung şi se îndreptă încet spre hol. De sub uşa întredeschisă, lumina neonului arunca umbre ciudate pe peretele opus. In următoarele secunde, mintea ei refuză să mai înregistreze. Când călcă podeaua, toate luminile se stinseră. În acel moment, panica atinse apogeul morbid. Închise ochii să se obişnuiască cu întunericul brusc dar când îi deschise înapoi nu simţi nicio ameliorare. Se gândea la Mike când genunchii începură să o doară. Rama de geam care se balansa, atârnată de copac îi pulsa în minte. Era putredă de Timp și plină de crăpături. *Viscolise de câteva zile și nu părea că vrea să înceteze. Își simţea părul ud şi mâna lui Mike care îi tot apăsa pe ceafă, afundând-o şi mai adânc în zăpada moale. Simţea cum nările îi sunt obturate și cum plămânii gemeau puternic. Vroia să se apuce de creanga din faţa ei, să se mişte, dar nu putea. Era ţintuită în pământ. La un moment dat totul în jurul ei se luminase. Rama căzu de pe creangă fix lângă mâna ei. O apucă puternic dar o lăsă rapid înapoi când simţi înţepătura groaznică. Cioburi îi stăteau înfipte în palmă, zeci de cioburi ascuţite. Zăpada se înroşise sub ea. Atunci Mike se ridică brusc şi începu să ţipe.*

Apucă clanţa dar apoi îşi retrase mâna. Se uită cu coada ochiului la cicatricile din palmă şi se abţinu să nu plângă. Îşi făcu din nou curaj şi împinse uşa. Balamalele ruginite de timp, începură să scârţâie ca într-o sonetă, răscolindu-i simţurile. Un sunet atât de brusc într-o tăcere atât de deplină, îl simţi ca pe un duş rece. Când se urni din paralizie,

călcă rapid peste prag. Simţi o adiere în jurul gâtului și în momentul următor desluşi în dreapta ei o persoană.

Totul s-ar fi întâmplat într-o secundă pentru cineva care ar fi privit chiar din lateral. Dar pentru Claire, durerea pe care o simţi când ştreangul de la gâtul ei se strânse, fu sfâşietoare. În secunda următoare se auzi sfoara alunecând pe pârghie şi corpul ridicându-se de la pământ. Ochii îi ieşeau din orbite, gâtul o ardea şi muşchii îi gemeau de presiune. Pleoapele i se închideau încet în pulsaţii dureroase. Exact ca atunci când un far luminează într-o noapte întunecată şi raza de lumină se învârte încontinuu, ajungând în depărtări necunoscute ochiului uman.

Se gândea la Mike, la mâna plină de cicatrici şi la rama atârnând când realiză că are cuţitul încă strâns în pumn. Cu el în mână ţinti spre sfoara de la gât. Ridicându-l în aer încercând să mai tragă o ultimă gură de aer, bărbatul care asista la scenă, o apucă de propria mână şi o ghidă spre jugulară, secţionând-o. Uimit de turnura situaţiei, o apucă rapid de picioare desfăcându-i ştreangul de la gât şi o răsuci la 360° lăsând-o să atârne cu capul în jos. Lasând-o să se liniştească se depărtă scuturând din mâini. Era plin de sânge.

Simţi o adiere de sub uşă când se apucă de treabă dar, întorcând capul, nu observă nimic. Era îngrijorat, vremea de afară se înrăutăţea din minut în minut.

***

Pentru Mark, strada nu i se păru niciodată atât de încețoșată. Deși stâlpii ardeau puternic și ningea liniștit, tot cartierul se clătina cu el. *„Iar am turnat în mine ...”* gândi în timp ce se sprijinea de un gard ca să poată înainta prin zăpada moale care se așeza îngrijorător. De când George s-a dus, Mark a început să aibă o altă perspectivă asupra vieții îmbrățișând calea alcoolului. Programul lui zilnic de o săptămână încoace era destul de gri, în majoritatea timpului după ce părăsea secția se îndrepta cu pași repezi și gât uscat spre Bob's. Bob's era un bar la trei străzi depărtare de casa lui. Nu era cine-știe-ce dar shotul de wiskey era ieftin și asta conta. Era deținut de un tip pe nume Norman Eastwig care se zvonea că în toată viața lui nu a băut nici un strop de alcool. În orice caz, de fiecare dată când apărea la tejghea îi trebuia un suport material pentru a evita o prăbușire destul de întâmplătoare. Mark îl privea cu un dezgust amestecat cu o urmă de frustrare. Știa că Norman nu a fost întotdeauna așa, a avut într-un trecut o viață normală, poate și o soție ... un copil.

George a fost partenerul lui 3 ani. Încă de pe treptele școlii l-a cules și i-a arătat tot ce se putea ști. De la munca de birou la cea de teren și înapoi la cea de birou, George era întotdeauna

pregătit. Ştia să facă diferenţa dintre un poliţist bun şi unul rău, diferenţa dintre a primi o şpagă consistentă sau a risca pierderea slujbei. Când se uita la el şi îi vedea cârlionţii bruneţi şi ochii căprui îşi aducea aminte de Mark cel Tânăr când călca timid scările Academiei de Poliţie din Tennesse. Probabil şi George s-a simţit la fel ca Mark dar diferenţa a făcut că, atunci când George a ieşit din şcoală, a avut un mentor, un prieten. Mark nu a avut pe nimeni. A călcat cu piciorul stâng în New York intimidat de uriaşa doamnă cu flacăra în mână.

Alunecă lângă un gard înalt cu vopsea albă scorojită. Se ridică greoi şi începu să se târască până la cel mai apropiat stâlp. Îl apucă cu ambele mâini, când simţi durerea surdă din cotul drept. Glonţul primit încă îl deteriora, fizic şi moral. Mai încercă încă o dată cu mâna stângă. Strada era la fel de înceţoşată dar ninsoarea se mai domolise. Începu să meargă ghidat de un sunet asurzitor până ajunse în faţa unei case. Nu avea nimic diferit de celelalte pentru că toate arătau la fel. Rezultatul unui proiect liniar pentru a construi cartiere mai sigure.

Singurul lucru anormal pentru Mark pe care l-ar fi putut remarca la acea casă era muzica ce se auzea de la etaj. Era ceva nou, ceva ce ascultau tinerii ăştia degeneraţi din zilele acestea. Sigur că da, anii şaizeci, alea au fost nişte vremuri adevărate. Mijlocul anilor şaizeci, sfârşitul anilor şaizeci. Flower Power. Getting clean for Gene. Andy Warhol, cu ochelarii cei roz şi afurisitele de cutii Brillo. Velvet Underground. The Return of the Creature from Yorba Linda.

Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell şi bietul Norman Bates de la Bates Motel he-he-he. Barry McGuire croncănea despre „The Eve of Destruction”. Diana Ross a format conştiinţele tuturor puştilor albi din America. Toate formaţiile acelea minunate, cugetă Mark, buimăcit, mie daţi-mi anii şaizeci, iar deceniul al nouălea puteţi să vi-l vârâţi în cur. Dacă discutăm despre rock and roll, anii şaizeci au reprezentat un summum a tot ceea ce a existat mai bun. Cream. Rascals. Spoonful. Airplane cu Grace Slick la voce, Norman Mailer la chitară solo şi bietul Norman Bates la tobe. Beatles. Who, Grateful Dead … Anii şaizeci au reprezentat o parte importantă a vieţii lui, atunci a descoperit muzica. Drumurile i s-au intersectat, răsucit şi iar intersectat ca nişte maţe lovite de un pumn bine plasat şi până la urmă muzica a ieşit încet, încet din viaţa lui, poliţia şi alcoolul făcându-i loc cu mare succes.

Se prăbuşi iar în zăpadă, de data asta lovindu-se la cap de cimentul îngheţat. Se trezi rapid acum, readus în simţiri, înaintând mai rapid şi ieşind treptat din reveria trecutului.

Când a ajuns în faţa casei capul încă îi pulsa. Se opri cu mâinile în şold sprijinindu-se de cutia poştală. *„Să intru? Oh Doame, ce naiba am?”.* Înaintă încet şi călcă pe prima treaptă. Zăpada acoperise stratul de gheaţă șiret care-şi făcea veacul pe acolo, de-abia aşteptând să rupă o spinare. Când toată talpa atinse bucata de lemn a scării, piciorul alunecă înainte și cu toată greutatea corpului căzu pe asfaltul tare. Alcoolul îmbibat cu miros de ţigări ieftine şi o doză potrivită dar haotică de furie îl făcu să-şi iasă din minţi. Intră brusc în casă

înjurând pe toţi sfinţii prezenţi în Scripturi. Când se opri, tremura din toate încheieturile. Se uită abrupt spre ceas. Arăta 1.40. Gândindu-se îndelung dacă era într-adevăr seară sau zi îşi dădu seama de intensitatea liniştii din casă. Apoi, în momentul următor se auzi un declic de clanţă şi inevitabil, primul bec deschis. O pereche de papuci se auzeau venind, târâţi cu silă pe parchetul rece. Sara apăru în capul scărilor, mâinile le ţinea în buzunarul halatului şi părul îl avea ciufulit. Arăta obosită.

Sara a fost întotdeauna stăpână pe situaţie. Totuşi, niciodată nu a fost nevoită să-l controleze pe Mark, până în ultima perioadă când totul a luat-o razna. O partea din ea îl înţelegea. E greu să pierzi o persoană importantă din viaţa fiecăruia. Ea ştia cel mai bine, cenuşa surorii ei şi acum stătea liniştită pe măsuţa din sufragerie.

- Ce naiba faci Mark? Ce faci? Iar ai băut? CONŞTIENTIZEZI ÎN CE STARE AI AJUNS? Când te-ai uitat ultima oară în oglindă? Te gândeşti la copilul acela care adoarme în fiecare noapte aşteptând un tată? Un tată care încep să cred că nu-l mai are … Gândeşte-te la asta Mark! La noi şi la ce înseamnă căsnicia asta pentru tine!

Niciodată nu i-a plăcut să i se ţipe în faţă. Era pur şi simplu insuportabil, mai ales că avea dreptate şi rostea cuvinte atât de dureroase. Sara nu se mişcă din capul scărilor, poate din frică sau poate că era intimidată de propriile cuvinte. Deşi ea trăgea toate sforile prin casă, niciodată nu a ţipat în felul

acesta la Mark. Sentimentele de furie suprimate au dat năvală și l-au lovit pe Mark din plin.

- Crezi că dacă bei îl vei trezi din morţi pe George? George e mort Mark. MORT. Obişnuieşte-te cu asta.

Lui Mark îi fu de ajuns. Cu lacrimi în ochi șopti ceva nedesluşibil şi intră în sufragerie. Trase uşa după el şi în secunda următoare se auzi cheia rotindu-se în dreapta. Sara își înclină capul în pământ și începu să plângă. Îi era frig și se simţea deodată foarte obosită. Drumul spre dormitor părea atât de lung și susurul lui Jamie era atât de liniștitor. Se îndreptă cu pași grei către patul gol. Se aşeză şi închise ochii încă plângând. Când somnul o prinse în sfârșit, totul secă.

***

Mark de obicei nu visa, dar seara aceea fu mai specială. Alcoolul își întinse aripile creativității aruncând imagini neclare în subconștientul adormit. Îți lasă doar un spațiu negru în minte unde alergi la infinit știind că niciodată nu ajungi la destinație. Dar Mark reuși să scape din sfera obișnuitului începând să alerge într-un neant propriu.

Într-un fel știa că visează. Se simțea prins, membrele-i erau legate între ele și glasul îi era mut. Simțea în aer mirosul mării. Apoi, în momentul următor înghiți în sec și recunoscu gustul sărat pe vârful limbii. Încerca să-și deschidă ochii, să își dea seama unde se află dar pleoapele îi erau lipite. Simțea sub el lemnul șubred care trosnea la fiecare mișcare. Brațele erau lipite de corp și vântul puternic îi făcea hainele să fluture violent. În întunericul globului ocular observă o fărâmă de lumină în partea inferioră. Apoi, în partea cealaltă încă un firicel de lumină. Reuși să-și desprindă pleoapele și să-și deschidă ochii. La început lumina îl bombardă puternic făcându-l să-i închidă rapid înapoi dar pe parcursul a câtorva secunde reuși încet să privească în față.

În fața lui se întindea marea în deplinătatea ei. Liniară de la un capăt la celălalt îi făcea privirea să tremure. Își undui sprâncenele și privi mai cuprinzător. Soarele apunea în dreapta lui, cobora încet sub linia orizontului, ca atunci când se coboară cortina. Spectacolul s-a terminat. Punct.

Se uită în jos și observă poteca de lemn care îi susținea greutatea. În momentul următor își dădu seama că plăcile din lemn se întindeau în spatele lui. Se roti brusc și observă îngustul ponton care ducea până la o casă. În depărtare se

observa un fir de pământ, nedesluşibil de fel dar introducea echilibru în compoziţie. Se afla departe, în larg.

În faţa lui, casa din lemn se contura abrupt în bătaia soarelui care apunea încet. Era simplă, formată complet din lemn cu două ferestre întunecate. Uşa era singurul lucru care-i atrăgea atenţia. Din fiecare crăpătură raze de lumină ieşeau neîntrerupte şi se ridicau până la cer. Ştia că acolo trebuia să ajungă. Acolo era răspunsul care-l va propulsa înapoi. Când mintea lui conştientiză că scopul final este de a ajunge la uşă, soarele apuse brusc. Noaptea căzu peste el şi vântul se înteţise puternic. Strălucirea uşii părea de o intensitate şi mai mare. Îşi ridică ochii şi privi cerul fără stele, fără nori şi fără lună. Atunci se urni din loc. Plăcile din lemn din care era făcut pontonul începură să zboare haotic făcându-l să se ferească. O luă la fugă dându-şi seama că, cu cât se apropia mai mult, cu atât casa se depărta şi strălucirea uşii devenea fadă. Întunericul estompase tot. Pontonul mergea la infinit atingând linia orizontului.

Se opri brusc aducându-şi aminte de un vers *„Ce ne uneşte, ne şi desparte…” .* În acel moment placa de lemn de sub el dispăru şi se cufundă în întuneric.

Sudoarea i se scurgea de pe frunte. Cu o durere de cap înfiorătoare se întindea pe parchetul rece.

Se ridică simţind o respiraţie stătută de băutură. Îi mai trebui 20 de secunde să realizeze că este a lui. La fiecare pas făcut, fiecare încheietură îi pocnea, făcându-l să se întindă.

Nu se auzea nicio mişcare în casă, bucătăria era goală şi părea că era singur. În tăcerea deplină în care se afla, privi

îndelung pe geam. Pontonul lung şi casa întunecată încă îi mai pluteau vag prin minte. Renunţă să-şi bată capul şi apăsă butonul cafetierei.

Comută televizorul pe programul de ştiri şi apăsă pe butonul telecomenzii mărind volumul ...

„Ieri seară, s-a înregistrat o crimă la spălătoria de pe 156th St. Victima, pe numele de Claire Dawson în vârstă de 26 de ani a fost găsită de un poliţist ce patrula prin apropiere. Mai multe informaţii nu vă putem oferi din pricina faptului că raportul legiştilor este încă în desfăşurare. Vă mulţum...”

Îl opri. Gândul îi zbură din nou către casa din mijlocul mării începând să-i provoace o obsesie minoră. Îşi sorbi cafeaua încet şi ieşi pe uşă. Intră rapid în secţie, ţinându-şi respiraţia. Mirosul detergentului de podele îl dezgusta. Când ajunse la etajul lui îşi dădu drumul la nări. Trase în piept o gură mare de aer şi se urni din loc. Străbătu coridorul cu capul puţin plecat, trecând pe lângă biroul comandantului. Toată lumea se întorcea să-l privească şi ştia de ce. George. Mulţi vroiau să-i studieze comportamentul, să-l studieze din cap până-n în picioare şi apoi să-i ia la rost străfundurile sufletului. Era în firea umană bucuria la vederea tristeţii altuia, să se holbeze la el, să-i analizeze cu lupa toate sentimentele, presându-l, stresându-l ...

TRÂNTI uşa în urma lui estompând toate privirile machiavelice. Privi trist pe toată lungimea biroului observând scaunul prafuit al lui George. Se aşeză

contemplând câteva secunde. Pe hol, în afara ușii câteva persoane trecură alergând. Agitaţia şi presiunea se simţea în aer. Până acum, în cariera lui, a reușit să fie în mijlocului unui caz atât de serios, doar o singură dată. A reușit doar să privească, fără să acţioneze propriu-zis. S-au ocupat alţii de el. S-a întâmplat acum 10 ani. Richard Francis Cottingham s-a născut în New Jersey pe 25 noiembrie 1946. Nimeni nu-i cunoştea viaţa personală al lui Richard. *Nopţi în lumini, cântând în lumini* fredonă încet Mark în timp ce mâzgâlea lent pe o coală albă. *Pierdut pe șosea.* Încercă să-și aducă aminte dar pentru un moment nu reuşi, apoi anul 1980 îi reveni brusc in minte. Richard Cottingham a fost un criminal în serie foarte cunoscut în perioada anilor 1967-1980. Mark l-a prins în ultimul an, atunci când urletele violente ale femeilor omorâte încă îi pulsau în minte. Şi nu asta a fost singurul lucru care l-a marcat, ci sunetul produs atunci când le smulgea membrele din încheieturi. *Născut din lumini, mă pierd în lumini...* În 1981 a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Din rapoartele oficiale ale poliţiei, acum pline de praf într-un subsol, arătau că, oficial, Cottingham a ucis 6 persoane. Atunci când au reușit să-l prindă, a afirmat vârtos că agenda mortuară al lui se contura între 60 si 100 de persoane. Nu au putut niciodată să confirme acest fapt deși s-au înregistrat multe dispariţii ciudate, în mare parte prezenţe feminine, acum apuse. *Nopţi în lumini, căzuţi în lumini, pierduţi în lumini ...* Încercă să-și aducă aminte cine a scris aceste versuri de-i pulsau atât de violent în minte dar renunţă. Frivolitatea situaţiei îl depăşea.

Se aflau toţi pe marginea prăpastiei. Își simţeau nisipul fierbinte sub tălpile subţiri și aşteptau simţind câteodată câte un ghimpe în coastă. Priveau în hăul din faţă lor, neputând desluşi adâncimea reală. Urma a treia crimă şi nimeni nu putea să oprească valul uriaş ce se apropia ameninţător.

Uitându-se atent pe foaia pe care desenase în ultimele minute, se sperie. Scrijelită puternic, atât de puternic încât la marginea conturului foaia crăpase, casa cea întunecată din vis stătea impunătoare. Pontonul se lungea până în josul foii, neterminându-se niciodată. O mototoli şi o aruncă rapid la coş.

Se roti cu scaunul directorial spre fereastră, privind distras către porţiunea din cer minusculă ce se zbătea în mediocritate, fiind împinsă din toate părţile de către norii colţuroşi. Gerul îngheţa oasele oamenilor. Treceau indolenţi unii pe lângă alţii, cu sprâncenele arcuite şi cu umerii ridicaţi abţinându-se să nu tremure. Câteodată, se intersectau fizic scăpând injurii ireversibile unul altuia. Treceau mai departe uitând complet şi îşi duceau la bun sfârşit rutina zilnică, liniară.

Auzi paşi pe hol venind spre uşa lui şi în momentul când se roti înapoi, cineva bătu la uşă. Un puşti roşcat, neaşteptând confirmarea că ar putea să pătrundă în încăpere, băgă capul prin crapătură. Avea în jur de 20 de ani şi era foarte pistruiat.

- Detectiv Taylor, mă numesc Alan Peterson, rosti acesta înaintând câţiva paşi. Comandantul m-a trimis să vă transmit că vă aşteaptă în biroul dumnealui.
- Am înţeles. Mulţumesc!

Dădu din cap şi ieşi pe uşă. Mark se ridică de pe scaun şi începu să se rotească neliniştit prin biroul minuscul. În faţă lui, pe peretele bej, un tablou mic atârna strâmb. Se apropie de el simţindu-şi inima cum începu să bată puternic. Un discomfort puternic îl acoperi din cap până în picioare făcându-l să tremure. Fotografia era alb-negru dar reprezenta un moment important al existenţei lui anterioare. Îl ţinea pe George de gât şi stăteau liniştiţi pe o pajişte verde. În spatele lui, Jamie alerga fugărit de Sara. Îi păru rău de lipsa culorilor şi se îndreptă spre cuier, încercând să suprime amintirea care încerca să izbucnească din moment în moment.

Brusc, îşi reaminti scopul mişcărilor. McPhearson, dintotdeauna a condus cu o mână de fier secţia. Era locotenent de 15 ani şi rezolvase, până în prezentul respectiv, sute de cazuri luându-şi titlul de excelenţă an de an. A inspirat mii de poliţişti şi a fost de nenumărate ori cap de afiş în toate ziarele de succes. Acesta era ultimul lui an, anul în care îşi va definitiva munca. Vârsta de 60 de ani îl ajunsese, anul 1990 fiind decisiv.

Se uită în oglinda de pe perete, aranjându-şi cămaşa şi sacoul. Gâtul dezgolit îi aducea aminte de repulsia faţă de cravate şi papioane. Îşi mai descheie un nasture şi ieşi pe

ușă. Ajuns în faţa ușilor bătu timid. *Intră...* Se strecură încet înauntru.

O cameră uriaşă se profila în faţa lui. Imitând Biroul Oval, sediul central al lui McPhearson conţinea pe atât accente clasice, pe cât şi contemporane. Mobila masivă din lemn de cedru și podeaua din abanos conturau profesionalismul încăperii.

El stătea în scaunul directorial, având în spate, întins pe toată lungimea peretelui, steagul american. Deşi stătea jos, masivitatea i se putea observa perfect. Măsura aproximativ 195 de centimetri, terminându-se la polul de sus cu o chelie lucioasă având câteva smocuri de păr roşcat fad atârnând pe lângă favoriții lungi. Gușa i se lungise, atârnând câţiva centimetri sub bărbie. Ochii îi erau roșii în jurul irisului şi pungile de la ochi îi dădeau o alură obosită, plictisită ... într-un fel tensionată. McPhearson, pe lânga imaginea bunicului obosit sau a tiranului nechibzuit se contura fiind un naţionalist convins. Respectându-şi propriile credinţe şi părerile abstracte împotriva negrilor şi a sclavilor, într-o noapte explodă. După terminarea turii, într-o zi monotonă, în parcarea subterană a secţiei, McPhearson tocmai băga cheia în broasca portierei când auzi o voce subţire în spatele său. Cu o seară înainte plouase. Stătea plictisit pe divanul din faţa geamului şi privea strada, observând diferite persoane fără umbrele ce alergau neliniştiţi. Nu înţelegea frica abstractă de ploaie, de umiditate sau de apă. Deodată, uşa casei se deschise şi o femeie mergea apăsat, furios ţinând câteva sacoşe în mână. Se sui în maşină şi demară în trombă.

Îşi plecă ochii şi îşi scăpă o lacrimă. Nu îi era frică de umiditate.

- Domnule, aveţi ceva mărunţiş?

Cu gândul la Martha care îl părăsise, se roti furios. În momentul respectiv un băieţel firav îi apăru în faţa ochilor. În întunericul apăsat nu-l putea distinge dar în momentul următor îşi dădu seama. Era de culoare. Cu ochii închişi îsi simţea inima în piept la un pas de a exploda. Buricele degetelor îi furnicau.

- Domnule? Ceva mărunţis vă rog, este frig şi mama mea nu mă poate ajut...

Nu reuşi să-şi termine propoziţia când glonţul din arma lui îi străpunse fruntea. Ochii i se albiră instant şi căzu ca un buştean pe spate.

Mark privea perplex scena, tresărind brusc din cauza sunetului armei, de la câţiva metri depărtare încă strângând cheile în mână. În liniştea apăsătoare, McPhearson îşi întoarse capul observându-i privirea îngrozită.

- Rămâne între noi Taylor. Poate nu-i putem eradica la nivel înalt, dar sunt răbdător, îi iau pe rând, rosti râzând.

Se urcă în maşină şi plecă, ocolind încet sângele şiroind.

Mark nu a uitat niciodată acea seară ploioasă când a rămas toată noaptea să spele tot sângele şi să-l înmormânteze pe bietul copil. Trecuseră doar doi ani dar amintirea îi pulsa puternic în minte.

Nici nu observă puştiul roşcat care stătea cuminte lângă el.

- Taylor stai jos, mârâi McPhearson. Ştii ce se întâmplă şi sper că ai fost pus la curent. Avem două crime exact la fel şi o aşteptăm pe a 3-a. Ştii ce înseamna asta Taylor, nu? Bun. Avem nevoie de toate ajutoarele posibile sa-l prindem pe nenorocitul ăla. Cum ești ... în lipsă de partener ţi-l dau temporar pe Peterson care este boboc. Ai nevoie de o minte proaspătă Taylor. A ta nu s-a ramolit sper? ridică puţin tonul acesta, cu o voce răgușită.
- Nu domnule, sunt bine.
- Ca întotdeauna. Sunteţi liberi!

Mark se îndreptă spre uşă când auzi.

- Taylor, mai rămâi 1 minut.

...

- Nu şi tu Peterson!

După ce uşa se închise, Mark se reaşeză pe scaun.

- Ce s-a întamplat domnule?
- Ascultă. Înţeleg ce se întâmplă. Ştiu că moartea lui Macovski te-a decimat dar trebuie sa te pui pe picioare urgent şi să te concentrezi. Am nevoie de mintea ta la cazul ăsta. Vreau sa mi-l găseşti pe nenorocitul ăla. Ai înțeles?
- Da domnule, vă mulțumesc.
- Pentru nimic Taylor. Oricând.

Când atinse clanţa, sunetul vocii puternice al lui McPhearson îl opri.

- Ai încredere în puștiul ăla, că știe ce face.
- Asa am să fac, răspunse zâmbind.

Ieşind îngândurat, Alan Peterson îl aştepta în dreapta uşii.

- Hai la mine în birou, rost Mark apăsat.

Dupa ce se aşeză comod în scaunul directorial, Alan avu intenţia să se aşeze pe scaunul lui George, dar Mark îl opri.

- Stai pe celălalt, te rog.

Îl privi ciudat dar nu îndrăzni să întrebe. Fără nicio prezentare Mark îi rosti.

- Nu-mi pasă de trecutul tău, nu vreau să ne implicăm personal. Am nevoie doar de mintea ta limpede.
- Da Mark, rosti acesta rânjind.

Privind în gol, nu-l mai auzea pe Alan. Cu ochii rătăciţi, privi spre coşul de sub birou unde urmărea foaia mototolită de mai devreme. O ridică încet, plutind în ceaţă şi o desfăşură pe birou. Desenul parcă se înnegrise, conturul se prelungise şi geamurile se întunecaseră. În acel moment orbi şi visul i se desfăşură din nou în minte. Aceiaşi stropi de ploaie, acelaşi vânt puternic şi aceeaşi scufundare în neant de la sfârşit.

Reveni la realitate privindu-l pe Alan şi în acel moment îşi aminti brusc. Îi reveni ca un fulger în minte, transpunându-l cu un an în urmă. Era vineri seara şi tocmai îşi terminase tura. George fu învoit câteva zile din cauza soţiei lui, care urma să nască. Îşi notă în minte să-l sune când va ajunge acasă şi trânti uşa de la vestiar.

Aerul cald de afară se simţea puternic în aer. Fusese o zi năduşitoare şi asfaltul era încins de soarele, acum apus, arzător. Călcă apăsat până la maşină simţindu-şi talpile transpirate în pantofii de piele. Dădu drumu la toate geamurile şi porni radio lăsându-l pe Chuck Berry să-i

povestească de Johnny B. Goode. *Go, Go, Go Johnny Go, Go.* Apăsă puternic pe pedală, gonind în noapte.

Când melodia se terminase şi prezentatorul emisiunii începuse să vorbească, o voce metalică se auzi clar din staţia de emisie-recepţie. Opri radioul și ascultă atent.

- Mark, ești acolo? Mark Taylor. Răspunde dacă ești acolo!
- Da Brendha, sunt aici.
- Du-te pe East River 15, s-au auzit focuri de armă. Tu ești singurul rămas în seara asta, Rutherford și Jennings sunt pe drum. Te rog.
- Dar Brendha, tura s-a terminat.
- Mark! Du-te!

Bușí staţia cu putere făcând-o să se închidă. Băgă în viteză şi demară, făcând maşina să tremure violent sub acţiunea motorului.

Parcă pe strada întunecată uitându-se de-a lungul ei, încercând să se obişnuiască cu vântul care se înteţise. Observă maşinile celor doi colegi parcate vis-a-vis şi remarcă uşa deschisă a casei. Porni înspre ea cu pistolul scos când, cu coada ochiului auzi un strigăt în casa de lângă el. Un strigăt subţire de durere.

Se uită câteva secunde spre prima casă dar renunţă, o luă spre a doua casă ţinând pistolul puternic în pumn. Păşi încet prin iarba verde simţind în nări mirosul proaspăt. Se apropie de uşă, realizând pas cu pas că este deschisă. Inima începu să-i bată cu putere făcându-i mainile să transpire. Îi era frică,

dar nu ştia de ce. Ştia că se ramolise şi la un conflict serios ar fi fost dezavantaj, lipsa practicii este usturătoare.

Cu ţeava pistolului trase de uşă, deschizând-o larg. Întunericul se contura în holul casei, delimitându-l până la picioarele sale. În momentul următor, o mână ieşi din întuneric şi îl apucă de gamba piciorului strângându-l puternic. Tresăltă puternic şi împuşcă în gol, spre locul de unde ieşise mâna, de mai multe ori. Nici nu îşi dădu seama când reculul pistolului îl amorţise atât de puternic. Simţi că se calmează când, mutându-se în altă poziţie, întunericul se diminuă şi o baltă de sânge se contura în faţa lui. O claie de păr roşcat stătea înmuiată în lichidul vâscos cu faţă în pământ.

În acel moment a ştiut că trebuie să se salveze. Se aplecă rapid la gamba piciorului şi scoase pistolul de rezervă. Cu o cârpă curată, simţindu-şi sudoarea cum curge pe frunte, îl frecă bine ştergându-i amprentele. Pe fundal începură să se audă voci estompate. La etajul casei, o lumină se aprinse. Din neatenţie, aproape scăpă pistolul pe jos, dar îşi reveni şi i-l poziţionă în mână femeii. În acel moment, ridică ţeava pistolului spre ea şi din spate apărură Jennings şi Rutherford. Luminile din hol se aprinseră şi toată lumea îl întreba dacă se simte bine.

Câteva zile mai târziu, în raportul scris de el cu litere mari îngroşate, clasat fiind şi trimis la Arhive stătea mare şi clar scris *AUTOAPĂRARE*. Atât îşi aducea aminte. Regretele şi regresiunea temporară în viaţa personală si slujbă au fost

minore. A trecut peste repede, până astăzi când își aduse aminte din nou.

- Mark? Ce spuneai să fac? rosti Alan plictisit.
- Vreau să-mi faci rost de toţi posibilii martori şi să vorbeşti cu băieţii de la Criminalistică. Zi-le că te-am trimis eu. Vreau detalii despre posibile amprente şi motive pentru cele două crime.
- Da Mark, așa am să fac.
- Hm, spune-mi Taylor sau Detectiv Taylor. Bine?

Privi în pământ şi ieşi pe hol cu instrucţiunile proaspete în minte. Mark se roti cu scaunul pe geam privind către „furnicile" cu obiceiuri cotidiene ce mişunau neliniștite pe pământ.

Femeia aceea, claia de păr roşcat şi părul similar cu al lui Alan. Se gândi la asemănarea improbabilă şi renunţă încercând să-şi şteargă din minte amintirea care încă vieţuia. Sorbi din cafeaua rece şi își aduse brusc aminte că are un caz la activ.

Se ridică brusc de pe scaun, îşi luă geaca şi ieşi pe uşă trântind-o în spatele lui. Ştia că trebuia să existe o hibă, o amprentă uitată din greşeală sau un fir de păr rătăcit. Ieşi din secţie cu gândul la un shot de whiskey. Era doar 11 dimineaţa şi ziua nu mai părea atât de lungă.

CAPITOLUL III

Michael Laeddis niciodată nu se trezea înainte de ora 7. De fapt, de când a păşit pentru prima oară în acea casă ciudată, un singur coşmar i se difuza în fiecare seară. Coşmar care îi antrena pofta, îi stârnea plăcerea. Îl făcea să se simtă persóna non gráta într-o încăpere plină de preoţi. Zâmbi şi se ridică din pat.

Visul de seara trecută încă îi era întipărit în creier. Vedea femei, femei vii, femei moarte, întotdeauna întoarse cu spatele mergând înainte, neoprindu-se niciodată. Se apropia încet de fiecare şi le bătea pe umăr. Când se întorceau, privirea i se afunda într-o pereche de ochi abisali. Închişi la culoare, fără iris, fără pleoape, se uitau în gol. În acel moment, toate se întorceau şi îl priveau. Aceeaşi privire ce-l răscolea până în străfundurile minţii. Simţea cum frica îi creşte în inimă în timp ce se îndepărta şi la un moment dat, întotdeauna, călca în gol și cădea în neant făcându-l să se scoale transpirat şi speriat.

Casa în care a locuit în ultimele două săptămâni era perfectă. Aparţinea unor bătrâni pescari, soţ şi soţie, care şi-au construit-o în stilul caselor ce se construiesc pe malul mării. Toată albastră de la acoperiş la treptele de la intrare, cu două ferestre având perdele transparente şi în locul potecii era un ponton făcut complet din lemn. Privi distrat la ornamentele marinăreşti şi la papagalul din lemn atârnat de tavan. Alan îl asigurase acum două săptămâni că proprietarii nu se vor întoarce pentru câteva luni. Era sezon de pescuit în Australia şi nu ar fi pierdut pentru nimic în lume.

Se ridică din pat şi îşi porni marşul matinal prin casă, trăgând mai întâi toate draperiile. Îşi petrecea zilele fluctuând între diverse stări emoţionale complexe, încercând să-şi manifeste frustrarea şi durerea prin diverse acte iraţionale. Câteodată, când era în starea de difuzie a realităţii, simţea cum se scurge la vale, dar singura lui scăpare era neputinţa sinuciderii. Atât mai avea, voinţa de a se opri să-si curme zilele. În unele momente, când îşi aducea aminte de trecut, se oprea şi se refugia într-un colţ al casei. Pupilele i se dilatau şi în colţul gurii apărea un firişor de salivă. Zvârcolirile şi spasmele reveneau întotdeauna, la aceeaşi intensitate, făcându-i muşchii să explodeze de tensiune. Într-un final, reuşea să se auto-controleze, atenuându-le. Când alunecă în neant şi pleoapele i se închideau sub greutatea lacrimilor, visa. Visa cu ochii deschişi la vremurile de mult apuse.

Nu mai ţinuse socoteala timpului de când intrase în perioada a vieţii lui numită post-Ana. Soţia lui murise acum

un an. Poate doi. Nu mai conta. Visa la zilele de vară toride, petrecute la casa de vacanţă a părinţilor lui. Când Oliver cerea insistent să fie împins în leagăn în timp ce Ana se ţinea de gâtul lui râzând. Vântul îi bătea în părul lung roşcat, împingând mireasma involuntar spre el. Ana. Numele îl făcea să tremure. Pronunţa cu voce tare accentuând fiecare literă, poticnindu-l plânsul la sfârşit. De ce plângea? Numele nu îi producea nici un sentiment bun, nimic ce ar fi putut fi valorificat în amintiri. Nimic care sa-l facă să se simtă bine. Doar obişnuitul plâns şi durerea care-i pulsa încontinuu în inimă, făcându-l să-şi iasă din minţi.

Pe parcursul minutelor întotdeauna îşi aducea aminte, era inevitabil. Ana. Din nou cuvântul monosilabic atât de dureros, atât de plin de moarte. Îşi muşcă limba când încercă să pronunţe a doua oară. Apoi îşi aduse aminte de o melodie mai veche. *Ochiul cere lumină, prezenţă atât de nocivă...* Se ridică brusc şi îndepărtă toate draperiile lăsând lumina puternică să-l pătrundă, să-l fructifice pe dinauntru. Se lăsă cuprins de canapeaua moale şi se afundă în ea.

Îşi aducea perfect aminte acum, lumina îl ajuta. Soţia lui a fost omorâtă. Ana a fost omorâtă. Omorâtă de... de o persoană rea. Ucisă cu sânge rece fără drept de apel, fără şansa de a apăsa butonul de pauză al vieţii. Nu, ea nu a avut şansa asta din cauza ghinionului nopţii, sau din cauza prospeţimii ierbii. Dacă ar fi făcut pană, nu ar mai fi ajuns acolo salvându-se de la moartea dureroasă. Luna, luna a privit-o tot timpul. Citise mai de mult că luna arunca energii negative către oamenii ce nu cred în puterea ei. Ana credea?

Nu-şi mai aducea aminte. Acea noapte friguroasă care o răpuse pe Ana, covorul plin de sânge şi pereţii plini de amintiri, de şoapte şi de voci sugrumate, răguşite, pline de speranţa vieţii următoare, acum stătute de Timp şi lăsate să se curme încet, păstrând condoleanţe false asupra morţii. *Nimic nu mă va opri să fac pereţii să-mi şoptească amănuntele morţii, nimic nu mă va opri....* Noi toţi suntem unitari și Ana era o fabulistă. Se gândi la Istorie, la Istoria Anei și încercă să-şi aducă aminte de greşelile ei. Raportat la bunul simţ al umanităţii perfide, Ana era pură. Trecutul fusese în bună armonie cu gândurile ei vechi, cu amintirile casei și bunicii presaţi de Timp. Istoria totuşi s-a răzbunat pe ea. Dacă nu ar fi fost staţia radio, daca tura s-ar fi încheiat mai devreme, daca nu ar fi trântit vestiarul... poate, poate nu s-ar fi întâmplat. Şi totuşi Timpul s-a surpat. Uzurpată a fost Ana, în timp ce Timpul surpa pământul sub ea. Hulită de gloanţele de plumb ale pistolului ruginit, ţinut de un poliţist stereotipic. Poliţistul ce nu-şi poate ţine emoţiile în frâu şi refuză, acuză, detestă, blestemă toate simţurile civice şi toate lucrurile învăţate în lagărul numit Academie.

Câţiva oameni trecură pe trotuar dar nu se sinchisiră să-l privească tolănit cu ochii daţi peste cap pe canapeaua albastră, înfăşurat cu o mantie, afişând marea învolburată, provocând o analogie între gândurle neîntruptibile și valurile violente.

Ana era o fabulistă, într-adevăr. Constrânsă fiind de societatea în care trăiau, insalubră dar atât de poetică pe la colţurile rugoase, a încercat să se afişeze fals interesată în

materie de filosofie și vise defecte. Fusese sfătuită de atâtea ori să-și găsească un rost material. A primit atâtea sfaturi cu așezăminte și dedesubturi morale. Michael i-a arătat disprețul față de cei care se cred prezenți în lumea spirituală, atrăgând expresii potrivnice exemplului prezent pe vremea când se iubeau nespus de mult. O sfătui discret, aplicând la tehnici și bețiii de cuvinte să se retragă în gangul tenebros ce se conturează abstract, diform în spatele ei numit și familie. Să înceteze cu toate cărțile de filosofie și să-si concentreze viața asupra pruncului ce se contura încet în burta ei. O făcu să renunțe la letargiile dureroase ce se întrepătrundeau mistificator în sufletul ei, cutreierând câmpii pline de trandafiri roșii și albi, căutând să culeagă doar unul.

Într-o zi de mai, o chemă la el și îi arătă un desen cu un câmp plin de trandafiri roșii și în mijloc, conturat și hașurat de sentimentele lui puternice, un trandafir alb. În acel moment, o trase pe genunchi și îi explică ce este perfecțiunea. Îi luă mâna și o rugă să atingă trandafirul alb apoi să-și atingă inima și la sfârșit pântecul. *Asta este perfecțiunea ...* . Perfecțiunea este un trandafir alb într-un câmp plin de alți roșii. Realizezi că ceilalți trandafiri au ochii albaștri și sunt blonzi, radiind prin falsa imagine de unicitate, plutind într-o banalitate frivolă dar, îți dai seama de futilitatea vieții și privești mai patrunzător orizontul. Atunci o vezi. Stă pur și simplu, plecându-și petalele în fața soarelui, dând o umbră firavă asupra pământului. În acel moment, în acea zi de mai, Michael își dădu seama că ceea ce simte pentru Ana nu poate fi definit sau descris din punct de de vedere material. După

conştientizare, începu să viseze. Căldura de afară îi moleșea pe amândoi dar continua să-i explice. Zâmbetul ei larg îl făcea să plutească. Îi explică în final că toţi trandafirii roşii şi albi pornesc din acelaşi pământ. Ca şi noi, ne naştem egali în momentul zero al existenţei noastre, dar, pe parcursul vieţii, unii ne înroşim alţii ne albim. O sărută lung pe buze şi rămaseră îmbrăţişaţi până soarele apuse. *Perfecţiunea stă în tine, în pântecul tău, adăpostind un miracol,* îi șopti la ureche. *Hillary, vreau să o cheme Hillary dacă-i fată. Şi daca-i băiat?* întrebă ea, speriată. *Mai vedem.* Câteva luni mai târziu, când Oliver se născuse, Ana îi dărui o păturică cu textul *Hillary* inscripţionat pe ea. *Urmează Hillary dragul meu, trebuie doar s-o aşteptăm!* zâmbi îndelung și ieși din bucătărie alergând, lăsându-l cu bucata de material în braţe.

Se înveli mai strâns cu marea învolburată, gândindu-se la fetiţa lui care nu a mai venit niciodată. Închise ochi și și-o imagină în minte. Un pui de înger materializat printre oamenii de rând. Nici prea înaltă, nici prea mică, cu un păr strălucind în bătaia soarelui. O pereche de ochi adânci asociaţi cu oglinzile vieţii, o pereche de buze proaspăt conturate de destin şi de zeii frumuseţii. Ca diferenţiere de celelalte vietăţi futile, o aluniţă în partea stângă, deasupra buzelor afişând un echilibru neobişnuit cu gropiţele din obraji.

Scutură din cap, scăpându-și câteva lacrimi interzise pe obrajii nebărbieriţi.

Perfecţiunea s-a stins, exact la fel cum se sting becurile stradale când soarele răsare, exact la fel cum se stinge

dragostea de mult aprinsă. Ana murise. Îşi luă picioarele şi le apropie de piept. Pătura îi acoperea acum, tot corpul. Ana era o fabulistă. Obişnuia să-şi termine serile trăgând îndelung din ţigara răsucită manual. Înainte să se nască Oliver, îşi petreceau amandoi nopţile fumând încontinuu. Ţigara era prea uşoară. O pană albă în balanţă cu un glonte de plumb. Simplitatea împotriva morţii. Nicotina împotriva ierbii. Era o zi de iunie şi plouase toată ziua. Alerga necontenit pe trotuar fluierând toate maşinile care i se păreau că-s inscripţionate cu semnul „TAXI". Într-un final renunţă şi o luă încet la pas. Încercă să privească în faţă dar îi era imposibil. Simţea apa până la piele şi de fiecare dată când păşea, un scârţâit umed se auzea din tenişi. Totuşi o ţinea în pungă. Pungă de plastic în buzunarul închis, protejată de umezeala de afară. Panicat, strecură mâna rapid şi simţi foşnind, atunci se linişti.

Intră pe uşa casei dezbrăcându-se din mers de hainele ude. Rămas gol, avea doar punga de plastic în mână. O găsi pe Ana pe jos plutind într-o mare de fum. Se aşeză lângă ea şi o sărută lung pe buze. Când foşni din ea, îşi ridică o pleoapă şi treptat în fund, aşezându-se lângă el. Începu să rupă foi de dictando, în timp ce ea practica ritualul necontenit al fericirii. Le înfăşură rapid şi cu sete în ochi căută chibriturile. Cu mâinile tremurând, din a doua încercare o aprinse. Greutatea apăsătoare a fumului şi psihedelismul în care se afla, o făcu să se culce înapoi pe jos. Trăgea cu putere, cu sete violentă din ţigara plină de iarbă ce dădea pe dinafară.

Pieptul i se mişca în ridicări şi coborâri ritmice, ieşind fum născocit din porii pielii albi ca laptele.

Se aşeză lângă ea, împrumutând ţigara din când în când, simţind fumul cald în interior cum îl răceşte la exterior. Curentul de sub uşi se intensifică. Îşi aşeză capul pe umăr ei adormind, auzind ca prin somn mărgelele scoţând sunete plastice atunci când mai ducea mâna la gură.

Deşi egalitatea dintre ei şi lucrurile pe care le făceau împreună erau atât de evidente încât îi defineau, o ruptură măruntă se produse în timp. Ca şi cum linia timpului, atât de lată ca şi orizontul cât vezi cu ochii ce înaintează cu o viteză incredibilă în orice direcţie, fu deranjată cu un singur gest. Zgârietura din universul celor doi fu atât de adâncă, atât de importantă în zona joasă, încât, atunci când adâncitura ieşi la suprafaţă, fum de iarbă începu să iasă încet şi sigur făcând Timpul să lase involuntar rămăşiţe toxice în Istorie.

După prima noapte în spital, Michael se debarasă de toate produsele halucinogene din casă primind reacţii violente din partea Anei. Nu era de acord, nu vroia ca viaţa să se oprească, să coboare la realitate. *Avem planuri, Ana... nu mai avem aceeaşi vârstă,* îi şopti în acea dupa-amiază la ureche. *Avem un viitor, doar noi doi ... sau poate trei,* rosti gânditor.

În acel moment Ana se conformă, dând din cap umilă, îl luă în braţe şi îi şopti la ureche că îl iubeşte privind încontinuu pe geamul de afară zăpada ce cădea încet.

Nu a fost cum ar fi trebuit să se întâmple. Viaţa este ca o loterie, pariezi atât de mult, investeşti în ea pe toate fronturile posibile şi îţi rămâne o şansă atât de minusculă să

câştigi încât îţi vine să rupi biletul de hârtie şi să te arunci în pământ.

Din acea seară, Ana nu se oprise din regresiunea fizică în care se afundase. Fumase necontenit câţiva ani fără ştirea lui Michael până când, într-o zi, menstruaţia îi întârzie. Atunci se opri, şi nouă luni a avut de îndurat două sentinţe fizice, ambele raportate la nivelul psihic atât de fragil. A avut de îndurat momente în care dependenţa îşi arăta colţii în cele mai nefavorabile momente. Situaţii în care îşi simţea uscăciunea interioară având nevoie de câteva fumuri pentru o umezire completă. Atunci când mergea auzea în depărtatul abis al minţii foşnete uscate ale membrelor şi ale organelor interne ce putrezeau cu fiecare pas facut spre dealer.

După nouă luni de letargii, de torturi inimaginabile simţind pe deoparte, nevoia aprigă de a-şi face buzele rotunde şi pe cealaltă parte, micuţul prunc ce se zbătea necontenit şi violent, ea născu. Nouă luni de chin, 270 de zile scrijelite pe peretele maternităţii, tăind fiecare zi în minte cu o asprime incoerentă.

După naştere, când îşi văzu băieţelul plângând cu sughiţuri şi radiind de vitalitate îşi conştientiză drumul morţii de mult ales. Credea că se putea lăsa, că putea estompa nevoia permanentă de a fuma, de a se injecta şi aşa a fost. Patru ani a fost curată. Patru ani până telefonul îi sună. *Doamnă Laeddis, sunt Doctorul Spencer. În legătură cu băiatul dumneavoastră, vă rog să va prezentaţi mâine la spital. Mulţumesc.*

Păşi speriată pragul în cabinetul doctorului şi se uită cu coada ochiului la Oliver care o aştepta cuminte pe bancă în afara cabinetului. *Tumoare.* Întoarse capul brusc spre barbatul bătrân din faţa ei. *Poftim? Tumoare pe creier, doamnă Laeddis, ce nu poate fi extirpată. Ar fi o șansă foarte mare să moară pe masa de operaţii.* Se uita în gol dar nu-l privea pe doctor. *Poftim? Nu poate fi extirpată doamnă. Îi mai dau câteva luni dar sunt prea generos.* Oliver stătea pe bancă, aşteptând-o pe mama lui. *Doar câteva luni doamnă, doar câteva luni. Aveţi grijă de el. Haideţi să vă arăt radiografi...* Ana ieşi pe uşă, îl luă pe băiat de mână si se grăbiră spre maşină. Îl lăsă acasă şi porni spre singura rămăşiţă păstrată în Istorie. În tot acest timp, creierul ei încetase să mai funcţioneze, necaptând nicio informaţie, stătea pasiv şi îşi aştepta soarta.

Intră în gangul întunecat şi atunci observă o persoană rezemată de zid. Avea părul lung pe spate si un fes negru pe cap. Se apropie încet de el simţindu-şi inima strânsă. *Vlad, eu sunt. Ţi-am spus că am să mă întorc. Am nevoie doar de una. Tot atât face?* Faţa nu i se putea distingea dar braţele îi erau foarte subţiri, părând în orice moment că se vor frânge în două. Nu părea că se va mişca, dar, în momentul următor băgă mâna în buzunar şi scoase o seringă. Ea o luă grăbită, lăsându-i câţiva zeci de dolari în palmă. *Mulţumesc, Vlad. Mulţumesc.* Văzând că nu răspunde, se întoarse şi o luă înainte încercând să-şi dea seama unde este ieşirea. *Ai grijă!* răsună vocea groasă cu ecou. Se uită speriată înapoi dar îşi continuă drumul.

Se aşeză calmă pe divanul din hol urmărind luna pe geam. Cu câteva zeci de minute înainte, se auziseră câteva împuşcături de armă, spărgând tăcerea cartierului. Nu îndrăznea să deschidă uşa dar, la un moment dat, nemaiputând rezista mirosului închis al holului se ridică în picioare. În acel moment simţi seringa în palmă. Pentru câteva momente se pierdu, uitându-se în gol la ea, dar, îşi reveni şi se apropie de uşă. Apăsă încet pe clanţă şi o întredeschise refuzând să se uite. Simţi mireasma ierbii proaspete împreună cu trandafiri sălbatici ce creşteau pe ici colo, câteva tufe răzleţe. Se aşeză din nou pe divan, simţind răcoarea semnificativă.

Dorinţa o rodea pe dinauntru. Simţea că îi este foame, sete şi din nou acelasi ciclu. Avea dureri pe tot corpul, neputând să doarmă. Luă seringa şi o poziţionă în faţa braţului drept, aproape de vena ieşită în relief de la încheietură. O înţepă şi apăsă lent pe ea. Lichidul alb i se scurgea în corp, provocându-i plăceri nebănuite. După ce toată substanţa îi pătrunse şi în câteva momente s-ar fi transpus în următorul univers, gramajul seringii îi captă atenţia. Privi mirată spre supra-doză în timp ce cocaina îşi făcea efectul. Căzu în genunchi rămânând în întuneric. Cu gura uscată şi ochii lăcrimând privi spre fărâma de lumină ce se contura în faţa uşii. În acel moment auzi parcând în faţa casei o maşină. Motorul îi huruia puternic făcând-o să-şi revină puţin în simţiri. Tresăltă puternic la auzul portierei încuiate când îşi simţi inima fierbinte. Cocaina se învârtea prin vasele de sânge cu o viteză remarcabilă. În momentul următorul se

prăbuşi de tot la pământ. Inima îi exploda în piept şi respiraţia îi era greoaie. Fiecare inspiraţie se simţea ca o tortură. Plămânii o ardeau şi nu mai reuşea să introducă oxigen în organism. Plăcerea atât de psihedelică se risipi, lăsându-i loc durerii. Cuvinte de neînţeles şoptite se auzeau în acel hol părăsit de viaţă. Doar pereţii gângureau şi îi făceau cu ochiul, punându-i întrebări iraţionale, lipsite de sens în acel moment oportun al vieţii. Deodată simţi sub ea pământul cum se surpă, cum covorul se transformă în pietriş şi aluneca la vale, încercând să se prindă de orice obiect. Începu să ţipe puternic, simţindu-şi picioarele cum atârnă în gol.

În faţa ei un bărbat se prelungea întunecat. Podeaua din lemn se făcuse pământ, alunecând necontenit în hăul fără de sfârşit care se contura sub ea. Deodată, muşchii mâinilor începură să o înţepe. Tremura din toate încheieturile. Singura cale de salvare, agăţarea nesperată de obiecte diforme, se transforma într-o iluzie. Picioarele i se zvârcoleau incontrolabil, vrând parcă să se caţere în gol. Ridică o mână spre bărbatul din faţa ei şi îl apucă strâns de gamba piciorului trăgându-se puternic, simţind cum prăpastia se diminuează.

Când reuşi să tragă în piept ultima suflare se auzi o împuşcătură. Nu simţi glonţul, ci o durere întârziată şi sângele roşu ce-i inunda coloana spinării. Îşi plecă capul pe covorul umed, încă strângând seringa goală în pumn.

Soarele apunea încet în faţa lui, aruncând umbre portocalii pe valurile din ţesături fine ce se întindeau pe lungimea

corpului. Genunchii subţiri i se conturau puternic pe sub pătură, chircindu-i la piept.

La început, totul se conturase greu. Încerca să înainteze dar picioarele îi erau adormite, fără vlagă. Nu reuşea să înţeleagă. Timpul se oprise pe loc, doar pentru el. Concentrarea era fara rost, în majoritatea timpului visând. Simţea că rostul de a trăi este atât de nesemnificativ încât îl poate juca pe degete, îl poate strânge până pocneşte şi dispare. Michael îşi dădu seama destul de târziu, când halucinaţiile dispăruseră, că de fapt este complet singur şi nici Oliver, de a cărui boală nu ştia, nu-l putea ajuta să răzbată.

Se aflau în casă. Afară era Octombrie dar înauntru era cald. Frigul nu-l simţeau pe piele ci, doar Michael, în suflet. Se uita la paloarea lui Oliver şi nu reuşea să înţeleagă. Băiatul se simţea mai rău pe zi ce trecea, stând ascuns de lumina zilei şi nescoţând nici un cuvânt. Se plângea de dureri de cap provocându-i greţuri în fiecare noapte.

Când în sfârşit îl duse la doctor fu prea târziu. Câteva zile mai târziu, Oliver stătea rece, calm pe patul de spital. Îi lăsă pleoapele în jos, închizându-i ochii şi se aşeză pe marginea patului privindu-l intens. Părul brunet îi atârna moale pe lângă urechi, pielea era albă şi buzele vineţii. Lacrimi începură să i se scurgă şi câteva îi căzură pe obrazul uscat. Michael se aplecă şi le şterse cu un deget, sculându-se apoi şi ieşind pe uşa spitalului. Nu s-a mai întors niciodată la vechea viaţă. A părăsit-o şi i-a înmânat-o Trecutului. Acum trăia în

prezent cu aspiraţii spre Viitor, aşteptând naiv fiecare lucru mărunt din viaţă să se petreacă.

După ce ieşi pe uşa spitalului, totul se declanşă. Toate lucrurile petrecute, anexate între ele, legate de Trecut şi vizibile în Viitor s-au format din neant. Acum avea un scop sigur, un scop final ce începea să se definească în el. Simţea cum îşi conturează un ţel în viaţă, în timp ce păşea hotărât pe trotuar, ce nu l-a mai simţit până acum. Ştia că nu va face umbră pământului în zadar, ci o va estompa pe alta aducând-o şi pe ea, unde toate umbrele sălăşluiesc.

Acum o săptămână bătu la uşa lui Alan. Deschizând uşa, îl izbi în faţa asemănarea identică cu Ana. Alan era fratele ei şi îi simţea lipsa foarte mult, în unele momente materializând-o în acţiuni violente fără sens. A acceptat fără să clintească oferta lui Michael. Era de nerefuzat, mai ales acum când soarele tocmai răsărise sus pe cer şi erau învăluiţi de prospeţimea noilor idei. Acum scopul era comun, mai amplă fiind recunoaşterea posibilă a succesului. Zâmbind gânditor, îl primi în casă.

Ieşi brusc din reverie ştergându-şi ochii umflaţi de plâns. Auzi bătăi încete în uşă.

- Cine-i acolo?
- Eu sunt.
- Intră mai repede.

Alan intră încet, căutându-l din priviri pe Michael.

- Ţi-am adus de mâncare.

Nu aşteptă să termine propozitia că îi şi smulse sacoşa din mână, înfulecând din puiul bine prăjit.

- De ce dracu ţi-a luat atâta?
- Am fost la secţie. Tata a primit mesajul tău, sunt partenerul lui Taylor.

Se uită la el, zâmbind alienat cu un ochi pe jumătate închis.

- Perfect, totul merge bine Alan. Dar vezi tu, rosti acesta în timp ce se apropia de geam, lucrurile se pot întoarce împotriva noastră. Uită-te la bătrânica asta care merge pe trotuar, are un drum bine definit, o traiectorie bine stabilită şi un scop final care se pot ruina într-o clipă, sau doar se pot întârzia. Să-ţi arăt!

Luă o piatră de mărimea unei mingi de golf de pe pervaz şi ridică încet geamul. O aruncă puternic lovind-o în spate, ascunzându-se rapid sub geam. Bătrâna începu să geamă de durere căzând în genunchi. Sacoşile i se răsturnară în iarbă şi pe stradă şi se uita plângând spre geam. Stând în genunchi, îi auzea suspinele.

- Vezi? I-am oprit ascensiunea, dar asta nu o va împedica. Uită-te atent la ea!

Alan privi de după perdea cum bătrâna îşi adună toate legumele, luând-o înapoi pe trotuar ţinându-se de spate.

- Normal că ea va continua pentru ca este un lucru vital. Finalul călătoriei nu poate fi amânat, treaba trebuie dusă până la capat.

Uitându-se acum serios spre Alan cu buzele strânse între ele.

- Eu nu vreau ezitări şi nici opriri. Treaba trebuie să meargă strună! Altfel locul îţi este nesigur în faţa ochilor mei, dacă mă înţelegi.

- Da Michael, înţeleg.
- Bun, eşti perspicace. Semeni cu sor'ta.
- Care-i următoarea? Întrebă Michael.
- O profesoară în vârstă. Crezi că merita? ezită Alan.
- Da, sigur Alan. Întotdeauna merită, sa nu te îndoiești de asta. O viaţa luată este un obiect în plus în cutia de valori. Experienţa face diferenţa la final. Ţine minte asta!

***

Mergea cu paşi mărunţi lăsând urme în zăpada subţire. Afară, oraşul era înfundat în beznă având doar un singur stâlp ce pâlpâia o lumină slabă. Şi-ar fi dorit să grăbească pasul dar nu putea. Trebuia să meargă încet să o poată auzi. Dacă ar fi mers mai repede, Timpul ar fi trecut cu aceeaşi viteză pe lângă urechile lui, luându-i şoaptele lăsând în loc o vâjâială mută. Avea impresia că este supărată pe el, că vorbele îi erau pline de furie lăsându-l cu o urmă de frustrare în timp ce-şi simţea urechile îngheţate. Îşi scăpă o înjurătură ridicându-şi privirile spre cer şi înaintă respirând gerul uscat.

Se opri în faţa blocului urmărind atent linia ce indica secundele trecute. Augustina Marple urma sa ajungă la 21.30 de la prietena ei, Martha, unde jucau bridge în fiecare marţi seară. Soţul ei, William Marple, politician convins, urma să ajungă la 22.30, după ce termina seara de poker cu ceilalţi membrii ai partidului.

Soţii Marple duceau o viaţă academică. Planificându-şi fiecare mişcare a vieţii perfecţioniste, îşi trăiau existenţa alergând încontinuu într-un glob de plastic protejaţi fiind de atitudinile conservatoare, luptând împotriva misterelor cotidiane mistificatoare. Aflaţi total în afara ariilor obişnuite de activitate, şi-au creat un univers propriu plin de mileuri, pisici grase şi pulovere croşetate.

Augustina deţinea postul de profesoară de şcoală generală. Era complet intrigată de tendinţele prezente ale vestimentaţiei tinerilor, alegerea muzicii şi din această cauză încerca să-şi impună părerile învechite în faţa tinerilor ce

aveau creierul ca un burete. William, fost republican înfocat, acum pensioar trăind din renta lunară îşi petrecea zilele citind şi jucând şah în parc cu foştii membrii de partid. Amândoi reprezentau un tot unitar, o bilă uriaşă de energie molcomă având trepidaţii vagi a luminozităţii vieţii practicând sedentarismul cronic.

Aştepta cuminte în spatele uşii de la bloc, mişcându-şi încet picioarele sporind circulaţia sângelui. Câteodată se oprea din rutina zilnică pe care încerca să şi-o definitiveze şi încerca să găsească un motiv palpabil pentru crimele pe care le comitea. Greu nu îi era să găsească dar nu-l mulţumea nici unul. Se simţea lipsit de vlagă după momentele de contemplare. Când în final reuşea să-şi găsească un rost, se mulţumea să zâmbească, fără să se deschidă în faţa nimănui.

Când micul orologiu de la mâna lui indică 21.30, se aşeză pe vine aşteptând cu muşchii încordaţi şi respiraţia tăiată. Taxiul, „tuşind" puternic în faţa blocului, se opri pentru câteva secunde. Auzi în momentul următorul sunetul cauciucului scârţâind îndepărtându-se pe şosea. Paşii doamnei Marple se auzeau distinctiv pe fundalul unei tăceri mormântale.

Păşi în hol când, în acelaşi timp, Michael ieşi din umbră acoperindu-i nasul cu o batistă umedă. Nu avu timp să reacţioneze, cloroformul îşi făcu efectul instant.

O cără în casă deschizând uşa cu cheile din poşeta ei. Transpirat, o răsturnă pe podeaua holului. Augustina nu avea o siluetă de invidiat. La onorabila vârstă de 60 de ani, lipsa activităţii fizice se resimţea vizibil pe coapse, şolduri şi

abdomen sporindu-i supraponderabilitatea. Dar lui Michael nu-i păsa de asta. Nici nu-şi mai aducea aminte de când nu mai atinsese o femeie. Doamna Marple era perfectă pentru el.

O aşeză încet pe pat şi începu să o dezbrace în timp ce situaţia şi modul de operare îl făceau să-şi iasă din minţi. Avea constant fragmente de amintiri ce-l trimiteau în trecut. Prima petrecere cu alcool şi prima partidă de sex cu o parteneră beată. Îşi îndepărtă instant amintirile din minte, concentrându-se pe deplin asupra ei.

Dezbrăcând-o complet, se opri şi o analiză din cap până în picioare. Ridurile proeminente şi sânii lăsaţi îi dădeau o alură dezgustătoare. Se urcă încet pe ea în timp ce îşi desfăcea cureaua. O apucă violent de sâni şi începu actul în sine. Se aştepta să termine mai repede dar se subestimă atunci când se încheie înapoi la curea după 20 de minute. Uitându-se pe geam la întunecimea nopţii se simţi brusc în plus în acea oază ce te trimitea cu 20 de ani în trecut. Se abţinu să nu-i reteze gâtul, aşa cum stătea liniştită pe pat, aşteptându-şi soarta. În adâncul sufletului ştia că nimic nu este simplu. Avea de urmat un şablon, o tradiţie. Viaţa trebuia sa fie scursă din ea ca ritualul să fie complet.

O apucă de nas şi îi acoperi gura ţinând-o câteva secunde până se trezi speriată, răsuflând din greu. Tuşi de câteva ori şi se uită îngrozită la acesta. Nu apucă să zică nimic când Michael, râzând, o plesni puternic cu podul palmei peste faţă făcând-o să sângereze. Îi îndesă perechea de chiloţi de pe jos

în gură pe post de căuş, uitându-se amuzat cum îi ies ochii din orbite. O luă în braţe şi o cără în pivniţă.

Efectul cloroformului nu se evaporase complet, în aşa fel încât nu se zbătea prea mult, dar bălmăjea câteva cuvinte de neînţeles şi îşi răsucea mâinile într-un mod ciudat. Dezbrăcată fiind, o legă de capătul cel mai înalt al scărilor cu o funie groasă, lăsând-o să atârne cu capul în jos. Se uită la ea catalogând situaţia prezentă. Totul era atât de amuzant.

Îndepărtă cuţitul din teaca de la brâu şi îl poziţionă pe şira spinării mişcându-l până la ceafă şi jos, provocându-i zvâcniri involuntare. I-ar fi plăcut să poată vorbi, să-i şoptească cuvinte amare, cuvinte pline de teamă ce-ar putea intensifica frica din sufletul ei. În orice caz, nu putea risca să-şi facă vocea auzită. Se uită speriat spre pereţi, aşteptând parcă să le crească guri şi să înceapă să-i reproşeze. Îşi mută ochii ţintuiţi de pe perete pe Augustina cu cuţitul pregătit când se opri. Pe faţă i se contură un zâmbet scurt, în colţul gurii, uitându-se fix la bucata de sfoară împletită de pe jos. Băgă cuţitul înapoi în teacă şi se apropie încet. O apucă lent, savurându-i asprimea. În momentul următor, se roti brusc şi, făcându-şi un elan considerabil, o lovi cu putere pe doamna Marple pe spate. Pielea începuse să i se bulbuce, formând o umflătură liniară de la un umăr în colţul opus. În acel moment, un urlet strident inundă încăperea. Se repezi într-o clipită la ea şi îi îndesă în gură o cârpă murdară. Lacrimile începură să i se scurgă pe obraz în timp ce mormăia de durere. Cu transpiraţia curgându-i de pe frunte, se poziţionă în spatele ei lovind a doua oară, a treia oară, a patra oară,

până braţul îi amorţi complet. Se gândi puţin să schimbe cu mâna stângă, dar renunţă, era de ajuns. Uitându-se scârbit la spatele însângerat, observă că gemetele fură înăbușite. Îşi dădu seama pe loc că, doamna Marple, leşinase.

Cu o lipsă acută de interes, o apucă strâns de părul rar din cap și îi secţionă jugulara. Urcă grăbit scările până la jumătatea lor, privind spectacolul de la înălţime. Augustina nu avu timp nici să reacţioneze, sângele ce-i curgea puternic de la gât îi inunda faţa, acoperindu-i nările.

Urcă mai departe în apartament ascultând cum se îndepărtează de clipocitul sângelui. Îşi turnă un brandy cu gheaţă şi se aşeză comod pe canapelele învelite complet în plastic. Sufrageria era strâmtă, ticsită cu multe obiecte fără folos, plină de mobilier antic uriaş şi vitrine din lemn masiv. Multe tablouri mici afişând vaze cu flori şi boluri cu fructe stăteau aruncate dezordonat. Se ridică simţind mirosul de naftalină din aer. I se făcu scârbă de conţinutul paharului şi se îndreptă înapoi spre pivniţă, neluând în seamă la tabloul din spatele lui, afişându-i pe cei doi soţi în urmă cu 20 de ani.

Călcă gentil prin balta de sânge şi se apropie de cadavrul doamnei Marple. Îi dezlegă sfoara de la picioare şi o luă în braţe cărând-o cu greu pe scările abrupte. O aşeză pe canapea și cu o cârpă îi îndepărtă urmele roşiatice care se întindeau pe gât din jurul tăieturii.

Respirând încet, goli conţinutul rămas de brandy şi se aşeză în genunchi. Având pregătite în dreapta lui, pe covor, cele două capete de furtun, luă unul. Cu cuţitul îi secţionă două

artere de la gât şi îndesă tubul într-una din ele, punându-l pe celălalt în gaura următoare.

Băgă furtunul în pompa de apă ce i-o pregătise unchi-su cu câteva minute în urmă. Se scutură de noroiul întărit şi se ridică în picioare. Uitându-se zâmbind la pieptul său, pe sub ochi, apăsă pe nasul lui Mickey Mouse, acţionând un sistem cu un difuzor făcându-l să cânte. Începu să se zbenguie cu furtunul în mâna în timp ce pălăria prea mare de pe cap îi atârna peste urechi. Şi-o dădu jos şi privi gardul ce-l înconjura. Ar fi vrut cu ardoare să privească ce-i după el. Întotdeauna a vrut, ieşind rareori în grădină, acum îşi fructifica timpul liber. Lăsând furtunul din mână, promiţându-i că se întoarce într-o clipă, se urcă rapid pe cei doi bolovani şi privi micuţa stradă uscată. În dreapta privirii un plop înalt dădea umbră curţii lor şi o umbră de răcoare, ce începea să nu se mai simtă cu ora prânzului. Niciun copil nu era la ora asta afară, la ora prânzului toţi mâncau şi dormeau. El avea treabă, el nu era ca ceilalti copii. Aşa a zis Jack, întotdeauna copiii mici au treabă, că altfel se învaţă cu năravuri.

Cu melodia chiţăind din piept, privi partea stânga a străzii. Un şir lung de maşini ce ardeau în bătaia soarelui. Tapiţeria ce se fierbea încet se putea auzi urlând de la câţiva kilometri distanţă. O pasăre trecu secătuită pe deasupra lui şi se aşeză în plop deschizând ciocul la câteva secunde, adăpându-se cu aer.

Coborî plictisit când melodia se termină luând un loc pe iarbă. Furtunul se prăjea în bătaia soarelui aşteptându-şi apa să curgă prin vene. Se ridică hotărât, luând în mâini mânerul

rotund și îl roti cu putere spre dreapta. Deodată, un jet puternic izbucni violent din furtun făcându-l să se deplaseze în toate pozițiile. Michael alerga după el, încercând să-l prindă, fiind fleașcă până la piele dar nu reușea, era prea puternic. În ultimul moment când îl apucă de un capăt, se liniști, stându-i maleabil în mână. Cu coada ochiului îl recunoscu pe Jack lângă robinet. Îi zâmbi pișicher și îndreptă furtunul spre el.

Râzând sarcastic dar pregătindu-se pentru spectacol, Jack, își dădu tricoul jos și roti robinetul puternic în dreapta, începând deodată să alerge în bătaia jetului de apă.

- *Unchiu Jack, când se întorc Mama și Tata?*

Coborî din trecut cu un zâmbet pe buze care îi dispăru în momentul următor. Nu avea nevoie de reverberaţii ale trecutului, se simţea bine în prezent cu disfuncţiile lui obişnuite.

Cuplă un capăt de furtun la pompa de buzunar, şi pe celălalt îl lăsă să atârne în găleata plină de lichid vâscos. Apăsă butonul verde de pe pompă şi îşi închise ochii, distras de sunetul continuu al motoraşului ce răzbea din răsputeri.

Trecuseră 10 ani. Ultima amintire cu Jack consta în multă apă rece și splendoare în iarba verde, înăbușită. Acum îl privea ciudat în poza de pe perete. Avea o mustaţă stufoasă, brunetă şi ochii verzi deschis. Părul îi atârna pe frunte punându-i în valoare nasul coroiat. În spatele lui, coşciugul cobora încet în groapă, la fel cum soarele apunea pentru ultima oară, aşternând noaptea peste lume pentru totdeauna.

A avut grijă de el de când Mama și Tata au plecat în marea excursie din care spuneau că se întorc repede. Ştia că se

întâmpla ceva ciudat, încă de pe vremea când împachetau, cu 11 ani în urmă. Prea mari au fost genţile doar pentru o vacanţă, mult prea mari.

Acum cu 11 ani mai târziu, Jack este mort şi el este singur. Privi spre ceas şi o luă înainte pe deal, călcând iarba umedă cu pantofii proaspăt daţi cu lac.

Când se trezi, găleata era goală. Luă din nou cârpa şi începu să şteargă urmele de conservant din colţurile gurii. Totul arăta perfect. Îi mai aranjă încă o dată picioarele şi mâinile şi se îndreptă spre uşă. În toc se opri şi îşi întoarse capul spre ea. Arăta atât de melancolică, camera o întrista. Sau poate erau culorile, nuanţele de bej, poate mobila prea mare. Îşi plescăi limba în gură simţind gustul stătut de coniac ieftin. Trase aer adânc în piept şi trânti uşa pentru ultima oară.

CAPITOLUL IV

Mark sforăia încet. Atât de încet încât nu se făcea auzit. Deşi era aproape mijlocul lui decembrie un singur ţânţar sălăşluia prin sufrageria lui. Flutura puternic din aripi şi îşi rotea ochii ca de mozaic spre nasul roşu al lui Mark. Îşi încetini bătaia aripilor şi se aşeză pe braţul întins care atârna pe podea. Cu acul ascuţit îndreptat spre piele se avântă cu sete, dar, în momentul următor, parcă venind din adâncuri, palma braţului opus îl zdrobi. Văzând urma murdară zâmbi ca prin somn. În secunda următoare zâmbetul i se şterse de pe faţă. Noaptea de dinainte îi reveni brusc în minte.

Nu îşi aducea bine aminte de cantitatea alcoolului din sânge în momentul când puse capul pe pernă dar asocie din nou băutura cu o pasăre care se naşte din cenuşă şi-i sporeşte creativitatea. Ştia de o pasăre care niciodată nu murea cu adevărat. Fiecare ciclu al vieţii se repeta născându-se întotdeauna, încă o dată. Diferenţa făcea că ordinea şi intensitatea întâmplărilor erau diferite. Destinul îi era

întotdeauna unic, de altă culoare şi formă... Întrebarea pe care îl măcina era dacă pasărea îşi păstra amintirile după fiecare moarte. Dacă reuşea să-şi întipărească în amintiri ruta fiecărui destin petrecut în aşa fel încât să-şi stabilească întotdeauna priorităţi noi.

Nu avea nici cea mai mică ideea în ce moment din noapte visul i se derulă în minte. Poate un element fizic, o prezenţă străină sau o umbră fugară urmărită de un curent rece să-i fi provocat mintea la halucinaţii. Era sigur totuşi că, indiferent de ce făcuse înainte să se culce, visul îi era puternic conturat în amintiri.

Se făcea că era într-un loc ce i se părea nesfârşit. De la un capăt la altul era întuneric. Desigur, nu-şi putea da seama de locaţie sau de distanţe doar privind cu ochii dar ştia că stătea în picioare. Sub el, la fiecare pas făcut pe loc, bucăţi de lemn pârâiau sub greutatea lui. Dar nu erau pârâieli obişnuite, dimpotrivă, erau stridente ca şi cum, în secunda următoare s-ar fi surpat totul sub el. Simţea sub nas adierea vântului şi mirosul sărat al mării. În momentul următor, ca și cum ar fi ştiut ce va veni, înghiţi în sec şi după cum se aştepta, gustul sărat îi apăru în fundul limbii.

Déjà vu-ul i se întipărea treptat în minte, subconştientul lui începând sa recunoască fiecare amănunt pseudofizic ce se contura în jur. Cu coada ochiului observă o lumină difuză ce se contura în stânga lui. Se roti brusc, şi acolo unde ar fi trebuit să fie linia orizontului, un glob luminos ascensiona lent deasupra lui. Fiecare rază de lumină îl lovi din plin încălzindu-i prezenţa fizică dar şi cea psihică. Primele

fascicule luminoase îl loviră direct în ochi făcându-l să se acopere instinctiv cu palmele subţiri.

În jur, exact ca şi cum un pictor ar fi întrat în propria galerie şi ar fi tras încet draperiile, lăsând lumina să pătrundă violent dar cu măsură înauntru, dezvelindu-i picturile şi fiecare element fizic, aşa soarele îşi lăsa razele să activeze spiritual planşeul fictiv ce i se contura în faţa ochilor.

Ştia că se află cu un picior în realitate, spatele îl durea şi arcurile canapelei îl împungeau puternic în coaste dar nu putea să facă nimic. Se lăsă cuprins de peisajul static din faţa lui. Linia orizontului se întindea de la un capăt la celălalt, formând un cerc complet, şi razele dimineţii se reflectau în marea ce-şi arunca valurile violente dintr-o parte în alta. Într-un fel, în subconștientul fals ştia ce se află în spatele lui. Era inevitabil să amâne iminenta întâlnire. Sunetul valurilor lovind fragilul ponton îi ajungeau la urechi la o intensitate mai mare. Toate lucrurile se prezentau cu însușiri mai puternice. Razele soarelui erau orbitoare, marea era mai albastră ca deobicei şi simţea o rigiditate puternică în aer. Aerul pe care-l trăgea în piept era dur, parcă ar fi avut în componenţă pietre ce-i zguduiau plămânii, zgâriindu-i de la un capăt la altul. Pielea de pe braţe îi era aspră şi ochii i se uscau din secundă în secundă făcându-l să clipească foarte des. Ştia că nu putea sa stea o veşnicie privind marea de pe pontonul şubred. Trebuia să se întoarcă pur şi simplu să-şi înfrunte temerile.

Privind pentru ultima oară marea avu impresia că văzuse un peşte ieşind necugetat la suprafaţă. Se mai uită încă o dată să se asigure dar renunţă, marea era liniştită.

Păşi înapoi, îndepărtându-se de marginea ascuţită şi se roti cu faţa spre apus. Lemnul de sub el trosni puternic, făcându-l să tresalte.

În planul îndepărtat, vechea casă ce îi părea atât de cunoscută dădea impresia că se ridică până la ceruri. Pontonul lung se întindea pâna la uşa neagră ce îi asigura schimbarea completă a situaţiei. Era complet sigur că dacă va reuşi să intre în casă, răspunsurile îi for fi tipărite în minte.

Vârful ascuţit al acoperişului alungise ţigla albastră făcând-o să arate ca un scut de protecţie. Ornamentele marinăreşti atârnau dezordonat sub geamuri şi deasupra uşii. Un colac de salvare, un catarg ros de termite şi un papagal de lemn conturau peisajul sumbru. Deasupra lui continuând în spatele casei unindu-se cu orizontul, cerul era întunecat şi din când în când o bubuială surdă, estompată se putea auzi. Îi era frică să se întoarcă pentru că ştia că cerul era senin şi normal în spate, realizând contrastul cu cerul din emisfera opusă. Nu vroia să-şi creeze o ipoteză asupra acestui fapt pentru că ar fi fost descurajatoare, complet.

Se urni din loc încet si sigur aşteptându-se la ce-i mai rău. Cu fiecare pas făcut, în jurul lui, fosta natură violentă îşi manifesta dezacordul ascensiunii prin schimbări cromatice stridente. Fiecare nor căpăta un mixaj de culori psihedelic făcându-l pe Mark să ameţească. Tranziţia de la culorile

curcubeului la culorile întunecate ale mării, pontonului şi ale casei îi întuneca vederea. Cerul îşi schimba nuanţele pe alocuri şi în momentul următor, observă că planşeul pe care se afla nu mai era circular. În fiecare capăt se afla câte un colţ transformând scena într-un cub ce se ridica la ceruri. Valurile se loveau frustrate de marginile tăioase simţind dorinţa de a înainta la infinit.

Soarele avea acum o tentă roşiatică, întunecându-i pielea şi vederea şi sporindu-i dificultatea de a înainta. Era diferit de visul trecut, toate elementele din jurul său, indiferent de natura lor, nu îşi mai exprimau dezacordul cu atâta ardoare. Păreau deranjate dar în acelaşi timp împăcate cu Mark să afle răspunsul. Sau, o ipoteză ce se forma încet în mintea acestuia, toate ştiau că de fapt casa este o minciună, o pseudoenigmă ce-l obseda şi îi răpunea visurile. Înauntru ar putea fi răspunsul încuiat într-un medalion sau doar vid aflându-se în afara sau înauntrul aceluiaş medalion.

În orice caz, nu-şi putea stabili priorităţile după câteva şoapte ale naturii. Trebuia să-şi hotărască singur soarta şi să adulmece posibilităţiile viitoare.

Întorcând capul să privească încă o dată colţurile abrupte de care se loveau cu dispreţ valurile, nu observă că, pontonul îşi micşorase lungimea aducându-l deodată în faţa casei.

Simţind prezenţa vie în spatele lui îşi roti capul instinctiv. Casa deborda de energie, din fiecare moleculă prezentă în fiecare bucată de lemn ce o clădea de sus până jos, scântei se aprindeau necontenit, fără răgaz fiind suflul vieţii care îi arunca părul lui Mark pe spate.

În momentul următor observă uşa neagră ce se profila în faţa lui. De la depărtare părea destul de mică dar, acum în faţa ei, simţindu-i umiditatea, se alungea până mai sus de înălţimea lui. Ferestrele, una în stânga şi una în dreapta uşii se zguduiau puternic, deşi în aer domnea o linişte falsă. Cerul continua să-şi schimbe forma norilor şi a culorilor, activând iluziile fiecărui anotimp, dar, deodată totul se linişti. Toată partea superioară a planşeului îşi recăpătase culoarea albăstrie şi marea revenise la nuanţa verzuie. Casa îşi pierduse din energia ce o ridicase la viaţă şi acum părea, în ochii lui Mark, doar un simplu obiect. În planul depărtat soarele apunea încet, întunecând treptat vederea acestuia.

Desi posibilităţile păreau infinite, frivolitatea situaţiei şi neputinţa de a lua o hotărâre îl copleşeau. Măsura casa de sus până jos până se opri cu privirea asupra clanţei. Trase aer în piept de câteva ori parcă vrând să încerce mânia naturii şi plescăi de câteva ori în gură. Gustul sărat se diminuase si limba-i era mai uşoară.

Cu mâna dreaptă tremurând o îndreptă spre clanţă. Nevrând să mai aştepte, simţea un impuls să-şi simtă propria prezenţă fizică în interiorul casei. Trebuie să ştie ce este înauntru. Apucă clanţa cu violenţă când în acel moment simţi.

La început mâna i se cutremură şi palma i se lipi de clanţa. Uşa trimitea vibraţii puternice făcându-i corpul întreg să tremure. Casa părea că se alungise şi mai mult în ceruri, întunecându-i albastrul marinăresc către un negru fad. Ferestrele se închiseseră şi mai mult în ele părând că au

forma biconcavă. Natura în spatele lui se dezlănţuise violent. Valurile plezneau cu violenţă marginile pontonului şi pereţii casei, ocolindu-l pe Mark. Cu mâna lipită de clanţă se uita perplex în jurul lui. Cerul se întunecase aproape complet lăsând luna sângerie să pară că arunca nuanţe roşiatice peste tot.

Cu coada ochiului observă că marginile uşii începura să iasă în evidenţă. Din negrul ca de abanos, din toate crăpăturile începeau sa iasă firişoare subţiri de lumină. Pe măsură ce momentele treceau, lumina creştea în intensitate. De peste tot din jurul uşii razele puternice îi străpungeau ochii, facându-l să-i ţină întredeschişi. Uitându-se cruciş spre ferestre observă că erau la fel de întunecate. Scăldat în lumina atât de puternică, făcându-l să-şi ţină palma stângă peste ochi, încetase să observe fuziunea naturii cu fiecare element terestru.

Singurul element ce încă îl menţinea în prezent, în lumea fizică, era palma dreapta ce încă ţinea cu dârjenie clanţa rece. Îşi simţea corpul cald, lumina orbitoarea părea că degajează un anumit grad de temperatură ce-l făcea să se simtă confortabil.

Atunci se hotărî, mintea i se golise şi singura alternativă posibilă era să rotească mânerul spre dreapta. Încercă în ultimul moment să-şi întredeschidă ochii şi prin cascada de lumină ce se revărsa asupra lui, o pereche de ochi roşiatici îl priveau de la geam. Erau alungiţi şi globul ocular era mărit. Irisul era înconjurat de mici vene roşiatice ce-i puneau în evidenţă culoarea neagră. Nu-i putea ghici expresia feţei sau

oricare alt detaliu facial. Ochiul drept începu să-i lăcrimeze şi îl ustura groaznic din cauza luminii. Nu mai putea aştepta. În mijlocul vuietulul strânse clanţa cu putere în pumn şi o roti spre dreapta.

În acel moment în jurul lui se făcu linişte. Tresări la auzul balamalelor scârţâind atunci când uşa se deschise complet. Nu îndrăznea să deschidă ochii. Bătu pasul pe loc de câteva ori auzind sunetul familiar al lemnelor trosnind. Respiră de câteva ori simţind aceeaşi umiditate. Ezită să-şi verifice cantitatea de sare de pe limbă dar se lăsă prădat de dorinţă şi după ce înghiţi în sec sărătura încă era acolo. Atunci îşi dădu seama că totul revenise la normal.

Deschise ochii şi privea mizeria făcută de ţânţarul zdrobit pe mână. Da, visul împreună cu ochii ce-l priveau insistent de la geam încă îi pulsau în minte. Verifică instinctiv ferestrele din priviri dar zâmbi ironic şi se îndreptă spre duş. Pe toată durata rutinei de dimineaţă, a încercat să-şi dea seama ce reprezenta casa și conţinutul ei. Ochii de la geam, împotrivirea naturii şi deznodământul mult aşteptat stricat de un ţânţar. Toate i se învârteau în minte negăsind o legătură concretă. Apăsă butonul cafetierei şi se aşeză cuminte pe scaun, ascultând sunetul ritmic făcut de picăturile de cafea ce cădeau în cană.

Cu capul rezemat în pumn îşi dădu seama de fundatura în care intrase. Pe lângă faptul că avea *scheleţii lui din dulap*, aici în graniţele casei, mai avea şi un caz la activ. Deşi nu se ocupa el în special de operaţiunile specifice, cuvintele lui McPhearson asigurându-l că are încredere în el încă îi

provocau un gust amar. Avea o senzaţie vagă, neluând seamă la cuvintele din presă pozitive, că acest caz se ducea pe apa sâmbetei. Din start se puteau exclude orice urmă pe care ar fi putut lua-o să-i ducă la criminal din lipsa oricărui tip de probă. Fuseseră trei crime până acum şi nimic nu l-a dat de gol. Scutură din cap şi îşi încuie gândurile pesimiste într-un loc adânc, împreună cu ochii roşii şi casa marinărească.

În acel moment îşi aduse aminte complet de casă. Îşi luă cana de cafea şi se urcă în maşină. Deşi şansele erau mici să o găsească, mergea încet cu viteza întâi printre străduţele cartierului uitându-se atent în stânga şi în dreapta. Toate casele arătau exact la fel, rezultatul unuia dintre multitudinii de proiecte ale primăriei. Când intră într-o groapă şi vărsă câteva picături din cafeaua fierbinte pe blugi, aşeză cana în suport şi porni cu viteză spre secţie.

Cu câteva zile în urmă găsi câteva articole interesante prin arhive. Pe 1 decembrie 1980, un preot brazilian a reuşit într-o seară, după terminarea slujbei, să ademenească o enoriaşă de-abia primită în parohie la el în birou. La început, după spusele anchetatorilor, cazul ducea către un viol clar dar, toate supoziţiile explodară când îi găsiră cadavrul. Băgă caseta în VCR şi ascultă interviul. „*... Maria Isabel a fost găsită moartă într-un lan de grâu din afara oraşului. După spusele anchetatorilor, cazul este remarcabil datorită faptului că, fetei respective i-a fost extras tot sângele din corp. Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: Cum a reuşit să păstreze cadavarul într-o stare atât de bună de conservare deoarece, legiştii au afirmat faptul că persoana a murit cu minim 3 zile în urmă.*

Răspunsul a venit la autopsie când a fost descoperit lichidul ce a conservat-o timp de 72 de ore. Pe lângă substanţa seminală găsită pe hainele ei aruncate într-un şanţ la câteva sute de metri depărtare, înaintând puţin, o pompă de dimensiuni mici a fost găsită la mică distanţă de hainele victimei, pe fundul unui lac..". Apăsă butonul roşu de STOP şi se lăsă pe spate. Preotul respectiv îşi recunoscu fapta o săptămână mai târziu.

Frână brusc ieşind din visare. Alan, în dreapta lui, vărsase câteva picături de cafea fierbinte pe proprii pantaloni. Se uită urât spre Mark şi începu să se şteargă. De câteva zile încoace ninsese foarte mult, totul se albise complet, într-o fracţiune de secundă, ca şi cum lumea ar fi un bol de sticlă şi cineva l-ar fi zguduit puternic provocând zăpada să se dezlănţuie. Neavând cauciucurile de iarnă puse, la fiecare curbă mai strânsă, derapau, făcându-i cafeaua lui Alan să se clatine primejdios. Parcară pe singurul loc liber de la subsolul clădirii şi ieşiră rapid din maşină îndreptându-se spre intrare, în timp ce o forfotă uriaşă se putea auzi dinspre uşile principale. Evitară câţiva ţurţuri uriaşi ce se topeau rapid şi dădura colţul.

În faţa uşilor de la intrare o mare de oameni se îmbulzeau să intre, cu greu opriţi de câţiva ofiţeri. Aveau camere video, aparate foto, microfoane şi reportofoane. Închizând din ochi şi strângând din sprâncene Mark îi recunoscu pe ziariştii. Oamenii din umbră ce nu se opreau niciodată din a pune beţe în roate Poliţiei. Se desfăşurau cu atâta nonşalanţă activând peliculele presiunii şi difuzându-le în fiecare secţie din ţară. Atacau cu sete fiecare subiect ce părea că este în

flăcări, secându-l până la stingere. Asta faceau şi atunci, se împingeau unii pe alţii sperând că uşile vor ceda. Se strecură pe lângă ei făcându-i semn unui ofiţer să-l lase să intre. Recunoscându-i pe amândoi, poliţistul le dădu drumul. După ce uşa se trânti, Mark, întoarse capul remarcând privirile pline de ură, ţinând aparatele foto în mână ca pe nişte cuţite.

Trecând de securitatea mult sporită în vremurile acelea, se îndreptă spre primul birou. Pe drum, remarcă ghirlandele uriaşe ce curgeau de la un capăt la celălalt, prinse de coloanele lungi şi albe. Beculeţele erau prinse de fiecare geam, conturându-l într-un mozaic de lumini multicolore. Totul arăta splendid, doar că activitatea persoanelor nu reflecta starea pe care o produceau ornamentele de Crăciun. O forfotă de nedescris plutea în aer, în fiecare colţ al încăperii. Uitându-se la ei, comparându-i cu locuitorii unui muşuroi de furnici, începu să fredoneze un colind în gând, făcându-i indirect să danseze pe el în ritm de sărbători, până când Alan îl trezi. Adam Morgan vorbea la telefon când Mark şi Alan intrară înauntru.

- McPhearson, rosti acesta în timp ce trânti receptorul. Se uită cu subînţeles spre telefon dar apoi îşi reveni.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Mark.
- Cum adică ce s-a întâmplat? Voi glumiţi, nu?

Uitându-se la ei cu disperare începu să-şi împacheteze aparatul foto şi obiectivele.

- A avut loc a treia crimă, aseară. O femeie de prin centrul oraşului. Acelaşi mod de operare.
- Hai, te ducem noi.

Făcând slalom printre maşinile parcate prost şi evitând să derapeze, Mark îşi muşca buza puternic. Când simţi gustul sângelui, se opri şi se concentră pe condus.

- Condu mai încet, vreau s-ajung întreg acolo, șopti Adam.
- Cum a reuşit iar să ne-o ia înainte? Mă refer la tipul ăsta. Cum? Mi se pare că tot ce facem este în zadar. Slujba asta, alergatul ăsta după nimic. Toată lumea care pune presiune pe noi, de parcă stăm degeaba, rosti cu frustrare Mark.
- Calmează-te, o să-l prindem. Întotdeauna se întâmplă aşa, este inevitabil, îl linişti Adam.

Strada doamnei Marple fusese plină de zăpadă. Acum după noaptea trecută, fiecare urmă de bocanc militar era întipărită bine până la primăvară. Zece maşini cu semnalele luminoase pornite erau parcate de jur împrejurul blocului. Acoperindu-le de la un capăt la altul, o bandă galbenă, înconjura toată scena. Din clădirile de vis-a-vis, persoane înfrigurate, îmbrăcate sumar, apăreau din când în când la câte un geam, privind curios şi şuşotind cu vecinul de alături.

McPhearson stătea rezemat de capota maşinii cu mâinile împreunate privind lung către scara blocului. Se gândea la multe lucruri. Mai întâi la soţia lui de care încă îi era dor şi a cărui loc gol din pat încă-l resimţea, apoi la cazul de faţă. Totul era foarte prost pentru el. Se afla între ciocan, respectiv Michael și nicovală, datoria lui ca poliţist. Amândouă aveau tăişuri foarte ascuţite în aşa fel încât

trebuia să rămână neutru. Nu era sigur dacă putea să aibă încredere în Laeddis. Îşi simţi capul cum îi plezneşte de durere și începu să-și răsucească mustața la colțuri. Nu înțelegea de ce nu l-a omorât pe Mark până acum, fără să continuie cu toată șarada asta pe care-l înnebunea. Acum un an, la câteva zile de la moartea Anei, Michael i-a bătut la uşă. I-a explicat că are nevoie de ajutorul lui şi apoi a plecat. Timp de un an nu l-a mai văzut până când Alan i-a bătut la ușă acum două săptămâni şi i-a spus ce se întâmplă şi ce cereri are Michael. A acceptat fără să comenteze, cazul cu cerştetorul de culoare încă îi pulsa viu în creier.

Cu câteva zile în urmă reuşi să dea de Michael prin intermediul lui Alan. I s-a părut nebun, iraţional şi fără un plan bine conturat. Avea un comportament nevrotic şi ieşit din comun, gesticulând des și având pierderi de memorie constante. A plecat din casa lui Michael uimit şi convins de fragilitatea vieţii. Cum un om ce era la apogeul fericirii lui, a reuşit să coboare atât de repede şi atât de dureros. Apoi îi veni în minte situaţia lui, era la fel de singur. Cu ceva timp în urmă fiica lui, Amanda, terminase liceul și plecase în Europa să studieze medicina. Se plimba din ce în ce mai des prin camerele libere ale casei, uitându-se cu amărăciune la spaţiile prea goale. Se oprea, în final, în faţa mini-barului din sufragerie scoţând sticla de whiskey pe care nu se mai pusese praful de ceva vreme.

Toamna trecută, fiind în delegaţie în Chicago, o observase pe Martha, soţia lui, mergând la braţul unui bărbat pe stradă.

Râdea şi părea că viaţa este perfectă. Deşi ploua, nu îi era frică de umiditate, niciodată nu i-a fost.

Se trezi când Mark îl atinse încet pe umăr. Acesta îşi roti capul surprins.

- Bună dimineaţa domnule! salută Mark.
- Salut băieţi! Cam târziu, zise McPhearson aranjându-şi ochelarii în timp ce se uita la ceas.
- Da, păi, de-abia am aflat, se scuză Alan.
- Da, oftă Mcphearson.
- Domnule?! îl întrerupse timid Adam. Mă pot duce să-mi fac treaba? Băieţii cred că au nevoie de mine, rosti acesta fluturând aparatul foto în mână.
- Da. Taylor, Peterson?
- Da, mergem şi noi, răspunse Mark plecând.

Alan mergea apăsat în spatele lui Mark, uitându-se la pistolul acestuia cum i se balansa la brâu. Simţea privirile în ceafă ale locatarilor de la etajele superioare. Se uită cu coada ochiului la ei conştientizându-le interesul. Oamenii se întâlnesc întotdeauna în prezenţa morţii. Moartea îi cheamă, le şopteşte şi le trezeşte pseudointeresul până la refuz. Apoi, după ce cortina coboară, îi împrăştie înapoi la locurile lor, obligându-i să-şi ia locul în trenul liniar al vieţii.

Făceau slalom printre toţi poliţiştii şi criminaliştii simţindu-le disperarea. Aceştia verificau fiecare porţiune din fiecare încăpere după amprente, fire de păr sau orice care ar putea conduce la un posibil ADN. Dar după multitudinea de repetări si frustrarea ce plutea în aer, nu păreau să aibă succes. Se aplecară sub banda galbenă şi intrară în casă.

Sufrageria, pe stil vechi, mirosea a mucegai şi a naftalină, dar corpul gol care stătea înconjurat de diferite aparaturi de iluminare şi de fotografiere conferea o pată de culoare scenei. Camera era decorată în culori de bej, maro şi alte derivaţii. Tablourile reprezentau numai veze cu flori şi doar un tablou deasupra canapelei era diferit. Mark se apropie încet scărpinându-şi bărbia şi ridică încet capul intimidat de mărimea lui. Cu degetul arătător presă încet pe ramă şi îl lăsă să se îndrepte în jos. Grămăjoare de praf se strânseseră sub deget, ridicându-l încet suflă şi le răspândi în aer. Rama era tocită şi pe alocuri câte un maro sidefiu răsărea. Pictura era veche, decolorată de soare pe la colţuri şi zgâriată prin zona ochilor. Îi reprezenta pe cei doi tineri soţi, cu mult timp în urmă, stând pe canapeaua din aceeaşi sufragerie ţinându-se de mână.

Îndreptă capul în jos, parcă speriat, când auzi paşi târşâiţi în spate. Un bătrânel se apropie încet de Mark. Semăna perfect cu varianta tânără din pictură. Îşi puse mâna albă, cu venele ieşite în relief, tremurândă pe umărul lui Mark, ştergându-şi cu cealaltă mână ochii roşii şi umflaţi. Avusese cu mult timp în urmă ochii de un albastru intens, dar acum, erau decoloraţi, scoşi în valoare de pungile negre de la ochi şi crăpăturile din obraz. Buzele îi erau supte pe dinauntru, arătând lipsa dinţilor.

Sincronizându-se, îşi îndreptară amandoi ochii spre tablou. Cu o voce bâlbâită, stâlcită, rosti.

- Nu-mi vine să cred că a plecat. Ştiţi, domnule poliţist, niciodată nu realizezi cât de preţios este un lucru

până când îl pierzi. Nu m-am purtat întotdeauna cum a trebuit cu ea, dar am iubit-o nespus de mult. Am rămas singur, acum, într-o casă aşa mare. *Mark se uită puţin în jur încercând să realizeze unde este casa aşa mare.* Ea întotdeauna îmi umplea golul din inimă când mă simţeam singur. Ne completam reciproc. Rar mai întâlneşti aşa legătură, domnule poliţist. Aş fi vrut să fi murit măcar cu demnitate, rosti uitându-se trist către cadavru.

Se îndreptă cu tot corpul spre Mark uitându-se fix la el cu o privire tristă. Ochii îi erau adânciţi în orbite şi lacrimile i se scurgeau încet pe obraz. Îsi luă mâna şi i-o puse în mâna lui Mark, strângându-l puţin. Avea buzele uscate şi tremura din toate încheieturile.

- Domnule...
- Taylor, șopti Mark prea repede.
- Domnule Taylor, reluă bătrânul, vreau sa-l prindeţi pe cel care a facut asta. Merită pedepsi...

Nu termină cuvântul, că-l poticni plânsul. Se aşeză pe canapea ajutat de Mark.

- O să-l prindem, domnule Marple. Vă dau cuvântul meu de onoare, rosti Mark cu o fermitate amestecată cu nesiguranţă.

Se sculă încet reasigurându-l pe domnul Marple, şi-l lăsă să privească pictura în continuare. Se îndreptă spre subsol făcându-i semn lui Alan, care vorbea în şoaptă cu căpitanul în celalalt capăt al sufrageriei, să vină.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe acesta în timp ce se apropia.
- Nimic important, spuse Alan înroşindu-se brusc.
- Am înţeles, răspunse Mark încruntându-se. Ia-o înainte, vin şi eu.

Îl lăsă să coboare scările uitându-se absent la părul puternic roşcat. În momentul următor îşi dădu seama şi întoarse capul spre McPhearson care discuta cu domnul Marple. Observă aceeaşi culoare a părului la o intensitate mai scăzută. *Doar nu cumva?* Se aşeză pe canapea şi îşi puse mâinile la tâmplă. *Ce culoare a părului avea Ana?* Fragmente transparente din seara de acum 1 an îi zburau prin minte. Pata de sânge pe podea, seringa goală strălucind în lumina lunii şi părul roşcat năclăit in sânge.

- Nu se poate, îi lăsă să-i scape o şoaptă.
- Ce se întâmplă, domnule? rosti Alan deodată din faţa lui.

Tresări puternic şi se uită la el bănuitor.

- Nimic, mă doare puţin capul. Mă duc acasă. Dacă intervine ceva, mă suni.
- Am înţeles, domnule, rosti Alan serios.

Ieşi în viteză trântind uşa în urma lui. Se întâmplase cu mult timp în urmă. Cu foarte mult timp în urmă, când încă-şi pierdea vremea la şcoala generală. Era o amintire fadă dar îi fusese activată de un amănunt al casei doamnei Marple. Se uită îndelung la uşa pe care tocmai o trântise şi-şi dădu seama.

Stătea cu capul sprijinit în cot și privea îndelung ceasul de deasupra catedrei. Mai avea doar câteva minute până să se sune. Simţea deja aburii îngheţatei din congelator care îl vor răcori. Adidașii cumpăraţi cu o zi în urmă îi strângeau degetele, provocându-i bășici și iritaţii puternice. Când clopoţelul răsună, își luă ghiozdanul în spate și o luă la fugă. Era o zi rece de toamnă. Vântul adia și se simţea în aer umezeala unei viitoare ploi. Norii se strânseseră ameninţator deasupra lui, lăsând să scape câte un fulger din când în când, și în momentul când credeai ca totul s-a terminat, tunetul îl acompania ameninţător.

Călca apăsat pe trotuarul uscat, sterp uitându-se la pământul uscat ce fusese o grădină înfloritoare cu câţiva ani în urmă. Crăpăturile din asfalt aruncau o imagine dezolantă, murdară, priveliștei. Se apropie de ușă și în momentul acela auzi o discuţie înauntru. Era estompată dar persoanele se răsteau nervoase făcându-l ușor să înţeleagă. „Ce vrei să facem, să-l dăm afară?" rosti o femeie poticnind în plâns. „Ascultă, nu știu ce ai tu de gând dar eu nu vreau să-l mai văd." În momentul acela nu se mai auzi nimic. Femeia plângea încet, cu gemete scurte. „A devenit prea greu. Ai timp să te hotărăști până mă întorc. Ai înţeles?" rosti cu fermitate barbatul. În acel moment îi auzi pașii venind spre el.

O luă la fugă auzindu-i pașii din ce în ce mai aproape. Numai când ajunsese în mijlocul străzii își dădu seama de furtuna care începuse afară. Copacii se aplecau ameninţaţor dintr-o parte în alta din cauza vântului și soarele, care mai înainte își revărsa falnic razele acum dispăruse și locul îi fusese luat de o

mână de nori întunecaţi. O luă la fugă în direcţia opusă, uitându-se din când în când în spate, bănuitor, ca şi cum uşa casei s-ar fi deschis şi cineva l-ar fi urmărit. Picioarele îi erau neobosite şi alergau necontenit pe iarbă, ciment şi pământ, uitând de toate, lăsând Trecutul în urmă. Ploaia începuse încet, pavându-şi drumul în faţa ei. Trotuarele fierbinţi se răcoareau instant când picăturile mari şi reci cădeau cu greutate. Dacă s-ar fi aplecat cu urechea, în momentul când picatura atingea pământul fierbinte, ar fi simţit şi auzit cum uscăciunea dispărea şi un mic sfârâit s-ar fi ridicat în aer. Cu fiecare pas făcut şi fiecare bătăie de inimă produsă, se simţea uşurat. Ploaia se înteţise. Zgomotul puternic provocat de răpăială îl făcea să-şi piardă orientarea în spaţiu. Se uită nedumerit în toate părţile până observă, nedesluşibil, un hambar părăsit. De fiecare dată când călca, tenişii i se afundau în nămol, în aşa fel încât, când intrase în hambar şi crăpă uşa întredeschisă, rămăsese în picioarele goale. Se aşeză speriat şi înfrigurat într-un colţ, pe o mână de paie, şi închise ochii. În stânga lui, rezemat de peretele de lemn, se afla o gaură de mărimea unei palme prin care putea privi. Se roti cu corpul spre ea şi cu capul rezemat în pumn, privi visător spre cer. Ploaia cădea cu greutate, cu nesaţ umplea pământul uscat, inundându-l. Vântul bătea puternic făcând ţiglele slăbite a unor case să zboare în văzduh. Pereţii şubrezi ai hambarului se zgâlţâiau puternic, facându-l să tresalte de fiecare dată când uşa se trântea cu putere din cauza vântului. De fiecare dată când fulgera şi tunetul apărea inevitabil, ploaia se înteţea şi mai tare, aruncând şi mai multă cantitate

de apă asupra pământului neajutorat. În timp ce asculta armonia picăturilor de apă își aduse aminte de ceea ce citise cu câteva zile în urmă. Un anumit pasaj dintr-o enciclopedie îi atrase atenția. Anumiți cercetători din Suedia au descoperit că, în urma numeroaselor teste, fiecare picătură de ploaie scoate un sunet diferit atunci când atinge solul. S-a uitat îndelung la acel pasaj din carte până să-l anunțe bibliotecara că se întunecase afară.

Se uita prin gaura din scândură încercând să urmărească cu privirea mai multe picături de apă în același timp și, atunci când ajung la sol, să le simtă vibrațiile. Dintr-o anumită perspectivă, toți ne asemănăm, exact ca picăturile de ploaie. Unii suntem mai reci, unii mai calzi. Unii mai grei, unii mai ușori, unii ajutăm la formarea unui curcubeu, unii nu. În principal, tot ceea ce contează este să ne iasă finalul. Să reușim să ne distingem sunetul de alte sunete atunci când atingem solul. Atât contează.

În acel moment nu realiză ce se întâmplă, dar, într-un moment de liniște, auzi copacul care, trosnind de la încheieturi, cădea lent, pregătindu-și venirea. În jurul lui, totul se distrugea și fiecare bucățică de pământ se surpa. O creangă groasă îl lovi violent în stomac, aruncându-l câțiva metri în spate. Se trezi câteva zile mai târziu la spital cu înțepături puternice în burtă, uitându-se curios la tuburile care se prelungeau din venele lui către un aparat ce scotea un sunet intermitent. Pâc, pâc, pâc...

Mark se sui în mașină trăgând puternic de portieră. Pâc, pâc, pâc. În depărtare se auzea același sunet obsedant. Simți în

momentul următor o înţepătură puternică în stomac. Apucă cu putere portiera şi clipi rapid din ochi simţind în acelaşi timp, în zona tâmplelor, sudoarea rece care se scurgea încet, provocându-i fiori. Se aplecă puţin în jos şi se aşeză pe bancheta lăsând portiera deschisă în așa fel încât, curentul provocat de celelalte geamuri deschise să-l răcorească. Când se linişti, realiză că sunetul se oprise şi înţepătura din stomac se disipase în celelalte părţi ale corpului, amorţindu-i membrele inferioare şi superioare. Închise ochii şi îşi rezemă capul de spătar. Cu coada ochiului se uită în jur, căutând din priviri fiecare trunchi de copac şi măsurându-i stabilitatea, anexându-i cu copacul care se răsturna la infinit în acea amintire dureroasa. Băgă cheia în contact şi ieşi în traficul aglomerat al bulevardului. Claxoane se auzeau de pretutindeni în jurul lui, făcându-i sângele să gonească mai rapid prin vene.

***

Profilul lui Jane se distingea perfect în lumina neoanelor din laboratorul pustiu. Pereţii albi intensificau razele artificiale făcându-i halatul lung să strălucească bizar. Părul brunet îi atârna pe după umeri, în timp ce se uita în continuare într-un microscop. Paşii lui Mark se auzeau răsunător pe culoarul lung. Laboratorul ei era ultimul şi de altfel, singurul deschis; celelalte fiind închise. Bătu la uşă uşor deschizând-o în acelaşi timp. Jane tresări pentru un moment dar se redresă, luminându-se complet la faţă văzându-l pe Mark. Se apropie de ea, păstrând tăcerea, uitându-se cum îi tremură mâinile pe butoanele microscopului. Îl îndepărtă cu o mână şi îşi roti scaunul complet către Mark.

- Jane, rosti Mark zâmbind.
- Mark, răspunse aceasta.
- Ce-ai mai făcut? întrebă el uitându-se stânjenit în jos.

Observându-i comportamentul se ridică brusc în picioare.

- Mark, ce vrei?
- O favoare.

Se apropie de ea şi o apucă de mână.

- Vreau să-mi faci un test ADN.

Se uită la el încercând să observe dacă glumeşte sau nu. Văzând că nu zâmbeşte, începu să râdă.

- Cred că glumeşti, Mark.
- Te rog...

... când fu pe punctul să-l refuze din nou, îl auzi rostind ...

- ... de dragul vremurilor trecute!

Îşi lăsă capul în pământ încercând să-şi ascundă lacrimile. Şi-l ridică apoi, căutând din priviri un şerveţel.

- McPhearson şi Peterson, de la Criminalistică, i-o luă Mark pe dinainte.
- Am să te sun eu când e gata, rosti încet Jane, întorcând capul şi arătându-i lui Mark că întrevederea lor s-a terminat.

Mark ieşi înapoi pe culoar încercând să nu se gândească la nimic altceva decât la sunetul paşilor pe podeaua de ciment.

***

Conducând spre casă, mintea îi era golită de gânduri. Extenuarea fizică se estompase, se dilatase pe nervi şi oase, făcând-o atât de subţire încă nu o mai remarca. Muşchii îi erau tociţi şi articulaţiile mobile, din cauza mobilităţii reduse, deveniseră semi-mobile. În capul lui, mintea îi fuziona, trecând cu o rapiditate translucidă de la un gând la altul. Se redresă în scaun şi îşi prinse şi centura de siguranţă. Încerca să găsească un fir al acţiunii lucid dacă într-adevăr Peterson şi McPhearson erau rude, dar imaginaţia lui îi era opacă. În momentul următor, casa din vis îi veni din nou în minte. Observându-şi de la depărtare propria casă, ambală motorul și porni cu viteză înainte, lăsând-o în spate. Cu imaginea vie pulsându-i în minte, trecu Podul Brooklyn şi uitându-se pe harta de pe torpedou, intră în Queens. Străzile pustii îl purtau în derivă, uitându-se atent la fiecare casă, nereuşind să găsească nimic. Când ceasul de la mână arătă 21.37, coti pe ultima stradă. Casele erau întunecate, doar câţiva stâlpi de iluminat erau aprinşi, răsfiraţi de-a lungul străzii. Luminile erau închise, plutind în aer o ceaţă densă. Mergând încet, pe banda dreaptă, uitându-se pe geamurile laterale, încercând într-o ultimă speranţă să găsească casa, se sperie brusc de sunetul unui claxon. Ocolindu-l în viteză, o maşină încărcată de adolescenţi cu muzica la maxim, demarară în viteză, lăsându-l în urmă. Inima îi bătea cu putere și era tot numai sudoare. Coborî din mașină și se sprijini de portiera închisă. Îşi aprinse o ţigară trăgând cu nesaţ din ea. Privind prin ceaţă, în urma lui, observă o casă a cărei arhitectură era diferită de restul. Întrebându-se cum de

nu a văzut-o înainte, se apropie de ea. Geamurile erau două la număr, câte unul de fiecare parte a uşii, la fel de întunecate ca şi în vis. Uşa, neagră ca abanosul, stătea neclintită plutind în atemporalitate. Un sentiment de deja vu începuse să-l acapareze, observându-i colţurile atât de asemănătoare. Albastrul deschis, estompat de ceaţă, acum se putea observa perfect. *„În noaptea asta, cerurile se deschid...”* gândi emoţionat, călcând şi mai rapid. Când păşi pe trotuarul din lemn al casei marinăreşti, simţi un fior în tot corpul. Aceeaşi scenă din vis, materializată în lumea fizică i se prezenta în faţa ochilor. Nefiind anexat în lumea celor vii, plutind într-o indiferenţă faţă de lucrurile ce-i pot afecta existenţa şi atenţia fiindu-i focalizată doar pe uşa casei, nu auzi maşina care venea încet pe stradă decât când parcă în spatele maşinii lui. Auzind portiera trântindu-se, ieşi din visare şi se roti brusc. O mamă cu doi copii, se îndreptau către casa de vis-a-vis. Îi aşteptă să intre, lăsându-i să aprindă si luminile apoi se întoarse. Mângâie cu jind mânerul rotund dar se abţinu. Uitându-se cu amărăciune spre cer, parcă, norii de furtună se întunecaseră şi mai aprig. *„Cerul rămâne închis, opac...”* Se urcă în maşină resuscitat de experienţă, scijelindu-şi puternic în creier adresa casei.

Nu te amăgi Mark, e doar o casă. Un vis stupid şi o casă amărâtă, din lemn, piatră şi pământ. Nu cumva îţi cauţi un anumit rol în viaţă, Mark? Te-ai plictisit de existenţă ta frivolă?

Încercând să nu asculte vocea obsedantă din cap, apăsă înserat pe accelerație.

***

Intră pe poartă, pășind în curte târându-și realmente picioarele. Se rezemă de gard și privi în jur. Cum să-ți evaluezi viața doar privindu-ți curtea? O întrebare la care Mark vă poate răspunde. A știut întotdeauna că a facut o afacere proastă din punctul de vedere al spațiului, deși a închis ochii când numărul de zerouri de pe cecul de plată s-a oprit atunci când a reușit să clipească. Un chilipir, a zis atunci. S-a hazardat, până și-a dat seama că a făcut o greșeală. A încercat să o amenajeze singur, ba dimpotrivă, a lăsat-o și pe Sara, privind-o sarcastic cum transpira de nervi. Se descălță de pantofii încinși și porni prin iarba netunsă, simțindu-i umiditatea răcoritoare printre degete. În afară de hamacul proaspăt cumpărat care stătea, la fel de nou, de două luni încoace nimic nu se schimbase. Trecuseră cinci ani și nu reușise absolut nimic. Dar nu asta este problema

principală a lui Mark, nu eşecul privind curtea rezemat de gard, în picioarele goale. Nu, absolut deloc. Ci urăşte ipocrizia în natura ei. Ipocrizia ca un animal, în habitatul ei natural și sălbatic. Acele animale abominabil de false, mergând in Cadillac-uri făcute din nailon și trăind într-un oraş construit complet din carton. Păşesc atenţi în curtea lui, lăsându-şi la iveală privirile dezgustate. Da, nu se sfiiesc deloc să-şi arate repulsia faţă de locuinţa familiei Taylor; dar când tăcerea curţii şi inimei lui Mark este întreruptă de cuvinte de laudă, atunci îl bufneşte râsul şi trânteşte uşa intrând în casă, lăsându-i pe toţi perplexi. Măcar se simt vinovaţi? Nu cred; rămân cu Sara, continuându-și astfel ascensiunea denaturată pe strada nenorocită a Ipocriziei.

Intră în casă, Mark. Calmează-te. Ce contează că nu încape o amărâtă de piscină? Cui dracu îi pasă? Încape, totuși, un mormânt; nu?

Subconştientul îşi încheie discursul care ar fi trebuit să-i ridice moralul, cu o reuşită, făcându-l să zâmbească. Intră în casă lăsându-şi trenci-ul şi bocancii lângă uşă. Din bucătărie se auzea un zumzet astompat.
... *vremea este parţial înnorată, cu mici averse pe alocuri...*
Apăsă butonul mut al televizorului, schimbându-și direcţia privirii către canapea. Sara stătea privind în gol către crainicul mut ce prezenta vremea. Avea pe ea un halat lung şi papuci în picioare. Părul blond, proaspăt vopsit, îi atârna greu pe umeri. De când avuseseră cearta, cu o săptămână în

urmă, nu-şi vorbiseră deloc. În principiu, nu a fost o ceartă; ci un singur monolong demoralizator ce i-a curmat fericirea lui Mark.

Atunci când păşi şi pachetul scârţâi sub greutatea lui, Sara ciuli urechile. Pregătit să-i audă cuvintele, se aşeză lângă ea şi îi îndepărtă telecomanda din mână. Nu-i observase ochii umflaţi de plâns.

- Sara? întrebă acesta timid, văzând că nu schiţează nimic.

Pentru câteva secunde doar respiraţiile lor se auzeau, până când Auşi acelea amuţiseră. Sara se roti spre el, privindu-l pătrunzător în ochi. Ochii roşii, aveau o strălucire mistică, irisul, făcând tranziţia dintre albastru spre verde. Se lăsă cuprins de magia momentul dar îşi ieşi din simţiri atunci când îi simţi mâna pe obraz. I-o apucă înapoi şi o privi în ochi, văzându-i înlăcrimaţi. În acel moment, îi sări în braţe, şoptindu-i cuvinte înfrigurate.

- Te iubesc, Mark.
- Şi eu, Sara. Îmi pare rau, eu... .
- Taci! Totul s-a uitat.

O luă în braţe simţindu-i sânii fermi atingându-i pieptul. Începu să o sărute uşor, la început atingându-i buzele de obraji şi de buze, dar apoi trăgând-o spre el, dorind-o din ce în ce mai mult. Ea îşi luă rolul din plin suindu-se pe genunchii lui şi sărutându-se cu patimă. Amândoi au practicat abstinenţa reciprocă o săptămână, fiind înlănţuiţi de propriile orgolii. În momentul când soneria

aragazului anunţă că friptura e gata, în același moment şi Mark o anunţă pe Sara că şi el este „gata”.

La fereastră doi ochi priveau perplexi acţiunea ce se desfăşura în bucătărie. Respiraţia fiindu-i întretăiată de mirosul fripturii proaspete, părul brunet îi stătea în toate colţurile privindu-l în reflecţia geamului cum se încreţeşte din cauza transpiraţiei. Michael îşi mişcă picioarele mimând o alergare pe loc, făcând sângele să circule. Poziţia în care stătuse de aproape o oră, îi provocase un mic cârcel, obligându-l să-şi menţine echilibrul în timp ce-şi masa muşchiul atrofiat. În interiorul lui începuse să se dezvolte un sentiment contradictoriu, diferit de ură şi frustrare. Un lichid rece, agonizant, numit şi ură, începuse să-i curgă prin vene. Văzând cum Mark îşi clădeşte viaţa înapoi îl facea să-şi iasă din minţi.

Se ridică înjurand şi porni pe trotuar, lăsând în urma lui un firicel negru de pământ.

CAPITOLUL V

În acea duminică, pe 18 decembrie, Sara își ridică gulerul macferlanului în așa fel încât sa-i protejeze gâtul, îl apucă pe Jamie de mână și ieși curajoasă pe ușa casei. Termometrul agăţat deasupra uşii se zgâlţâia puternic din cauza vântului arătând -5º C. Uitându-se cu coada ochiului la temperatura scăzută, nu se lăsă descurajata şi porni pe trotuar încercând să se abţină să nu-şi muşte buzele de frig. Mâna lui Jamie o strângea puternic pe a ei, încercând să o facă să înţeleagă că nu-i prieşte deloc aceasta plimbare matinală. Multitudinea straturilor de haine de pe băiat îi făceau mâinile să plutească pe lângă corp, arătând ca și cum ar decola din clipă în clipă. Faţa îi era jumătate acoperita de fular, lăsându-i numai ochii la suprafaţă, încruntându-i din când în când către mama lui. Vroiau să se întoarcă acasă devreme, mai ales că vremea nu era prielnică pentru cumpărături. Intraseră pe ultima sută de metri a Crăciunului. Următoarele 7 zile se prevesteau a fi un calvar pentru ea, care trebuia să pună toată casa în ordine. Fiind ultima zi din ultimul weekend de dinainte de Săptămâna Mare, era o zi perfectă pentru câteva

cumpărături. Strada goală le intensifica deznădejdea și pașii provocau un sunet puternic care îi trezeau din amorţeala frigului.

Cum în Bronx nu puteai găsi nimic de o calitate de bun simţ, în momentul când ajunseră în staţie, se urcară amândoi în primul autobuz ce ducea catre Upper East Side Central Mall. Numit şi UESCM Fashion, era cel mai nou centru comercial construit în centrul oraşului. Arhitectul, Pierre Cubitt, i-a dat propriei clădiri o formă de val, ce reprezintă puterea economică de a „învălui” celelalte centre comerciale. În vârful valului se afla cel mai luxos restaurant din America de Nord, *Ramirez Cuisine of New York,* fiind gazda unora dintre cele mai cunoscute personalităţi din lume. Întrebarea primordiala probabil este; ce ar căuta Sara, o locuitoare modestă a Bronx-ului, având probabil salariul puţin peste limita medie a economiei, în acest mall? Răspunsul probabil va fi de o asemenea calitate ca și întrebarea respectivă. Rebecca era a 3-a din trio-ul feminin al familiei Johnson. Fiind cea mai mică dintre toate, a primit avantajul cuvenit si şansa fantastică de a urma o universitate, fiind deasupra celorlalte două ce au rămas la cei 3 ani de liceu. Acum, după 5 ani de la terminarea Drept-ului, are propriul cabinet de avocatură în Upper East Side și câștigă îndeajuns de bine pentru a o scoate pe sora mai mare la cumparaturi. Desigur, pentru Sara nu era nimic plăcut în această acţiune. Fiind şi sora mai mare, regula nescrisă spune că cel mai mare are grijă de cel mai mic. Putem extrapola puţin şi să afirmăm că Rebecca nu a ajutat-o niciodată pe Sara, dar nu pentru că nu

a vrut, ci pentru că în sufletul dărâmat al Sarei există acel ceva ce se numeşte orgoliu; dar când Rebecca a sunat cu o seară înainte, nu a putut refuza, deşi inima îi spunea să facă asta. Autobuzul era murdar, presarat cu grafiiti-uri și mucuri de ţigari stinse în porţiunea dintre geam şi perete. Se aștepta să nu fie chiar aşa plin, mai ales pe o vreme ca asta, dar desigur se înşelase. Se aşezară pe ultimele locuri, încercând să nu iasă în evidenţă. Când uşile fură pe punctul de a se închide, cineva le opri, punând mâna între ele, făcând autobuzul să frâneze brusc. Era un bărbat înalt dar slab, cu parul brunet şi o culoare destul de închisă a pielii; purta o şapcă cu cozorocul lung, acoperindu-i ochii; era îmbracat preponderent cu culori închise, pierzându-se prin peisajul cotidian al autobuzului. Neavând scaun liber, se îndreptă spre fund, ajungând faţă în faţă cu Sara şi Jamie. Se rezemă de scaun şi îşi roti privirile spre geam.

Văzând noua prezenţa ce se îndrepta ameninţător spre ei, Sara îl apucă pe Jamie de braţ şi îl strânse puternic, făcându-l pe băiat să protesteze vehement. Auzindu-i vocea băiatului, bărbatul îşi roti privirile spre ei doi. Întâlnindu-i ochii, Sara le observă frumuseţea; erau negrii ca tăciunele dar păreau ameninţători, fierbinţi la atingere. Se lăsă furată, hipnotizată de privirea acestuia dar ieşi din reverie atunci când bărbatul îi făcu cu ochiul scoţând la iveală o pereche de dinţi galbeni. În acel moment toată percepţia i se schimbă radical, observându-i hainele murdare şi barba neîngrijită făcându-l să arate ca un om al străzii; observând fugar, prin toată agitaţia din minte, că autobuzul oprise în staţie, îl luă pe

Jamie de mână şi se ridică brusc de pe scaun ieşind în aerul relativ proaspăt şi curat, dar rece al dimineţii. Trăgând aer în piept, domolindu-şi bătăile inimii, se aşeză pe banca din staţie şi privi în gol către cer, liniştindu-se. „Ce se întâmplă?” întrebă Jamie, uitându-se curios la ea. „Nimic, hai sa mergem” zise aceasta sculându-se de pe bancă şi luând drumul Mall-ului.

Rebecca îi aştepta în faţa mall-ului, batând răbdătoare pasul pe loc. Era îmbrăcată cu o rochie roşie, mulată de sus până jos punându-i în valoare formele. O geacă de piele îi păstra corpul la o temperatură optimă. Pantofii care se loveau intermitent de asfalt, erau o pereche ediţie limitată Manolo Blahnik de culoarea abanosului. Parul auriu i se lovea de umeri în timp ce se apropia de Sara şi Jamie, punându-i în valoare ochii albaştri.

Când intrară în mall, muzica uşoară se auzea în surdină. Începură cu primul etaj, vrând să lucreze logic, având ca destinaţie etajul 4, fiind şi ultimul, unde erau toate restaurantele. Axându-se pe magazine diferite, se despărţiseră temporar, setând un loc de randez-vous peste o oră. Dupa ce îi cumpără lui Mark două cămăşi şi lui Jamie o pereche de adidaşi se hotărî că este de ajuns. Cardul pe care îl ţinea în mână, deşi din punct de vedere fizic părea solid, înauntrul lui era îngrijorător de slab. Văzând din priviri o cafenea, vis-a-vis de magazinul lor, simţi ca are nevoie de un energizant. Îl lăsă pe Jamie la masă şi se îndreptă spre tejghea. În timp ce casiera îi număra banii pentru cele două shake-uri de ciocolată, îşi întoarse privirea spre baiat. Când îl

văzu pe bărbatul ce stătea în genunchi în fața lui Jamie, inima începu să-i bată cu putere şi panica să se înfiripeze în ea. O luă la fugă spre ei, uitând de tot, ieşind din timp. Totul în jurul ei părea în ceaţă, atenţia fiindu-i focalizată pe cele mai importante două persoane din momentul respectiv. Când o văzu pe Sara, venind în viteză spre el, bărbatul o luă la fugă, dând colţul spre ieşire. Putea să jure că i se părea cunoscut dar nu avea nici cea mai mică idee de unde. „Ești bine? Ce a vrut omul ăla?" întrebă Sara, așezându-se lângă el. Îl cercetă din cap până în picioare căutându-i răni imaginare, dar băiatul era, din punct de vedere fizic, sănătos. Aşteptându-i răspunsul nu luă în seamă privirea lui Jamie ce se profila în gol. Ochii îi erau lipsiţi de viaţă și mâinile îi tremurau încet. Reușind să-și găsească glasul, şopti: „A spus să mă bucur de tati că nu va mai fi prea mult timp lângă noi.".

La început nu înţelesese mesajul dar după ce mintea i-l repetă de câteva ori, panica şi frica îşi făcură apariţia. Era neputincioasă. Ar fi fost fără folos să strige după securitate, probabil bărbatul era ieşit din clădire, de mult. *Dar Mark? Ce legătură are Mark?* Își simţea fiecare bătaie a inimii ca o corvoadă, făcându-i picioarele de nefolosit. Îl apucă pe Jamie de mână şi cu un efort se ridică de pe scaun. O căută din priviri pe Rebecca dar nu era de găsit. Căutând semnul ce indica ieşirea, grăbi pasul cu fiecare bătaie a inimii trecută. Din multitudinea de taxiuri parcate, se urcă aleatoriu într-unul, rugându-l pe şofer să se grăbească spre casă.

Rezemat de perete, schiţând un zâmbet ironic, Michael urmări taxi-ul galben plecând în grabă, lăsând în urma lui nimic altceva decât fum şi teroare.

***

Mark fiind la polul opus din punct de vedere sentimental cu Sara, se trezi cu zâmbetul pe buze. Deşi vremea de afara nu era direct proporţională cu starea lui de spirit din acea dimineaţă, nu se lăsă înfrânt şi cu ajutorul draperiilor, acoperi geamurile, bucurându-se deplin de una dintre cele mai interesante duminici din ultima perioadă. Era o zi plină de mici tabieturi pe care o începea devreme înainte ca soarele să fie aşezat definitiv pe bolta cerului. În afară de veşnicul pahar cu lapte rece, direct din frigider şi doar o jumătate de ţigară sub hota aragazului, ultima zi a săptămânii reprezenta o bucurie pentru toţi amatorii de baschet. NBA difuza un maraton pe canalul Sportiv toate meciurile ce fuseseră difuzate săptămâna anterioară,

împreună cu comentarii în direct, scoruri şi reacţii la cald. Ce putea fi mai bun? Fiind la o dezintoxicare uşoară, se mulţumea să bea lapte şi să ronţăie covrigi în locul berii şi hamburgerilor.

După ce asistă la o victorie a celor de la Dallas împotriva celor de la Portland, ciuli urechile când auzi uşa de la intrare. Vocea Sarei mormăind îl făcu curios.

- V-aţi și întors? întrebă Mark pășind în hol.
- Da, trebuie să vorbim! rosti Sara cu vocea tremurândă. Jamie, du-te în camera ta!

Intrând în sufragerie, inima lui Mark începu să-i bată de emoţie amestecată cu o frică pe care nu o înţelegea.

- Ce s-a întâmplat?
- Nici eu nu ştiu sigur, Mark. Eram cu Jamie la cafenea și el aştepta la masă în timp ce eu plăteam. Nici nu ştiu când s-a întâmplat, crede-mă! Când am întors capul, un bărbat stătea în genunchi în faţa lui. Am alergat spre ei, dar a fugit spre ieşire. L-am întrebat pe Jamie ce i-a zis şi ... Mark.

Îşi înghiţi cuvintele nereuşind să termine propoziţia, izbucnind în lacrimi.

- Mi-e frică.
- De ce? Ce i-a spus? răspunse Mark luând-o-n braţe dar simţind cum frica îi lua locul cu succes oricărui alt sentiment.
- „Bucură-te de tatăl tău, pentru că nu va mai fi prea mult timp printre noi.”

Auzindu-i cuvintele, mâinile îi alunecară pe lângă corp, lăsând-o pe Sara să plângă singură, în linişte. Se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre geam.

- Mark! Ce înseamnă asta?

Dar nu îi răspunse. Ce ar fi putut să-i răspundă? El de unde să ştie? Dacă ar fi ştiut, nu ar mai fi fost în situaţia asta. Să fi fost o glumă de rahat? Nu; pare prea evident. Este cineva pe care-l cunosc, cineva care mă cunoaşte. Zâmbind, îşi dădu seama de nonsensul situaţiei. El nu avea duşmani. Deşi asta pare ironic, într-o anumită măsură. Să lucrezi în branşa asta, să-ţi faci duşmani este o certitudine. În orice caz, dacă existau, nu ştia de ei. Poate un posibil condamnat la închisoare, din cauza lui, ieşind pentru bun comportament? Un bun comportament ca apoi să sperie copii prin mall-uri? Destul de absurd, dacă te gândeşti în perspectivă. În orice caz, nu trebuia să alarmeze pe nimeni, mai ales pe Sara şi Jamie. Totul se rezolvă la servici, în afara graniţelor familiei. Implicarea celor două planuri este greşită, întotdeauna a fost.

- Totul este în ordine. Probabil vreo glumă proastă, rosti acesta neîntorcând capul spre ea.

Ieşi din sufragerie acompaniat de zgomotul încet provocat de plânsul Sarei. Reorientându-şi gândurile îşi aduse aminte de Jane. Trecuse o săptămână. Avea nevoie într-adevăr de o veste bună.

***

Michael trânti uşa cu putere în spatele lui, motivând o victorie pe plan psihologic. Pentru că, indubitabil, asta era. Să lupţi şi să câştigi pe frontul psihologic al victimelor tale este o victorie necesară pentru a putea continua. Mintea este un tărâm negreşit de ciudat care ţine fizicul în viaţă. Ca să-ţi ameţeşti inamicul, străpungându-i mintea cu o sumă de gânduri machiavelice făcându-l să fie nesigur, fizicul slăbeşte, armura slăbeşte şi inima devine descoperită. Pentru că asta trebuia să facă el, să contureze scopul final printr-un număr de acţiuni pe cele două planuri: psihologic şi fizic. Se simţea împuternicit de o responsabilitate uriaşă. Odată urcat în tren, nu mai poţi coborî până nu îndeplineşti scopul final. Toţi trăim pentru un scop, toţi suntem ahtiaţi de a păşi pragurile vieţii şi de a urca pe o scară ierarhică, socială dar acestea sunt scopuri temporare; scopuri ce se disipă o dată cu trecerea la următorul nivel. Adevăratele scopuri ce ne ţin în viaţă picioarele pentru drumurile atât de lungi şi anevoioase sunt cele finale. Este ca o lumânare pe care trebuie să o duci de la un capăt în altul, protejând-o de frig şi încercând nesperat să nu te laşi cuprins de fierbinţeala pe care ţi-o provoacă ceara topită.

Atât conta pentru Michael, atât şi nimic altceva. Era mulţumit, făcuse un joc psihologic al naibii de bun. Probabil chiar în acest moment, Taylor dă câteva telefoane la birou, sau poate nu; îşi strofoacă minţile încercând să-şi descopere ameninţarea invizibilă? Cine ştie? Nu contează oricum, Michael a plantat sămânţa nesiguranţei. Tot ce trebuie făcut este să aştepte şi să culeagă rodul în final.

Se aşează pe canapea intrând într-un proces amplu cognitiv. Ştia că trebuie să se aproape mai mult de Taylor, din toate privinţele. Trebuia să îi zguduie raiul, să îi provoace o ruptură emoţională în viaţă şi să-i doboare fericirea în acelaşi fel cum dobori porumbeii mult prea curioşi cu bolovani mult prea ascuţiţi. Până acum a reuşit să-şi menţină setea de a omorî într-o limită normală, dar dorinţa de răzbunare începea să devină mai mult decât o flacără în sufletul lui şi la un moment dat va izbucni. Dădu drumul la radio şi îşi aprinse o ţigară. Ştia exact cum o să o facă.

În timp ce scutura scrumul în scrumieră auzi o bătaie timidă în uşa. Alan intră în casă fără să-l mai astepte pe Michael să-i deschidă. Barba roşcată îi era crescută peste măsură şi părul îi era murdar, ridicat în toate colţurile.

- Michael, avem probleme.
- Ce? întrebă acesta stingându-şi ţigara.
- Taylor! Am aflat că se interesează de relaţia dintre mine şi McPhearson. Ceva cu un test ADN.

- Şi ce este aşa de greu de ai nevoie de sfatul meu? Ţii la viaţa ta şi la relaţia cu tac-tu? Fă-o pe curva asta să dispară, rapid.
- Aşa am să fac, răspunse Alan mângâindu-şi gânditor barba. Ţi-am găsit o ţintă nouă. Comerciantă de parfumuri, este perfectă.
- Nu, nu am nevoie. De data asta eu aleg ţinta, ceva mai interesant, rosti Michael rotindu-şi ochii pe tavan apoi în părţi diferite.

Văzându-l pe Alan ieşind pe uşa casei, se ridică şi el. Nu mai putea să piardă timpul, trebuia să se grăbească. Avea treabă de făcut!

***

Alan McPhearson dintotdeauna a ştiut că este special, indiferent de ceea ce ziceau ceilalţi despre el. Atunci când a omorât prima fiinţă vie ipoteza i-a fost confirmată. Se întâmpla cu mult timp în urmă, cu câţiva ani înainte să înceapă şcoala. Să fi avut vreo 5 ani; trebuie amintit faptul că amintirile copilăriei lui Alan sunt în ceaţă din cauza unor factori mai puţini cunoscuţi. Să fii fiul lui unei persoane importante, fie ea un căpitan al poliţiei, îl echivalează pe copil ca fiind orfan de tată. Cu sora nefiind prea mult timp prin preajmă, o mamă denaturată care îşi va lua zborul în curând şi un tată care doar week-end-urile îl mai pot aduce acasă, Alan a încercat să interacţioneze cu natura. Înotând prin amintirile lui, îl observăm pe Alan stând liniştit pe iarba din curtea din spatele casei, urmărind cu atenţie multitudinea de porumbei aşezaţi unul lângă altul, ciugulind din iarbă. Să fi fost vreo 10 la număr, cu penajul alb şi ochii mici şi violeţi rotindu-se dintr-o parte în alta, atenţi la orice detaliu din exterior. Pentru Alan numai unul conta. Întotdeauna a avut talentul a remarca o persoană slabă şi nu neapărat din punct de vedere fizic, ci şi psihic. O găseşte şi o exclude din grup aplicând cu succes legile junglei. Doar unul dintre porumbei nu se încadra în grafic. Avea o aripă vătămată şi se mişca necontenit, ameţit, fără niciun scop anume. Cădea adesea în piept, chiţăind dureros la fiecare încercare de a se ridica înapoi pe picioare. Se apropie de el, privindu-l cu superioritate de la înălţime. Văzând că se apropie colosul, celelalte

păsări au zburat, mai mult curioase decât speriate, aşezându-se pe gardul vecin, pregătite să privească spectacolul. Ce curios este faptul că orice făptură, de orice natură, se adună numai când moartea se iveşte. Dar faptul era consumat, bolovanul era pregătit și spectatorii erau în priză. Ce mai avea de făcut? Aruncă bolovanul pe jos şi luă porumbelul rănit în pumn. Îi simţea aripa pulsând de durere și îi vedea ochii mici închizându-se de câte ori trăgea aer în piept. „Totul va fi bine, se va termina într-o clipă” îi rosti liniştitor. Dar pasărea ştia că nu va fi bine, ştia că firicelul de salivă ce i se prelingea din gura omului din faţa ei nu poate reprezenta nimic bun. Atunci Alan simţi puterea curgându-i prin vene; puterea cu care poate judeca vieţi. Avea în mâini o viaţă, o viaţă pe care el hotăra dacă o lăsa să-şi continue existenţa sau o curma. El deţinea votul decisiv cu care va schimba destine. Apucă porumbelul de cap cu o mână şi cu cealaltă mână de restul corpului şi dintr-o singură mişcare își roti ambele mâini în sensuri diferite făcându-i micuţul gât să pocnească. Văzându-i capul cum atârnă la 90 de grade de corp, îl aruncă în iarbă. Privi spre gard dar restul păsărilor zburară cu mult înainte ca faptul să fie consumat.

Acum avea 26 de ani şi porumbelul a dat startul la dans; el a învăţat mişcările şi le-a repetat până a creat un cimitir al animalelor în curtea din spate. Se mişca încet printre coloanele de piatră mângâind pistolul de la brâu. Era destul de rece în seara aceea şi datorită adâncimii

considerabile a parcării, pe 3 nivele, locul era destul de bine izolat păstrând frigul în interior. Îşi ridică gulerul macferlanului şi se retrase după colţ. În timp ce înşuruba amortizorul la ţeava pistolului, un sunet puternic se auzi în liniştea deplină.

Uşa de metal scârţâi. O pereche de tocuri păşeau rapid pe cimentul rece, aducând sunetul până la urechile lui. Când Jane se prompti cu spatele la el, umblând în portbagaj, el ieşi cu pistolul scos din umbră. Într-o fracţiune de secundă o apucă de gât și îi poziţionă pistolul la tâmplă. Cu degetul pe trăgaci, pregătit să apese, se opri. Neslăbind strânsoarea, repoziţionă pistolul în dreptul inimii. Închizând ochii, apăsă trăgaciul, auzind ultimul geamăt de frică al lui Jane.

O urcă în portbagaj și se sui în maşină. Noaptea era senină, fără ceaţă sau nori; luna lumina perfect străzile nescăpându-i nici un colţ lăturalnic. La fiecare groapă sau dâmb din asfalt, corpul lui Jane se buşea de pereţii portbagajului. Strângând din dinţi de frustrare, părea că încerca să scape de strânsoarea morţii.

Cu sânge rece, acceleră. Încerca să privească prin parbrizul murdar dar nu se distingea nimic. La un moment dat, după câte sute de metri se opri. Luă o cârpă și ieşi să șteargă parbrizul, dezvăluindu-i astfel drumul sterp pe care condusese în ultima jumătate de oră. Noaptea era rece și pământul era moale sub el. Simţi aerul proaspăt și aspru cum îi ardea plămânii. Îşi roti ochii de jur împrejur până se localiză geografic. Ieşise din

oraş şi se afla în zona industrială. În departarea nopţii se putea observa un început de pădure. Copacii se înălţau ameninţator intrând în contradictoriu cu vechile clădiri părăsite din jurul lui. Geamurile crăpate și întunecate păreau a găzdui vechi vizitatori ce nu au mai reușit să scape niciodată. Ciuli urechile când, la ceva distanţă de el, un geam se spărsese. Cioburile păreau că ating pământul de la o distanţa considerabilă de sol dar nu putea distinge nimic. Nu stătu pe gânduri şi reintră în maşină, temându-se pentru prima oară în acea seară.

Lăsând peisajul industrial în spate, patrunse într-un teritoriu nou. Gropile de sub el făceau maşina să se cutremure ameninţător, împingând-o astfel pe Jane să-şi prezinte astfel forţată, dansul mortuar, atât de răsunător. O ploaie măruntă începu să cadă, făcând pământul şi mai moale sub el. Câţiva copaci rătăciţi îşi aventurau rădăcinile afară din pădure, plecându-şi ramurile cu fiecare rafală a vântului. Când drumul se înfundă, opri motorul. Liniştea era cuprinzătoare, doar picăturile de apă se auzeau cum cad înfundate pe capotă. Palmele îi erau tranpirate, deşi frigul de afară se strecurase înauntru. Tuşi scurt şi se îmbrăcă cu haina de piele. Privea cu coada ochiului lopata de pe bancheta din spate dar nu se îndura să iasă afara, cel puţin nu acum. Deodată, în geamul din stânga lui se auzi o buşitură puternică. Sări de pe scaun, tresăltând, simţindu-şi inima cum goneşte cu putere. Deschise usa şi simţi vântul care se înteţise, apoi, încă o dată aceeaşi buşitură. Copacul din

faţa lui, datorită vântului, îşi plecase ramurile până la nivelul geamului. Zâmbi ironic şi băgă pistolul înapoi în toc.

Luă lopata din spate şi se îndepărtă câţiva metri de maşină, încercând să găsească cel mai propice loc pentru a săpa o groapă. Timp de o oră răscoli pământul, simţindu-şi în final muşchii cum pocnesc sub acţiunea presiunii. Suflecându-şi mâinile se aplecă în genunchi. Se apropie de maşină şi deschise portbagajul. Mirosul ce ieşi din spaţiul restrâns şi sufocant îi plezni nările; îi făcu stomacul să se strângă sub forma unui pumn, determinându-l să scuipe pe jos de scârbă.

Într-un final îşi făcu curaj şi ţinându-şi respiraţia, ridică cadavrul aflat într-o stare avansată de putrefacţie. În timp ce se îndrepta spre groapă, ploaia şi vântul se înteţiseră şi mai tare. Părul ud îi atârna pe frunte, înceţoşându-i vederea. Reuşi, cu mult efort, să o aşeze dreaptă lângă groapă.

Cu lopata pregătită se opri. Lăsat purtat de haosul naturii din jurul lui, trase aer în piept de câteva ori şi contemplă asupra situaţiei. Ploaia îi inunda faţa dar nu o simţea. Îşi simţea doar părul ud care acum îi stătea pe spate din cauza vântului şi lopata care devenea din ce în ce mai grea în mână. Nu se gândea la nimic altceva ci doar savura momentul. Natura era de partea lui şi el făcea parte din acel haos. Acelaşi sentiment de putere îi curgea prin vene. Exact ca acum 21 de ani când omorâse porumbelul cu propriile mâini, aceaşi senzaţie

îndestulătoare îi creştea în inimă. Simţindu-se brusc mai puternic, lăsă lopata jos şi îşi aşeză bocancul plin de noroi pe obrazul lui Jane. Cu o sete macabră o împinse cu putere în groapă. În acel vuiet care se producea printre frunzele copacilor, sunetul oaselor gâtului frângându-se atunci când atinse pământul, se distinse perfect. Încerca din răsputeri să nu se uite la ea, dar nu se putea abţine. Gâtul, acum rupt în două, îi atârna la 90 de grade faţă de restul corpului. Momentul de reverie îi trecuse şi frigul îi ajunse la piele. Aruncă pământ în continuare, neostenit, nevăzut de ochii oraşului, acoperind groapa. Era peisajul lui, momentul în care îşi impusese un punct de vedere. Când termină de acoperit se apropie de prima baltă şi-şi spălă braţele obosite.

Urcându-se în maşină, aruncă lopata pe bancheta din spate. Mai avea un singur lucru de făcut. Porni motorul şi întoarse maşina din fundatura în care intrase. Luând-o pe drumul de întoarcere, la un moment dat, coti brusc la stânga. În faţa lui se întindea o pajişte, având în dreapta unul dintre cele două planuri din care a făcut Alan tranziţia; planul pădurii ce-i ascunde secretul şi îi intensifică puterile şi în stânga, celălalt plan, industrial, al oraşului ce i le micşorează considerabil. Turând motorul în acest purgatoriu existenţial al lui Alan, deschise larg portiera. În faţa lui, cu fiecare metru făcut, se profila din ce în ce mai aproape prăpastia. Podul Brooklyn strălucea în depărtare, menţinând în aer sutele de maşini ocupate. Cu câţiva metri înainte de impact sări în lateral, primind

din plin duritatea pământului. Se lovi puternic la cap şi la mână, urlând de durere. După câteva secunde de tăcere, auzi maşina scufundându-se în apă. Îşi simţea braţul greu şi nu îl putea mişca. Mergând încet, aproape târându-se, o luă pe drumul înapoi. Se simţea slăbit, fizic şi psihic; dar clădirilor înalte, industriale cu geamuri fumurii nu le păsa de asta, îl primeau pe Alan în ţarcul lor aşa cum leul îl primeşte pe miel. Deodată auzi un sunet în spatele lui. Cu ochii închişi înghiţi în sec şi o luă la fugă.

***

Stătea sub prag şi privea speriat uşa închisă din faţa lui. Ştia că visează dar nu se putea împotrivi. Curentul îl ţinea pe loc, îi lipea tălpile de podeaua, şubredă, de lemn. Spera din tot sufletul să nu se trezească. Se ruga încet, cu ochii închişi, ţinându-şi capul îndreptat în sus ca visul să nu se termine. Trebuia ca totul să se deschidă în faţa lui şi să afle adevărul. Casa de pescar, se profila înaltă în faţa lui, exact la fel cum a lăsat-o de data trecută. Pontonul se întindea în spatele lui, pierzându-se după linia orizontului. Cerul era liniştit şi vântul adia uşor, lăsându-i soarelui culoar liber să-i încălzească subconştientul. Treaba lui era simplă. Nu era mult de gândit. Trebuia să intre în casă. Acesta era scopul final al călătoriei. Toate aceste vise nu au fost în zadar, era sigur de asta. Totul trebuie să aibă o semnificaţie. Nu mai putea să aştepte, deşi ideea subconştientului vorbindu-i în interiorul altui subconștient îl fascina. Dar nu pentru asta era el aici. Toţi oamenii au un scop şi al lui era să deschidă uşa.

În momentul când atinse clanţa, uşa începu să vibreze şi din negrul ca de abanos, culoarea se schimbă, luminându-se din toate punctele. Nu trebuia să aştepte finalul. Uşa nu trebuia să se lumineze din nou, complet, pentru că s-ar fi trezit iar în pat, dezamăgit. Cu coada ochiului observă vremea ce se schimba în spatele lui. Cerul se înnegrise şi marea se învolburase. Cu toata voinţa, punându-şi forţa pe umărul drept, îşi luă avânt şi buşi uşa cu putere. În urma loviturii, uşa se deschise larg lăsând toată scena într-o linişte completă; cerul se luminase şi marea se liniştise, lăsându-i loc soarelui să-şi arunce razele ca întotdeauna.

Într-un fel, se aşteptase la altceva. Praful se ridicase în aer, înceţoşându-i privirea. Orb fiind, călcă în întuneric, încercând să-şi deşluşească drumul. Trecând de prag, auzi uşa închizându-se în spatele lui. Acum liniştea era deplină. O rază de soare din tavanul crăpat se întindea până pe pieptul lui, scoţând praful la lumină. Aşteptă ca particulele din aer să se aşeze din nou pe podea, în aşa fel încât, treptat putea distinge camera în care se afla.

Îi era foarte cunoscută. Un sentiment puternic de deja vu i se cuibărise în minte. Televizorul din perete, ceasul plin de praf pe măsuţa de cafea şi canapeaua, desigur, canapeaua de culoare maro, aleasă de Sara. Se afla în propria sufragerie, dar peisajul i se părea schimbat. Ceva se întâmpla, în acel moment, înlănţuiri ieşite din comun se petreceau în jurul lui. Afară începuse să plouă. Picăturile grele cădeau pe tavanul din tablă, provocând un spectacol auditiv parţial estompat în acustica defectuoasă a sufrageriei.

Toate lucrurile erau pline de praf şi arătau vechi, roase la margini arătând ca din alt timp. La colţuri, pânze de paianjeni se întindeau, lăsând particulele grele de praf să cadă pe ele. În acel moment, din camera cealaltă se auzi un zgomot. Se mişcă în lateral, ascunzându-se în umbră. Din bucătărie, o persoană ieşi, mergând încet. Părea cocoşată, scoţând la răstimpuri câte un mormăit, dar nu era bătrână; ştia că nu era bătrână. Bărbatul înainta încet, până ajunse aproape de el. În bătaia singurei raze de soare ce cădea din tavanul crăpat, faţa i se dezvălui. În acel moment, Mark înţelese două lucruri. Faptul că acea persoană era chiar el,

alter-ego-ul lui din piesa de teatru ce i se desfăşura în faţa ochilor şi că el era un simplu spectator invizibil. Nimeni nu îl putea vedea. Se uita curios cum alter-ego-ul lui se deplasează încet şi se aşează pe canapea; se culcă pe o parte şi aparent adoarme.

Totul se transformă în ceaţă. Imaginea a devenit opacă şi încercând să se uite pe geam, observă că se făcuse noapte. Timpul trecuse. Când reveni cu picioarele pe pământ realiză că încăperea se schimbase. Totul era învăluit în alb, ca într-o cameră de spital, numai că părea foarte cunoscută. Atunci realiză că se afla în pivniţa casei. Luminile neoanelor băteau puternic pe toate obiectele, luminându-le feţele la toate persoanele prezente. Roti capul şi observă scena ce se derula cu o rapiditate înfricoşătoare. Alter-ego-ul lui Mark stătea pe scaun; capul îi atârna într-o parte şi ochii îi erau umflaţi şi vineţi. Sângele i se scurgea de sub marginile buzelor făcându-l să arate aproape mort. Mâinile îi erau legate la spate şi picioarele la fel. În faţa lui se mai afla cineva, încă o persoană. O persoană pe care Mark nu o cunoştea. Părea înalt şi slab dar formele îi erau difuze. Scena se înceţoşa şi revenea la claritate ori de câte ori Mark trăgea în piept o gură de aer.

Toată imaginea se întunecă şi simţi deodată cum cade în gol.

Podeaua se întindea rece sub el şi cotul drept îl înţepa de durere. Capul îi pulsa sub presiunea gândurilor. Inima îi bătea cu putere amintindu-şi de ceea ce visase. Îşi privise corpul bătut, plutit într-un subconştient translucid. Încercă să-şi deschidă ochii dar soarele bătea prea tare. Lumina

puternică venind dinspre geamurile sufrageriei îl orbi în aşa fel încât îl făcu să se întoarcă pe partea cealaltă. Era o zi ciudat de frumoasă, intrând în paradox cu situaţia mentală la momentul respectiv. Deşi soarele strălucea, gerul de dimineaţă se simţea considerabil pe termometrul ruginit care atârna de marginea uşii arătând -10°.

Îşi înveli picioarele cu pătura care atârna pe jos şi refuză să se gândească la vis. Ştia că visele pot fi interpretate şi moartea spirituală poate fi un semn al pericolului dar asta nu înseamna că moartea putea fi implicată în monolog. Nu totul se reduce la moarte, trebuia să fie pozitiv şi să trateze visul ca pe un ... vis.

Se sculă îmbufnat şi opri alarma exact cu câteva secunde înainte să sune. Parchetul rece de sub picioare îi oferea o senzaţie puternică de discomfort. Stând pe canapea, se uită la portretul de pe măsuţa de cafea, înfăţişându-i pe el şi Jack.

Jack Brandon era prietenul lui cel mai bun. Îl cunoştea de când avea cinci ani, atunci Jack de-abia se mutase în cartier. Soarta a aranjat în aşa fel lucrurile că amândoi au ajuns la aceeaşi şcoală şi paradoxal în aceeaşi clasă. Se delectau cu plăceri similare, aveau aceleaşi gânduri şi împărţeau totul. Au început să ţină unul la altul rezultând o prietenie până în prezent.

Cunoscându-se în timpul copilăriei, înainte ca valul pubertăţii să-i atingă, Mark şi Jack au devenit de nedespărţit de atunci. În decursul timpului, au descoperit că părul creşte şi prin alte locuri în afară de vârful capului şi că fetele pot fi bune şi la altceva în afară de tema la matematică. Şi-au făcut

un renume fiind cei mai „populari” băieţi din promoţia 60-61’.

După terminarea iminentă a liceului, presat de părinţii lui, Jack a urmat calea Universităţii de Drept. De cealaltă parte, Mark presat de mama sa, a urmat drumul Academiei de Poliţie. Fiind trimişi în oraşe diferite, drumurile li s-au respins ca doi magneţi de poli opuşi. În perioada facultăţii de aproximativ cinci ani, au comunicat doar prin scrisori şi întâlniri în timpul liber. După terminarea Academiei, Mark a revenit în New York. Jack, fiind în pericol să fie exmatriculat de mai multe ori, a renunţat la facultate după doi ani, întorcându-se în orăşelul lui natal, Kansas. După câţiva ani petrecuţi acolo, muncind în atelierele din oraş, a simţit nevoia de o schimbare. Atunci l-a sunat pe Mark. Acesta l-a chemat în New York şi, cu ajutorul lui McPhearson, i-a găsit o slubă la un supermarket.

Revenind la vechile sentimente, au început să iasă din nou împreună, depănând amintiri şi aducându-şi aminte de cât de frumoasă era viaţa când grijile nu existau. Urcând în grad, Jack a ajuns manager de vânzări, mărindu-i implicit salariul şi reuşind să-şi cumpere vechea casă din copilărie, vis-a-vis de Mark.

În timpul ieşirilor nocturne, le-au întâlnit pe Sara şi Martha. Selecţia naturală a facut ca Sara să-l aleagă pe Mark şi Martha pe Jack.

Visul lui Jack s-a împlinit atunci când, într-o duminică dimineaţă, Sara a traversat micuţă stradă şi a bătut încet la uşa lor. Acesta de-abia se sculase şi se pregătea să-i viziteze.

Intersectându-se la uşă, Sara îl opri. Văzând-o că radiază de bucurie o întrebă ce s-a întâmplat. Ea, uitându-se zâmbind la Martha care stătea pe canapeaua din sufragerie şi îşi mângâia burta supradimensionată ce acoperea un făt, îi şopti încet la urechea lui Jack,

Jack, ne-am gândit la propunerea voastră și vrem să vă botezăm copilul

care auzind vestea extraordinară o îmbrăţişă pe Sara şi o invită în casă. Singurul lucru de care îşi mai aducea aminte din acea zi, era doar telefonul pe care i-l dădu lui Mark să vină cât mai repede. Restul fu istorie.

Timpul a trecut și în prezent, Jamie şi Sophie, copiii lor, sunt la aceeaşi şcoală împreună, spre deliciul celor 4 părinţi ce nu se sfiesc să organizeze planuri de nuntă încă de pe acum.

În acea duminică, Jack şi Mark băură peste măsură. Au început încet, cu gândul la Superbowl, dar după prima repriză, Mark sforăia pe canapea și Jack încerca din răsputeri să ajungă acasă.

Căscă puternic simţind gustul acru familiar al berii ce stagna în gât. Plescăi uşor simţind vâscozitatea crescută şi se îndreptă spre chiuvetă punându-şi capul sub ţeavă dând drumul la apa rece. Încerca să-şi spele toate gândurile dar era sceptic. Se răcori și apoi intră sub duş.

Drumul până la secţie îl parcurse simţind un nod puternic în stomac. Visul începuse încet să se decoloreze din propriile amintiri, lăsându-i doar o urmă puternică de îngrijorare; dar nu din cauza celor întâmplate în subconștientul lui afectat, ci a unei întâmplări deja petrecute. Nu credea în presimţiri,

horoscoape sau vise (deşi simţea un fior rece pe şira spinării când se gândea la propriul alter-ego bătut). Se credea a fi un om cu picioarele pe pământ, care gusta din raţiune neluând în seamă la manipularea în masă care creştea din ce în ce mai tare în lume. Dar de data asta sentimentul era foarte puternic. Opri motorul observând câteva maşini parcate ilegal dar remarcând cu groază că asocierea dintre apropierea geografică de pulsul secţiei este direct proporţională cu senzaţia de frică din suflet. Primul lucru pe care trebuia să facă era să o viziteze pe Jane. Avea nevoie de o veste bună.

Urcă scările până la etajul doi și străbătu culoarul alb încins de lumina statică a neonelor până ajunse în faţa uşii. Atunci, banda galbenă îl izbi. Uşa larg deschisă era întretăiată cu câteva rânduri de role galbene interzicând accesul personelor neautorizate. Doi bărbaţi căutau atenţi prin sertarele lui Jane luându-și din când în când notiţe. Deşi păreau oficiali, remarcând costumele negre aranjate perfect, furia şi frica îi creşteau concomitent în inimă. Mutându-și ochii către piept le observă insignele. Cu inima strânsă, recunoscu steaua aurie; erau federali. Singurii agenţi ce-şi permiteau să poarte asemenea costume deşi lucrau pentru guvern. Dacă FBI-ul era implicat în treaba asta, orice ar fi, cu siguranţă nu era nimic bun. În momentul acela scena i se păru foarte familiară.

Atmosfera din casă părea liniștită deși lucrurile ce se desfășurau erau invers proporţionale. Stătea culcat pe scări și

privea printre coloanele de lemn către scena ce se desfăşura la parter. Se afla în propria casă dar lucrurile i se păreau atât de neobişnuite. Nu a crezut niciodată că se va afla în situaţia dată şi deşi ar fi trebuit să-şi deplângă tatăl, ochii îi erau uscaţi. Privea persoana împuşcată ce stătea într-o baltă de sânge pe jos ca pe un străin. Dar nu era un străin, cel puţin pe hârtie, era persoana care a crezut timp de 10 ani că l-a iubit, într-un fel sau altul. Era tatăl lui. Două persoane îmbrăcate foarte meticulos, la costum cu cămăşi albe şi cravate negre se plimbau şi îşi luau notiţe la fiecare pas. Cadavrul aflat într-o preputrefacţie era înconjurat de reflectoare şi o bandă galbenă ce interzicea accesul celor curioşi. Oricum nu ar fi vrut să se apropie, simţea mirosul sângelui proaspăt de la depărtare. Totuşi, întâmplarea nu era chiar proaspătă.

Totul se întâmplase seara trecută. Stătea de mult în pat cu ochii deschişi fiind trimis la culcare mult prea devreme. Asculta cu urechile ciulite câţiva greieri în tufişurile de afară şi păsările nopţii cum îşi ascuţeau glasurile în mărul din spatele casei. Deodată auzi un geam spart. Se ridică brusc în fund strângând de frică cearceaful în pumni. În momentul următor îi auzi paşii tatălui său coborînd cu greutate scările de lemn. În secundele ce trecură, Mark auzi doar o linişte deplină ce transmitea doar un sentiment puternic de îngrijorare. Atunci fu trezit în simţiri de sunetul unei împuşcături şi uşa deschizându-se de la intrare; paşii mamei fugind pe scări şi ultimul urlet de teroare din acea seară tumultoasă. Tatăl lui fu împuşcat de un presupus hoţ.

Acum era dimineaţă şi îi privea curios pe cei doi agenţi FBI cum se plimbau din cameră în cameră, scriind încontinuu. După ce cei doi ieşiră pe uşa casei o privi curios pe mama lui uitându-se îndelung la cadavrul tatălui lui. Nici în prezent Mark nu era sigur de ceea ce văzuse dar putea să jure cu mâna pe Biblie că, văzându-şi soţul mort, mama lui zâmbi.

- Detectiv Taylor, spuse Mark scoţându-şi insigna şi făcându-şi intrarea în scenă. Ce s-a întâmplat aici?

Ridicându-şi ochii din dosar, unul din federali răspunse puţin speriat de noua prezenţă.

- Nu suntem autorizaţi să vă oferim niciun tip de informaţie. Cazul prezent a fost preluat de FBI. Vă rugăm să vă îndepărtaţi, vă aflaţi într-un spaţiu interzis.
- Ce caz? Ce dracu se întâmplă? ţipă Mark în timp ce era escortat în afara benzii galbene de către al 2-lea federal.

O luă la fugă pe culoar urcând încă un etaj. Sprintă până în faţa uşii uriaşe de stejar şi intră fără să bată la uşa. McPhearson vorbea la telefon.

- Domnule ce naiba se întâm...

Dar îl opri cu un deget, întorcându-se cu scaunul către biblioteca de stejar. Mark se aşeză pe un scaun în faţa sa şi încercă să se calmeze. În timp ce cântărea posibilităţile situaţiei, îşi turnă un pahar de apă din cofer. Sorbi încet simţind repulsia stomacului. Nu îi era sete, ci doar frică.

McPhearson termină de vorbit şi îşi roti scaunul directorial către Mark.

- Taylor, ce dracu crezi că faci de intri aşa?
- Îmi cer scuze, domnule. Am fost în birou la Jane Thompson şi doi federali îi cotroboiau prin lucruri. Ce se întâmplă?
- Da, niciodată nu am suportat federalii. Împuţiţi cu salarii mai mari decât ar trebui. Întotdeauna vin şi ne fură cazurile iar apoi se plimbă cu costumele lor curate și cu insignele alea strălucitoare. Aroganţi nenoroci... .
- Domnule! îl întrerupse Mark exasperat.
- Ah. Taylor, Jane a dispărut. Maşina i-a fost găsită pe fundul lacului. Momentan ancheta este în desfăşurare. De fapt, ancheta lor, rosti dându-şi ochii peste cap.

Respiraţia lui Mark se opri pentru o clipă. Ochii i se măriseră şi pupilele se dilataseră. După câteva secunde în care McPhearson îşi aprinse o ţigară, întrebă înghiţind în sec.

- Nicio amprentă? Nimic?
- Maşina încă nu a fost scoasă de pe fundul lacului. Putem doar aştepta.
- Și ce naiba aşteaptă? Nu îi putem ajuta?
- TAYLOR! Concentrează-te. Nebunul ăla încă este în libertate. Ai un caz la care lucrezi. Eşti liber!

Mark ieşi din birou şi se îndreptă spre al lui. Lacrimile îi apărură sub pleoape. Se gândea la Jane și nu putea realiza ce se întâmplă. Intră în birou şi se aşeză pe scaun.

Luă dosarul subţire al criminalului şi îl băgă în sertar. Simţi cum o fărâmă de speranţă îi creşte în inimă când ridică receptorul. Formă numărul lui Jane și aşteptă. Peste aproximativ un minut robotul îl anunţa că abonatul nu poate fi contactat. Trânti receptorul în furcă şi se sculă brusc de pe scaun. Nu putea să stea pur şi simplu cu mâinile în sân. Trebuia să facă ceva. Îşi luă cheile maşinii şi paltonul şi ieşi pe uşă mai mult fugind decât mergând.

Se îndreptă spre marginea oraşului acolo unde maşina lui Jane a fost găsită. Trebuia să ofere orice ajutor posibil. Jane nu era o persoană obişnuită pentru el. Întotdeauna a avut o relaţie specială cu ea. Fiind de aceeaşi vârstă, au terminat aceeaşi promoţie la Academie. Imediat după ce a cunoscut-o pe Sara, Jane a început să flirteze cu el. Fiind în febra tinereţii, nu a refuzat-o şi şi-a conturat împreună cu ea o relaţie de proporţii absolut fizice. O considera un colac de salvare pe apele vieţii. Ştia că nu era moral ce făcea dar o iubea numai pe Sara. Întotdeauna a iubit-o numai pe Sara.

Ajuns la faţa locului parcă lângă un pâlc de copaci. Coborî din maşină şi observă urmele adânci ale unui vehicul ce fusese în acelaşi loc. O bandă galbenă pe care scria *„Accesul persoanelor străine, strict interzis!”* acoperea o arie de aproximativ 30 de metri.

Se aplecă, trecând pe sub bandă şi se îndreptă spre grupul de cinci poliţişti care conversau de zor cu şoferul macaralei. Toţi stăteau sprijiniţi de maşină, luându-şi indolenţi prânzul. Ajuns lângă ei simţi că explodează.

- Ce dracu se întâmplă aici? De ce nu scoateţi maşina aia din apă?
- Domnule, eram în pauza de masă.
- Dar cine dracu vă credeţi voi de aveţi nevoie de pauză de masă? Vreau să văd maşina scoasă din apă cât mai rapid.

Neputând să comenteze, îşi lăsară sandwichurile jos şi se apucară de lucru.
În timp ce şoferul se poticnea urcând pe scara macaralei, Mark se îndrepta spre pădure. Unde ar fi trebuit să fie cel puţin 30 de persoane străbătând tot pâlcul de pădure căutând orice probă care ar ajuta cazul, el mergea încet uitându-se atent la orice semn. Îşi dădu jos sacoul şi îl atârnă de prima creangă. Soarele cobora încet sub linia orizontului, întunecând cerul. După aproximativ o oră de căutări fără folos, se opri să se odihnească. Îşi dădu seama că se pierduse. Încercă să se orienteze dar fără folos. Era beznă şi ploaia de seara trecută îşi arunca din nou picăturile grele de apă. Stropii grei cădeau cu viteză pe pământul moale. O luă fugă când observă de la depărtare un obiect atârnând de un copac. Era ostenit dar trebuia să continue. Ajuns la faţa locului îşi recunoscu sacoul. În timp ce încerca să se calmeze, piciorul drept, din cauza ploii, i se afundase până la gleznă în pământ. Se mişcă mai în lateral şi apăsă iar simţindu-l diferit. Privi din ansamblu şi observă forma dreptunghiulară a pământului proaspăt săpat. Cu inima bătându-i puternic se apropie iar, bătătorind cu piciorul când simţi că se afundă din nou. Începu să sape cu amândouă mâinile, simţind

pământul moale cum îi intra sub unghii și cum mușchii începeau să îi amorțească. Avea o presimțire, una dureroasă care îi împăienjenea gândurile. Știa într-un fel ce va găsi acolo și asta îl făcea să înnebuneasca. Ploaia începuse puternic și doar durerea interioară mai putea fi simțită, cea exterioară find spălată cu fiecare ropot de vânt. După aproximativ jumătate de oră de săpături extenuante se prăbuși pe spate de durere. Mâinile îi tremurau puternic și doar impulsul durerii îl mai făcea să continue. Acea strângere de inimă, gol în stomac, buze uscate și ochi iritați. Toți acești factori îl făceau să meargă mai departe. Cu jumătate de corp se rostogoli spre marginea gropii și mâna dreaptă o îndesă în noroiul abundent. Cu un ultim gram de putere, își împinse brațul până aproape de cot când simți un inel. Îl pipăi dându-și seama că obiectul prețios era prins de un deget care era prins de o mână dezvăluind de altfel întregul corp. Începu să plângă puternic simțind lacrimile fierbinți pe obraz. Îi recunoscu inelul lui Jane.

Știa că mai avea atâta voință rămasă cât să o scoată pe Jane din groapă. Se aruncă înauntru și începu să sape cu o furie invizibilă. Când în sfârșit reuși să o descopere în totalitate se cutremură. Mirosul puternic îl izbi din plin și viermii care îi mâncau din față îl făceau să refuleze. Îi acoperi fața cu propria cămașă și o ridică așezând-o pe marginea gropii. Reușind cu greu să iasă se așeză lângă ea, ostenit. Avea nevoie de odihnă. Adormi pe pământul rece într-un somn profund, fără vise. După ceva timp, se sculă brusc din cauza vocilor din jurul lui. Lumini puternice îi băteau în ochi și își

auzea numele din toate părţile. Simţindu-şi corpul greu căzu iar la pământ, leşinând a doua oară.

Se trezi dimineaţă în patul de acasă. Nu ştia cum ajunsese acolo dar nu mai conta. Dezmeticindu-se, toata ziua de dinainte îi reveni complet în minte. Se ridică brusc din pat când Sara apăru în pragul uşii. Se îndreptă spre el şi îl apucă de umeri împingându-l înapoi cu capul pe pernă.

- Mark, trebuie să te odihneşti.
- Nu, nu pot. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Jane, amprente. I-am găsit cadavrul...
- Ştiu Mark, m-a sunat Adam. Se investighează amprentele. Mi-a spus să-ţi spun că tu o să afli primul. Acum trebuie să dormi, aşa că te rog. Ai nevoie de odihnă...
- Bine, rosti acesta fără prea mare convingere.

Punându-şi capul înapoi pe pernă, adormi instant. Fiind foarte obosit, visurile au încetat să mai apară. Când se trezi, afară era noapte. Se uită la ceasul de pe noptieră care arăta 19:46 PM. Dormise toată ziua.

Se sculă din pat şi coborî în bucătărie. Sara era cu Jamie pe canapea şi se uitau la televizor. Când ea îl văzu, îl rugă pe băiat să se mute în camera lui. Rămânând singuri, Mark întrebă.

- A sunat Adam?
- Da, a sunat.
- Ce s-a întâmplat? întrebă Mark după ce se aşeză pe fotoliu şi nu pe canapea, lângă Sara.
- Au identificat amprentele. Sunt ale lui Alan.

Lui Mark i se tăie răsuflarea.

- Dar asta nu e tot. Au descoperit un dosar în biroul lui Jane. Alan este fiul lui McPhearson.

Mark apucă mânerul fotoliului şi îl strânse puternic. Capul începu să-i pulseze, mâinile să-i furnice şi să transpire. Se ridică în picioare punând sângele în mişcare şi aprofundând noile informaţii. Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă în continuare. Sara continuă fără să-l observe.

- McPhearson este în libertate.
- Alan este închis acum? întrebă Mark cu jumătate de glas.
- Da. Mâine are procesul.
- Mă duc înapoi în pat, nu vreau să mă scoli.
- Mark...
- Am zis NU.

Ieşi pe uşa bucătăriei lăsând-o pe Sara să se uite pierdută după el.

***

Rebecca Willmore păşea pe trotuarul plin de zăpadă. Mai rămăseseră trei zile până la Crăciun şi se simţea mai bine ca niciodată. Soţul ei, Scott, tocmai obţinuse o promovare. Ca programator era destul de dificil să urce în scara ierarhică a firmei lui datorită competiţiei uriaşe, dar datorită eforturilor constante și nopţilor nedormite i-a fost desemnat un departament propriu primind desigur şi o mărire substanţială de salariu. Parcă simţind cele 3 carduri VISA ce stăteau liniştite în portofelul ei de piele inscripţionat cu literele L şi V, grăbi pasul. În timp ce pantofii ei cu toc înalt scoteau zgomote puternice în tăcerea nopţii, zâmbetul îi reveni pe buze.

Firma ei de avocatură tocmai fusese cotată cea mai prolifică în acel an. Marcând treapta de 1 milion de dolari în luna

august, Willmore & Dash a urcat în „box office-ul” din lumea avocaturii ajungând acum, la sfârşitul lui decembrie, la colosala sumă de 5 milioane de dolari. Desigur, 30 la sută din acea sumă a ajuns în buzunarele ei, umplându-şi cardurile cu încă 1.500.000 de dolari. Vestea o făcu să-şi iasă din minţi de bucurie dar se abţinu să-i spună lui Scott. Plănuia o surpriză, imediat după noul an, o croazieră în jurul lumii. *Va fi perfect,* gândi în timp ce forma codul de intrare pentru interfon.

Intră în bloc şi îşi verifică căsuţa poştală. Pe lângă câteva pliante făcând reclamă la anumite firme obscure de care nu auzise niciodată, găsi un colet mic de mărimea unui pachet de ţigări. Era înfăşurat în hârtie maro şi plin de timbre pe fiecare parte. Un text dezordonat era scrijelit de la un capăt la celălalt. *De la un prieten, sper să te distrezi făcându-l.* Privi scrisul încercând să-şi amintească de la ce prieten aștepta ea un colet. Zâmbi ironic şi îl aruncă în geantă.

Scott stătea pe canapea şi urmărea sfârşitul meciului dintre NY Yankees şi LA Dodgers. Când ea intră pe uşă, el începu să-şi încheie nasturii de la cămaşă.

- Hei, ce faci? întrebă Rebecca
- Mă îmbrac, răspunse Scott cu subînţeles.
- Te îmbraci? Dar unde pleci?
- Este seara de poker, dragă, rosti el râzând.
- Ah, e marţi? Am uitat.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută tandru.

- Te iubesc.
- Şi eu te iubesc.

Se uitară adânc unul în ochii celuilalt zâmbind. Ultima oară când se întâmplase acest lucru, fusese atunci când vorbiseră despre posibilitatea facerii unui copil. Discuţia a rămas în van lăsând timpul să rezolve totul.

În timp ce el se încălţa, ea punea bagajele la loc, pregătindu-şi cada pentru o baie lungă. Era obiceiul ei, în fiecare marţi când el lipsea şi se întorcea după miezul nopţii, se delecta cu micile plăceri ale vieţii. Roti robinetul pentru apă fierbinte şi lăsă cada cu hidromasaj să se umple. Când o strigă că-i pe punctul să plece, ea îşi acoperi corpul cu un halat şi îi ieşi în intâmpinare. Îl sărută pe buze şi îi ură noroc.

În aburii din baie, îşi dădu halatul jos lăsând să se vadă formele frumoase. Avea gâtul destul de lung care îi dădea o statură impunătoare. În completarea acestuia, aşezaţi fermi pe piept, o pereche de sâni stăteau priponiţi în sus. Avea o siluetă de invidiat pe care multe femei o doreau aproape la fel cum o doreau şi bărbaţii. Întotdeauna îşi zicea că Scott era foarte norocos să o aibă dar îşi aducea aminte cât de perfect era el şi în ansamblu cât de frumoasă era viaţa. Urma să vină şi un copil şi apogeul va fi atins.

Își strânse părul blond într-un coc și băgă jumătate de picior în cadă când un gând îi străbătu mintea; *Pachetul*. Începu să se îmbrace înapoi când, în liniștea asurzitoare a apartamentului, auzi declicul ușii de la intrare. Păși încet spre hol, panica începând să-i crească în minte. La capătul lui, ușa stătea întredeschisă permiţând luminii de neon de pe hol să lumineze sufrageria. Se apropie precaută și o închise înapoi, uitând de altfel să tragă zăvorul.

Intră în bucătărie nevrând să mai alimenteze în niciun fel frica care creştea treptat în ea. Apăsă toate întrerupătoarele, scăldând camerele într-o lumină artificială. De când era mică a avut o frică minoră de întuneric. S-a întâmplat când avea 8 ani și surorile ei o rugaseră să aducă din pivniţă vechea cutie cu jucării. În momentul când păşi, uşa se trânti în spatele ei. Începu să urle, să plângă şi să bată cu piciorul dar în zadar. Le auzea râsetele de partea cealaltă a uşii. Stând în întunericul mirosind a mucegai, auzea tropăiturile şobolanilor alergând din colţ în colt. Le simţea mustăţile atingându-i glezenele şi felul în care o muşcau ademeniţi de carnea proaspătă. Într-un final, când bătăile din uşă deveniră îngrijorătoare, îi dădură drumul.

Se calmă încercând să nu deformeze realitatea. Vroia să se convingă că ori a lăsat Scott uşa deschisă ori curentul a împins-o. Deşi ambele variante erau imposibile pentru că văzuse cu ochii ei cum Scott trântise uşa şi de partea cealaltă, era formată din oţel masiv în aşa fel încât vântului i-ar fi fost imposibil s-o deschidă, ea continua să spere. Se aşeză pe un scaun scotocind în geantă până într-un final găsi pachetul.

Cu un mic cater secţionă hârtia maro şi scoase la suprafaţă o punguliţă ce conţinea o mână de piese de puzzle. Mai mult perplexă şi curioasă decât contrariată, le răsfiră pe masa de marmură. Observa lucruri familiare în micile bucăţi ce construiau o fotografie. Găsi câteva piese care reprezentau piese de mobilier într-un colţ. Le îmbină construind prima parte din imaginea ce se forma treptat. Aranja piesele încet în timp ce fotografiei i se adăugau bucăţi din dulapuri şi

geamurile laterale. Când construi aproximativ 60% din el, un sentiment de deja vu îi veni în minte. Își recunoscu propria bucătărie. Ciudat era că fotografia era făcută în așa fel încât fotograful ar fi fost în spatele ei, dar în poză se afla într-o ipostază ciudată; nicidecum pe scaun cum era acum, ci în locul ei se forma altceva. După alte câteva piese care i se păreau că nu se îmbinau nicăieri, reuși să dezvăluie un bărbat îmbrăcat complet în negru ce stătea drept în spatele ei. Chipul îi lipsea și șapca de pe cap îi ascundea adevărata identitate. Când îmbină și ultima piesă privi din ansamblu atrocitatea din fața ei. Bărbatul ținea o sfoară în mâini și o sufoca pe femeia din fața lui. Observă că fotografia nu era în totalitate reală; cele două personaje erau puse artificial, pe calculator. Se holba la femeie căutând lucruri familiare când parul blond și halatul turcoaz de mătase îi săriră în ochi. Când își dădu seama că propria persoană este sufocată în marea de pixeli printați, inima începu să-i bată cu putere făcând-o să se panicheze. Într-un moment de disperare, se împinse în spate cu tot cu scaun cu gândul de a fugi din apartament. Când lacrimile secară și tăcerea acoperi bucătăria, un singur pas se auzi din spate. O sfoară îi acoperi gâtul care susținea corpul înecat în neputință.

***

Michael se uita cruciş în buzunarul de monezi al portofelului. Bărbatul din faţa lui al cărui nume era Jim aştepta enervat cei $1.50 pentru doza de Pepsi. Băgă portofelul înapoi și se cotrobăi prin buzunare până într-un final, sunetul monezilor îl trezi la realitate. Îi răsturnă pe tejghea primind o privire de dezgust din partea lui Jim. Acesta luă măruntul și îl aruncă în sertar dându-i la schimb doza. În timp ce se îndrepta către ieşire, o desfăcu şi luă o gură simţind băutura coclită de căldură. Simţi un impuls să se întoarcă să-i reteze gâtul dar îşi înfrână dorinţele. Trânti cu putere uşa benzinăriei şi ieşi în gerul cumplit de afară. Se aşeză în lateral şi băgă doza de suc în zăpadă. Îşi ridică gulerul macferlanului în aşa fel încât gerul să nu ajungă la el şi îşi aprinse o ţigară. Era o seară liniştită, doar câteva maşini mai treceau prin acel colţ părăsit de lume. După jumătate de ţigară, o înfundă în zăpadă şi îşi luă doza de Pepsi care se răcise suficient. O bău dintr-o înghiţitură şi rată coşul de gunoi când aruncă spre el. Aranjându-şi ghiozdanul care îi atârna greu, o porni la drum.

Se uită în depărtare remarcând clădirile înalte din Upper East Side ce se profilau până la ceruri.

Înainta greu, deşi zăpada era curăţată şi nu mai ninsese de câteva zile, gerul îngheţase tot transformând toate drumurile într-un uriaş patinoar inter-conectat. Blocurile construite de o parte şi de alta a bulevardului erau complet întunecate. Ici colo câteva becuri aprinse luminau răzleţe în noapte. O maşină îşi tura motorul la capatul celalalt al oraşului. Alte câteva circulau pe cele două benzi ca apoi, după ce dispăreau în noapte, să se aşterne iar liniştea deplină. Câteva persoane întunecate circulau liniştite pe trotuarul de vis-a-vis neschiţând nici un fel de gest în acea oră a nopţii. De fapt, nu era foarte târziu, deşi goliciunea oraşului se arăta expusă perfect în noaptea diformă. Când orologiul din centrul oraşului arăta ora 11, o melodie lentă începu să cânte alimentându-i senzaţia de somnolenţă. Îşi verifică ceasul şi apoi bagă capul în piept încercând să răzbească împotriva vântului pornind înainte pe trotuarul îngheţat de ger. Când vântul îi dădu şapca jos de pe cap îşi aduse aminte brusc de o întâmplare din trecut ce reprezenta o asociere dintre vântul şi urinatul împotriva acestuia. Se ridică zâmbind, mergând mai departe.

Călcă precaut pe trotuarul ce forma intrarea în blocul Rebeccăi, uitându-se către geamurile luminate. Se holbă la interfonul întunecat încercând să deslușească numele Willmore. Găsind butonul care în sfârşit lumina lista, formă 0900 aşteptând emoţionat vocea Rebeccăi. Nu apuca să sune când în acel moment uşa se deschise. Scott Willmore păşi

afară din bloc și îi zâmbi străinului în timp ce se îndepărta de el. După câțiva pași se întoarse curios să-l privească pe Michael urcând scările blocului. Își rispi gândurile rele și coti la stânga pe trotuar.

Michael urca scările încet dându-și seama de fapt cât zgomot făceau tuburile de plastic din ghiozdan. Luă rucsacul în brațe strângându-l strâns la piept și o porni mai departe. Ajuns la etajul 3, căută din priviri ușa cu numarul 9. Își lipi urechea de ea uimit de cât de rece era. În deplina liniște auzi susurul îndepărtat al apei. Mizând pe faptul că *„păpușa blondă"*, cum îi placea să-i zică, era în baie, probabil dezbrăcată, încercă clanța. Își rezemă mâna de mâner și când încercă să o deschidă îi alunecă făcând-o să se deschidă cu zgomot. Dându-și seama de prostia făcută, păși rapid și se îndreptă spre dormitorul conjugal închizând ușa după el.

Lăsă ghiozdanul pe pat și își lipi urechea de geam. În același timp Rebecca tocmai închisese ușa de la intrare. Îi urmări umbra cum intră în bucătărie, îndreptându-se spre micul pachet lăsat de el. Zâmbi în sinea lui la ideea cu puzzle-ul simțindu-se într-un fel mândru. Jocurile psihologice erau specialitatea lui. Rotindu-și ochii prin dormitor, un gând bolnav i se înrădăcină în minte. Cu fruntea asudată se așeză pe marginea patului și folosindu-și mâna care tremura de emoție, roti de cheița sertarului Rebeccăi în dreapta. Cu ochii închiși, își afundă palma în marea de sutiene și lenjerie intimă simțindu-și pielea cum se înfierbântă pe sub haine. Realiză subit că nu era acolo ca să-și satisfacă propriile nevoi

bolnave. De fapt, de asta venise dar într-o altă măsură a circumstanţelor.

Închise sertarul şi se ridică de pe pat simţindu-şi blugii lipiţi de pulpele picioarele, plini de transpiraţie. Se îndreptă spre uşă şi ieşi silenţios în hol. Lipindu-se de perete ascultă atent. Halatul de mătase al Rebeccăi se unduia încet şi se mula pe formele provocatoare care îl făceau să-şi iasă din minţi. Când culoarul fu liber scoase din geantă o frânghie care îi transmitea un sentiment de familiaritate; era aceeaşi frânghie care îi susţinuse greutatea lui Claire Dawson, nu cu mult timp în urmă.

Îşi lăsă geanta jos şi se apropie de bucătărie. O privi pe Rebecca aranjând piesele într-o linişte perfectă. Nu se putea abţine să nu o măsoare din cap până în picioare. *Ce pierdere regretabilă, era perfectă!* Momentul culminant sosi. Terifiată de propria imagine, Rebecca se împinse cu scaunul în spate, aterizând exact cu puţin în faţa lui Michael. Acesta avu nevoie de un singur pas. *Ironică situaţie, este nevoie de doar un singur pas pentru a lua o viaţă. Unul singur,* gândi înfrigurat.

Cu un firişor de salivă scurgându-se din colţul gurii, se năpusi asupra ei ca un lup înfometat punându-i sfoara pe după gât într-o clipită. Când ea începuse să ţipe simţind cum aerul i se scurge din plămâni, Michael îşi adună toate forţele şi mări presiunea.

În timp ce savura intensitatea gemetelor, un zgomot îl opri. Lumina de pe holul blocului năvăli în apartament primind un vizitator neaşteptat.

***

Scuturând din cap, Scott își înlătură gândurile negre despre bărbatul care tocmai intrase în bloc şi porni mai departe. O luă la dreapta şi își încheie paltonul până la ultimul nasture blocând astfel frigul.

Se aşeză la semafor oscilând asupra faptului de a lua sau nu un taxi. Când semnalul luminos de culoare verde apăru în detrimentul celui roşu un singur cuvânt îi străfulgeră mintea; SCOTCH-ul; desigur, uitase sticla de Scotch, sus. Mimă o expresie de sinucidere şi după ce își pălmui faţa, execută o întoarcere în U îndreptându-se spre casă.

Intră în bloc, încercând să se grăbească, dar picioarele îl înţepau din cauza tranziţiei prea rapide de la rece la cald. Se uită la ceas, realizând cât de mult întârziase. Ajuns în faţa uşii, nu mai sună ci apasă direct clanţa intrând brusc în casă.

Când păşi înauntru, vocea stridentă a Rebeccăi străbătu întreg coridorul. Simţind strigătul până în fundul sufletului alergă speriat în bucatarie, strigându-i numele. Recunoscând bărbatul întunecat care intrase în bloc, se aruncă asupra lui

fără nici un alt gând. Când Michael dădu drumul sforii, Rebecca căzu în genunchi încercând să tragă aer în plămânii inflamaţi.

Într-un moment de neatenţie, Michael băgă mâna în buzunarul blugilor și scoase un briceag. Dintr-o singură mişcare apăsă pe micul buton de metal și o lamă ţâşni la suprafaţă. Îl ridică şi cu toată puterea îl înfipse în piciorul lui Scott. Se apropie a 2-a oară la el şi cu pumnul strâns îl pocni puternic în faţă, făcându-l să scuipe sânge pe podeaua lucioasă. Scott era la pământ, durerea venea din toate părţile corpului și capul îl durea groaznic. Cu o ultimă fărâmă de putere privi pe sub pleoapele pe jumătate închise cum Michael se apropia de el. Cu briceagul strâns puternic în pumn, se asmuţi asupra lui Scott înfingându-i-l în gât. În acel moment auzi o sticlă spartă în spatele lui şi apoi simţi sângele scurgându-i-se pe ceafă. Căzu la pământ, privind-o pe Rebecca cum se îndreaptă către Scott. Rebecca îl lovise pe la spate cu sticla de scotch a soţului ei. Nu aşa trebuia să se întâmple. Scott nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată. Abţinându-se să nu înjure şi să nu leşine de durere se târî până în hol și într-un moment de efort maxim, se ridică pe două picioare, luând-o la fugă pe hol și lăsând-o pe Rebecca să-şi deplângă soţul.

Ieşind afară în frig se mai trezi la viaţa. Ameţelea i se diminuase. Îi era frică să-și atinga rana din vârful capului din cauza că, doar o amorţeală vagă îi demonstra că nu i-a fost retezat de după umeri. O luă la fugă pe zăpada întărită simţind cum frigul i se strecoară pe sub haine. După câţiva

zeci de metri, se aşeză pe bordură, după o maşină. Îşi făcu curaj şi cu două degete atinse rana care i se coagulase forţat din cauza frigului, simţind o durere ce îi străbătu întreg corpul. Respirând încet, auzi din depărtare două sirene ale poliţiei, gonind şi trecând pe lângă el, în direcţia opusă. Se lăsă mai jos şi privi înspre ele ştiindu-le deja destinaţia. Încercă în zadar să lase în spate gândul la zecile de amprente lăsate în bucătărie plus geanta lui magică ce se lăsa aşteptată de poliţie, să fie desfăcută, mirosită, învârtită pe toate părţile ca apoi să-i descopere tehnica şi implicit mişcările.

A greşit şi ştia asta dar faptul era complet consumat. Se ridică de jos şi o porni pe trotuar încercând să se încadreze sub umbra blocului. Ieşi în lumina felinarelor simţindu-se expus, rotindu-şi ochii iscoditori spre geamurile întunecate încercând să alunge privitorii imaginari. Întorcea capul din secundă în secundă simţindu-se urmărit şi înţepat în spate de persoane invizibile. Se simţea gol, fără niciun pic de intimitate. Zări o cabină telefonică şi se avântă în ea, închizând uşa. Între cei 4 pereţi de sticlă, începea să se calmeze.

Se scotoci prin buzunare găsind câteva monede de 25 de cenţi. Le băgă pe rând şi apoi formă numarul lui Alan. Neştiind de arestarea acestuia şi mai ales de plecarea lui McPhearson care probabil deja trecuse graniţele Statelor Unite ale Americii, trânti receptorul după nenumărate apeluri în zadar. O porni iar la drum. Era frânt şi nu ştia ce să facă; avea nevoie de un plan nou. Câteva lacrimi începură să se scurgă din ochii umflaţi de oboseală. Într-un fel sau altul

se simţea sfârşit. Deşi munca lui era prolifică, la un moment dat începuse să se sature. Atunci începu să se formeze acel sentiment. Mai avea doar o singură lovitură şi trebuia să o plănuiască bine.

Viaţa tumultoasă pe care a trăit-o în ultimele zile şi-a adunat colţii şi l-a muşcat exact când nu trebuia. Trecu în viteză pe lângă un afiş ce anunţa ziua dedicată Poliţiei şi a Forţelor Militare care se desfăşura pe 23 decembrie. Când îşi dădu seama de situaţie, se întoarse să citească. Mintea îi începu subit sa lucreze. Cu două degete atinse afişul simţind asperităţile hârtiei, mângâind numele poliţiştilor ce vor participa la paradă. Urmări descrescător decursul literelor până ajunse la T. Tabburn, Tammes, Talliot, Taylor. Ah, Mark Taylor. Rânji descoperind o pereche de dinţi galbeni. Idei singuratice fără cusur, fără nicio marginalitate începură să i se contureze în mintea lăturalnică. Fire ale unor acţiuni şi tragedii tumultoase îi străbăteau subconştientul. La un moment dat totul se goli, o privire sălbatică i se întipări pe faţă şi o porni înapoi pe trotuar. Ştia ce trebuia să facă si asta cât de curând.

CAPITOLUL VI

- Nu, Sara! Trebuie să pleci.
- Dar Mark, pot să ... ?
- Să ce Sara? Să ce? Am nevoie de tine, nu pot risca să te pierd; nici pe tine, nici pe Jamie. Trebuie să pleci la mama ta. Azi, mâine. În curând.
- Bine, vorbim acasă.

Trânti receptorul în furcă şi se lăsă pe spate. Scaunul directorial îi oferea un unghi perfect pentru a-şi destinde muşchii spatelui. Pocnindu-şi degetele de la picioare se răsuci spre geam. Era o zi înnorată. Burniţa rar şi adia vântul care, la ora asta a dimineţii, era îngrozitor de rece şi se menţinea aşa toată ziua.

Ziua începuse extrem de prost. După câteva certuri cu Sara, mai întârziase şi la servici. Ştia de ceea ce i se întâmplase Rebeccăi. Adam îl sunase noaptea trecută la două. S-a oferit

să participe la investigare dar Adam l-a oprit și i-a spus că nu are rost să vină. Toate probele fuseseră deja duse la secţie şi îl aştepta mâine să se uite amândoi la ele. Îi mulţumi și se trânti înapoi cu capul pe pernă sperând că putea amâna transmiterea veştii Sarei până dimineaţă. Când își închise ochii îi auzi vocea în liniștea deplină.

- Cine a fost, Mark?

Se sculă în fund și se uită la ea încruntat.

- Mark?
- Adam. A mai fost o crimă, mă rog, o încercare. Vreau să-ţi spun ceva.

Mark oftă.

- Rebecca. Sora ta.
- Poftim? Rebecca a murit? izbucni Sara începând să plângă.

O luă în braţe rostind rapid.

- Nu, nu. Ea nu are nimic dar Scott a murit. Îmi pare rău.

O strânse și mai puternic la piept simţindu-și umărul ud de lacrimile ei.

- Culcă-te la loc, vorbim mâine.
- Cum să fac asta, Mark? Vreau să merg acum să o văd.

Încercând să se ridice, o apucă de umeri și o culcă înapoi.

- Sara, ascultă-mă. Acum, Rebecca este la secţie, probabil dă declaraţii. Va fi acolo până dimineaţă dacă nu va fi trimisă într-un loc sigur. Și sunt absolut sigur că va fi pusă sub programul de protecţie și nu putem interveni acum. Mâine la prima oră când

probabil va fi mai liberă o poţi suna. Sigur va avea nevoie de tine.

Se uită la el încercând să-şi înfrâneze lacrimile şi dădu afirmativ din cap. Fără să scoată un cuvânt se aşeză cu capul pe pernă, cu spatele la Mark. Toată noaptea îi auzi suspinele neputând să închidă un ochi.

Acum toate probele şi problemele se aflau în laboratoare. Acea geantă neagră despre care toată lumea vorbea, era numită noua cutie a Pandorei. Zâmbi, puţin îngrijorat şi se uită iar pe geam. Avea nevoie de bucăţica lui de cer curat dar era imposibil de depistat. Se uită spre ceas care arăta 11:23. Ieşi rapid din birou şi se îndreptă spre maşină; procesul lui Alan începea la 11:30.

Intră în sala de judecată la 11:29. Era ultima persoană venită şi se aşeză în ultimul rând. Camera în care se afla era sala principală a tribunalului New Yorkez.

Partea din stânga, numită şi jumătatea sau emisfera victimei era ocupată de familia lui Jane. O recunoscu pe mama ei pe care o mai văzuse de atâtea ori înainte. Surorile ei în spate şi fratele mai mare care părea că îşi iese din minţi de disperare, completau rândul. Partea dreaptă, numită şi emisfera acuzatului era complet goală. În locurile unde ar fi trebuit să fie familia lui Alan, erau ocupate doar de un gol desăvârşit, ce îi umplea inima lui Mark. Singura familie a lui ar fi fost McPhearson dar acesta dispăruse.

În dreapta sălii se aflau juraţii; o adunătură de 12 persoane din toate mediile sociale care urmăreau textul minuscul din dosarul din faţa lor. Pe copertă era scris numele lui Alan.

Loja acuzaţilor era goală, aşteptându-l pe acesta. Verdictul final era uşor de interpretat pentru că o crimă cu o aşa premeditare şi găsirea atâtor amprente făceau că procesul să fie o treabă simplă. Sentimentele lui Mark erau neclare fiind complet neutru, deşi simţea un dor puternic faţă de Jane. Inima îi transmitea sentimente neutre, lipsite de viaţa, ca şi cum un mic general ar fi mărşăluit pe un vas de sânge, tropăind în stilul caracteristic în timp ce urmărea cum se zgâlţâiau ganglionii. S-ar fi oprit în faţa inimii şi i-ar fi strigat: *„Gata, de astăzi, tu dragă doamnă a acestui corp, eşti ELVEŢIA".* Gândul îl amuză. Ar fi trebuit ca sentimentele de tristeţe să fie de o intensitate mai mare dar erau compensate cu cele de furie faţă de Alan.

Locul judecătorului era gol. În dreapta acestuia, o uşa de lemn stătea închisă aşteptându-l să iasă din propriul birou. La un moment dat clanţa se mişcă şi Mark îşi ţinu respiraţia aşteptând dar, alarmă falsă. Aceasta reveni la poziţia iniţială, inertă.

Avocatul lui Jane, Thomas Blane discuta cu familia acesteia. Răsfoia un dosar în timp ce îi explica un punct de vedere mamei Sarei. Când aceasta izbucni în plâns o bătu rigid pe umăr şi se roti înapoi la masa lui. Sorbi puţin din apă, îşi aranjă dosarul în faţă şi aşteptă. Siguranţa de care dădea dovadă îl făcea pe el şi pe ceilalţi să fie parţial liniştiţi.

De cealaltă parte, John Portman, nu avea niciun dosar în faţă, doar o coală de hârtie pe care mâzgălea de jumătate de oră încoace. Avea pregătite nişte idei în cap dar era inteligent, ştia verdictul final. Un certificat de dereglare psihică l-ar fi scos pe Alan din acea fântână întunecată dar aşa ceva era improbabil. Gustă şi acesta din propriul pahar cu apă şi îşi aşeză coala de hârtie simetric faţă de poziţia ochilor în aşa fel încât să nu se mişte prea mult când va auzi sentinţa finală.

O uşă scârţâi în capătul sălii şi Mark îşi arcui privirea. Judecătorul ieşi din camera lui şi se aşeză pe tron. Harry Noble era un englez tipic. Mic de înălţime şi supraponderal, îi plăcea să-şi petreacă timpul liber bând ceai și visând la vechea vreme ploioasă. A terminat Dreptul în oraşul lui natal și apoi a reușit să-și găsească o slujbă la un cabinet de avocatură în Chelsea. Pe vremea aceea, tatăl lui era importator de materiale textile din restul Europei și din SUA în Anglia. Era o zi ploioasă când Harry intră pe uşa casei şi îşi lăsă haina în cuier. Îşi luă o bere şi se aşeză pe fotoliul din sufragerie încercând să găsească canalul potrivit. După câteva minute, auzi uşa de la intrare. Emmet Noble intră în casă, trântind-o din balamale în spatele lui. Trecu pe lângă Harry fără să-i scoată un cuvânt şi se îndreptă către frigider. Harry auzi din sufragerie capacul de bere aruncat la coş şi prima gură înghiţită.

Nu îl întrebă nimic pentru că în astfel de momente să-i provoci lui Emmet Noble un sentiment de furie mai puternic decât cel prezent era un lucru foarte periculos. Acesta intră

în sufragerie şi se aşeză lângă Harry pe canapea. Se uită în gol spre televizor, privind imaginile alb-negru dar neauzind nimic.

- Tată? îndrăzni Harry.
- Am fost reamplasat la Chicago. Într-o săptămână ne mutăm.

Urma să importe material textil din Europa şi Asia către micile fabrici şi magazine de confecţii de pe străzile Chicago-ului.

Peste exact două săptămâni, la aceeaşi oră, Harry colinda străzile oraşului căutându-si un cabinet de avocatură ca să-şi continue studiile. Ştia că nu o să găsească niciodată o slujbă acolo şi simţea că trebuia să plece. Auzise de frumuseţea New York-ului şi de nelimitatele posibilităţi prezente acolo. Cu această idee crescându-i în minte, intră pe uşa noii case şi le-o prezentă părinţilor. Până la sfârşitul zilei, cu greu îi convinsese.

La două săptămâni după, semnase contractul cu firma de avocatură Match & Burn începând să-şi dezvolte capacităţile de judecător. În 5 ani de practică la diverse firme, acumulase îndeajuns de mult încât, după acest timp, să semneze cu Tribunalul New Yorkez începând să lucreze la diferite cazuri minore.

În prezent Harry Noble începuse să citească dosarul lui Alan; trecuse 35 de ani de când ajunsese în New York, acesta ajungând la vârsta de 60 de ani.

- Rog să intre acuzatul, rosti acesta cu o voce groasă.

Un poliţist se sculă de pe scaunul lui şi ieşi pe o uşă din lateral. În câteva secunde, uşa se deschise iar poliţistul ieşi, ţinându-l de cătuşe pe Alan. Acesta arăta îngrozitor; palid cu cearcăne, cu o uniformă portocalie care îl făcea şi mai slab, îi dădeau o alură groaznică. Îşi roti ochii prin sală găsindu-i mai întâi pe cei umflaţi de plâns ai mamei lui Jane apoi pe cei plini de furie ai fratelui ei şi în ultimele locuri pe cei neutri ai lui Mark. Se holbă mai mult timp la el până când aprodul îl împinse să-şi continue drumul până la lojă. Îi dezlegă cătuşele şi îl aşeză în boxa acuzaţilor.

Harry îşi drese puţin glasul şi începu.

- Cazul cu numărul 372, luna decembrie, anul curent. Alan Peterson, având în vedere ultimele schimbări de situaţie, *McPhearson;* Acuzat de crimă cu premeditare şi omor din culpă. Avocaţii apărării sunt rugaţi să-şi prezinte cazul.

John Portman se ridică de pe scaun, ţinând coala de hârtie în mână.

- Domnule judecător, onorată instanţă. Deşi ştim cu toţii gravitatea cazului, apelez la bunăvoinţa dumneavoastră şi a dosarului curat al clientului meu pentru a micşora perioada de detenţie care îi va fi acordată. Mulţumesc.

Mark zâmbi înfundat. Alan privi în jos, măsurându-şi vârfurile pantofilor.

- Declaraţie încheiată domnule avocat?
- Da, onorată instanţă.
- Rog, acum, avocaţii acuzării să se ridice.

Blane se ridică de pe scaun aranjându-şi cravata.

- Aşa cum colegul meu a prezentat situaţia, cazul este foarte simplu. Alan McPhearson a ucis-o şi a îngropat-o pe Jane Thompson rezultând o multitudine de capete de acuzare foarte grave. De fapt, cazul a fost pe jumătate încheiat de când au fost găsite, lopata şi hainele domnului Peterson pline de sângele lui Jane şi de amprentele acestuia. Atunci când a mărturisit crima la Secţia de Poliţie sentinţa fusese deja pusă. Cer ca acuzatul, Alan Peterson, să primescă maximul pedepsei cu închisoarea plus daunele morale familiei setate de judecător. Mulţumesc.
- Mai are cineva, ceva de adăugat, întrebă Noble. Dacă nu, avocaţii sunt rugaţi să se prezinte în 15 minute, în sală, pentru verdictul final. Până atunci, juraţii vor delibera.

Mark se sculă de pe scaun şi ieşi pe uşă. Evită o întânire cu familia lui Jane, ieşind primul pe uşile sălii. Se poziţionă cu spatele la vânt, după o coloană de piatră şi îşi aprinse o ţigară. O fumă încet, în aşa fel încât reveni exact la timp pentru verdict. Toată familia lui Jane era acolo în afară de Bill, fratele ei.

Când juraţii îşi reluară locurile, înmânară verdictul judecatorului.

- Cazul a ajuns la final. Alan McPhearson, sunteţi acuzat de crimă cu premeditare şi omor din culpă. Sentinţa finală este de 25 de ani de închisoare fără drept de

apel sau cauţiune. Daunele morale către familia victimei au fost setate la $75.000 de dolari.

Harry Noble bătu cu ciocanul în suport şi îi făcu semn aprodului să îl ia pe Alan. Mark ieşi primul evitând privirea fostului partener. Spre ieşire, începu să se caute de ţigări dându-şi seama că lipsesc. Se întoarse uitându-se pe jos când îl zări în faţa lui pe fratele lui Jane, Bill.

Acesta stătea cu mâna întinsă având pachetul de Marlboro pierdut de Mark.

- Salut Bill.
- Salut Mark. Ce faci? De ce nu ai stat la sentinţă?
- Nu am vrut să-l mai văd pe nenorocit la faţă
- Vrei să ştii cât a primit?

Acesta cugetă puţin.

- Da.
- Douăzeci şi cinci de ani fără cauţiune şi $75.000 daune morale.
- Douăzeci şi cinci de ani sau o sumă de bani nu o aduc pe sora mea înapoi, este în zadar. Ar fi trebuit să fie aplicată legea, ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, dar nu în această ţară.
- Bill, îmi pare rău. Şi mie îmi este dor de ea.

Îl îmbrăţişă scurt simţindu-i lacrimile pe umăr.

- Mulţumesc Mark, întotdeauna ai fost de treabă, bălmăji acesta ştergându-şi lacrimile. Trebuie să plec, mă aşteaptă ai mei. Mi-a făcut plăcere.
- Şi mie, Bill. Şi mie.

Se uită cum se îndrepta către mama lui, îmbrăţişând-o. Îşi roti ochii in jos şi ieşi şi el pe uşile tribunalului. Imaginea lui Jane încă îi pulsa în minte, împăienjenindu-i ochii cu lacrimi.

***

Pantofii proaspăt lăcuiţi păşeau pe podeaua Aeroportului Central din New York. Acustica sălii făcea ca sunetul să fie amplificat de zece ori, dar nimeni nu întorcea privirea; era îndeajuns de zgomot pentru ca fiecare persoană să-şi audă propriile gânduri. Bagaje împinse pe scările rulante, larma obişnuită de la check-in-uri şi mai presus de toate vuietul avioanelor care decolau constant de pe pistele din afara clădirii, construiau un mozaic difuz ce estompa orice alt zgomot.

Blugii puţin decoloraţi cădeau perfect peste pantofii de piele, fiind în compltarea unui hanorac şi o geantă de iarnă. Bărbatul ce purta ochelari sub şapca inscripţionată cu *I love New York,* stătea acum la rând pentru a-şi preda bagajul. În spatele lui, un copil plângea şi cu coada ochiului privea cum mama lui, în genunchi, strângea din dinţi din cauza durerilor de oase. Observă cum îi tremurau mâna dreapta şi genunchiul stâng, clătinându-se ambele îngrijorător. Femeia

se ridică brusc în picioare atrăgând priviri curioase din jur. Soţul ei, zâmbind docil, se aplecă şi îl luă pe băiat în braţe încercând să-i calmeze gemetele. Când îi observă ochii femeii împăienjeniţi de lacrimi auzi „*URMĂTORUL*”. Reveni la realitate şi se apropie cu paşaportul în mână. Femeia i-l luă şi compară claia de păr portocaliu împreună cu chelia şi mustaţa albă cu cea din poză observând similitudinea.

- Vă mulţumesc domnule Jackson. Să aveţi un zbor plăcut, vă rugăm să vă îndreptaţi către poarta A2 unde îmbarcarea se va face în 15 minute. O zi bună vă doresc.

Apucă mânerele propriei genţi şi porni mai departe, trecând de uşile de plastic. Se urcă în avion şi se aşeză pe scaunul de la geam. Privea în depărtare cerul auriu și soarele care apunea în curând. Închise ochii și își rezemă capul pe spătar. Însoţitoarea de zbor apăru în prag dar nu o auzea ce spune, doar mici frânturi...

...*zborul până la Londra va dura aproximativ ... în acest timp puteţi ...*

*...*pe care nu le înţelegea. Când sunetul vocii ei se opri, intră într-un somn profund.

Ulterior, din spusele însoţitoarei de zbor, comandantul poliţiei, Joshua McPhearson a fost ultima oară văzut sub numele de George Jackson. După trecerea graniţei în Regatul Unit al Marii Britanii nimeni nu a mai ştiut nimic de el.

***

Alan intră în celulă singur cu propriile gânduri, simţind umezeala ce plutea în aer. O cameră de patru metri pătraţi formată complet din ciment se profila în faţa lui. Curentul care se forma din multitudinea uşilor deschise făcea sinapsă cu gemuleţul micuţ de pe peretele opus. Se zgribuli şi păşi înauntru. Ofiţerul zdrăngăni din chei şi încuie uşa celulei lăsându-l pe Alan singur, aşa cum credea el că este. Îi auzea ecoul paşilor mergând de-a lungul holului când simţi un miros acru, o duhoare care nu ar putea fi descrisă. Îşi ghidă nasul şi căută sursa când observă o gaură neagră în podea. Se apropie de ea şi se apleacă simţind în acelaşi timp intensificarea mirosului. O urmă de fecală mânjea marginile găurii. Simţindu-şi mărul lui Adam cum clocoteşte din cauza presiunii se roti spre patul dublu şi se aşeză pe cel de jos. În gând îi mulţumea lui Dumnezeu că, indiferent de situaţie, singurătatea în care se afla era liniştitoare. Se culcă pe spate simţind arcurile rupte pocnind sub el. Nu vroia să adoarmă, dar oboseala acumulată în ultimele zile îl acoperi,

aruncându-i o mantie întunecată asupra pleoapelor făcându-le să cadă încet. Doar câteva fragmente încețoșate având lumina neonului de pe hol şi o imagine olfactivă a fecalei în descompunere îi întunecă visele făcându-l să adoarmă sperând că, nu va fi ultimul lucru făcut.

***

Ziua Naţională a forţelor Armate a fost însemnată prima oară în calendarul din 1945 după ce Al 2-lea Război Mondial tocmai se încheiase. Frank D. Roosevelt, la puţin timp înainte să-şi încheie mandatele care cumulate făceau 12 ani, a comis un ultim act de credinţă în memoria soldaţilor ucişi luptând pentru ţară, a numit 23 decembrie sărbătoare în care lumea să-şi aducă aminte prin diverse acte de cei ce şi-au dat viaţa pe front. Timpul a trecut şi în fiecare an soldaţii erau comemoraţi printr-o festivitate în centrul New York-ului continuată cu depuneri de flori la mormintele acestora.

În 1976, un jaf armat la Banca Centrală din New York a rezultat la moartea a 32 de poliţişti în urma unui explozibil făcut manual. După acest incident tragic, Gerald Ford a propus ca în ziua de 23 decembrie să fie comemorate cele

două forţe ale ţării, Poliţia şi Armata rezultând astfel Ziua Naţională a Poliţiei şi forţelor Armate.

Desigur, Mark nu avea nici cea mai mică idee despre această istorie sângeroasă a sărbătorii; dar nici nu-i păsa. Ştia că trebuia să ajungă în centrul oraşului, să poarte un costum idiot albastru care-l îngrăşa şi îl devansa la rangul de Poliţist de Circulaţie şi să depună flori pe câteva morminte. Plutea într-o ignoranţă atât de debordantă încât o putea tăia cu cuţitul.

Intră pe uşa secţiei, procesul lui Alan încă pulsându-i în minte. Când Alan se cuibărea în subsolul creierului, intra în scenă cadavrul lui Jane, plin de pământ şi sânge uscat care oferea un recital de mare valore alterând condiţia psihică a lui Mark făcându-l să se întrebe subtil dar cu mult efect, daca nu cumva și-a perdut minţile. Era 21 decembrie, temperatura ajunsese la -9° şi era doar ora prânzului. Îşi simţea stomacul cerşind mâncare, amintindu-i că, de acum încolo, dimineaţa, să-şi mai pună un ou în tigaie. Simţea o stare de discomfort în stomac, poate şi termic dar şi fizic. Era obosit, încheieturile îl dureau, muşchii spatelui erau înţepeniţi şi tălpile îl ardeau. Ştia sigur că atunci când Sara şi Jamie vor fi în siguranţa la mama lui, el se va odihni liniştit pe canapeaua din sufragerie. Dar până să ajungă la etapa importantă a acestei zile, strângea din dinţi în continuare când se chinuia să-şi menţină echilibrul pe podeaua din holul principal al Secţiei care era complet udă.

Ţinându-se de balustradă, coborî la subsol, unde, tocmai ajunseseră costumele clasice de poliţist pentru paradă. Când ajunse jos, descoperi coada ce se întindea până la sfârşitul scărilor. Era deja epuizat şi aproximând ar fi stat pe puţin o jumătate de oră în picioare. Se calmă când îi recunoscu ceafa lui Adam. Îl bătu pe umăr.

- Adam?
- Mark! Ce faci? răspunse acesta întorcându-se.
- Tocmai am venit de la procesul lui Alan şi-mi aştept costumul. Oh, de când e coada asta nenorocită aici?
- De vreo 45 de minute, dar sincer, mă dor picioarele de mor, oftă Adam afişând o grimasă.
- Ce s-a întâmplat cu Alan? Aş fi vrut să fiu şi eu acolo, dar am fost prins cu treaba.
- Douăzeci şi cinci de ani plus cauţiune la $75.000.
- Pfiu, exclamă acesta.
- Ce se mai aude de „Cutia Pandorei”?
- Aproape nimic. Au disecat-o timp de 3 ore, Ron şi restul. Absolut nimic. Tipul ăsta umblă cu mănuşi şi când stă pe budă, dacă mă înţelegi. Nici măcar un fir de păr. Deja simt că lumea o să explodeze pe aici. Toţi urlă unii la alţii, televiziunile sună.
- Ce conţinea?
- Cine?
- Geanta!
- Ah. O pompă de tras şi de împins apa de 15V şi 3 metri de furtun de plastic, maleabil. Ştii ce făcea nenorocitul cu ele?

- Hm?
- Le tăia bucăţi de piele să le descopere clavicula şi apoi pompa sângele afară din vasele subclaviene. Ştii ce nu înţeleg? De ce fiecare scenă este plină de sânge, deşi cadavrul este sec. Dar apoi mi-am dat seama observând jugulara tăiată şi urmele de vânătăi de la ambele glezne. Le atârna cu capul în jos, şi le tăia gâtul în timp ce încă erau în viaţă, lăsând sângele să se scurgă din ele. La sfârşit, băga pompa în funcţiune pompând conservatorul să le ţină proaspete.

Gândul îi reveni în minte. Visul în care era omorât în propria pivniţă. MARK TAYLOR, omorât, schingiut, durere...

- Mark Taylor?

Ieşi din reverie uitându-se dupa Adam, dar acesta dispăruse, împreună cu restul rândului. Cât timp trecuse? Luă uniforma şi se strecură pe lângă coada nou formată, înapoi pe scări. Se uită la ceas, era 2.24 şi intrase în secţie, la cât? 1? Simţea nevoia să se ducă la doctor. Nu era prima oară când avea perioade extinse de moarte cerebrala dar până acum a reuşit să le închidă într-un sertar din fundul minţii. Când porni motorul maşinii, simţi vibraţiile cum îi zdruncină fiecare fibră din corp. Băgă într-a-ntâia şi ieşi din parcarea goală uitându-se speriat în oglinda retrovizoare.

***

Indiferent de ceea ce zicea Mark, Sara nu-l putea lăsa singur mai mult de o săptămână mai ales că sărbătoarea Crăciunului se apropia cu paşi repezi şi ei se considerau tradiţionalişti. Nu putea să conceapă un Crăciun fără fiecare membru al familiei din toată lumea, adunat în jurul mesei rotunde. În ultimele zile a cugetat la gândul plecării, punând în balanţă motivele egoiste și siguranţa ei și a lui Jamie. Când îşi dădu seama de absurditatea situaţiei pe care o cântărea, îşi reveni simţindu-se bine că totul a rămas în graniţele minţii ei. Mark se va descurca, își tot repeta în timp ce îndesa hainele în geamantan.

- Jamie, ai terminat?
- Mai am puţin, strigă el din capul scărilor.
- Grăbeşte-te, tata trebui să vină.

Oftă şi se aşeză pe canapea, lângă geamantanele pline de haine. Ca din senin, în liniştea din sufragerie ce se îmbina

perfect cu starea ei sufletească, sunetul telefonului o făcu să tresară. Când ajunse lângă el, pe cale să răspundă, motorul maşinii lui Mark tuşea obosit în garaj. Sara luă receptorul şi îl puse la ureche. Mark intră, trânti uşa şi îşi agăţă paltonul în cuier încercând să descifreze conversaţia acesteia. Când aşeză telefonul înapoi în receptor, îi sări în braţe sărutându-l timp de câteva secunde bune.

- Cine era la telefon, întrebă Mark ţinând-o în braţe.
- Rebecca, răspunse Sara întristându-se deodată. Vine şi ea cu noi, nu mai poate sta singură în apartament.

Dând din cap, Mark îşi mută privirea pe bagaje.

- Ai terminat bagajele?
- Da, îl aşteptam pe Jamie să coboare. Nu ştiu ce face, spuse ea în timp ce se uita de-a lungul scărilor.
- Mă duc acum dar vreau sa vorbim ceva. Aşează-te aici lângă mine, rosti Mark încet urmărind-o cu atenţie. Ştii de ce pleci la mama ta, nu? Din cauza ca nu te simt în siguranţă aici. Să-l iei exemplu pe Scott şi să te gândeşti la ce simte Rebecca dacă mai ai vreo idee de a rămâne aici. În nici un caz nu vreau să fii în pericol. Până se mai liniştesc apele vreau să te ştiu departe de New York. Înţelegi?
- Da, Mark. Înţeleg şi te iubesc.
- Şi eu te iubesc. Cât este ceasul?
- Cred că 3 şi ceva.
- La cât pleacă trenul.
- La 4 fără 20.

- Mă duc să văd ce face Jamie, raspunse Mark ridicându-se.

Urcă scările, auzind volumul televizorului intensificându-se o dată cu distanţa parcursă. Se uita prin crăpătura uşii. Ghiozdanul era pe jos, în mare parte gol şi băiatul stătea pe pat, urmărind desenele animate.

- Ce faci? întrebă Mark luându-l prin surprindere.
- Mă chinuiam să-mi fac ghiozdanul, răspunse Jamie încercând să închidă repede televizor.
- Da, observ, râse Mark.
- Adună-ţi hainele şi hai jos, tre' să plecăm.

Îl luă în braţe şi coborâră la parter. Sara îi aştepta la uşă cu geanta pregătită. Îl lăsă pe Jamie jos din braţe şi ieşiră, Mark luând-o în faţa cărând bagajele.

Dodge-ul ieşi din parcare luând drumul Gării Centrale din New York. Sara pleca la mama ei împreună cu Jamie şi Rebecca pe 21 decembrie 1990, o zi în care fiecare termometru din oraş arăta temperatura de -10 grade la ora 3.15 dupa-amiaza.

Aglomeraţia din gară nu era surprinzătoare, dar făcură slalom printre persoanele grăbite şi se îndreptară spre peronul lor. Primul difuzor de lângă ei anunţă îmbarcarea pasagerilor urmând ca la 3.39 uşile trenului să se închidă. Mark se urcă cu ei în tren şi le găsi un compartiment. Îl aşeză pe Jamie pe banchetă şi se aplecă în genunchi în faţa lui.

- Sper că o să fii cuminte.
- Da, tati. Promit.

Îl pupă pe obraz şi o luă de mână pe Sara.

- Rămâi aici cu mătuşa Rebecca, mama vine înapoi.

O luă deoparte pe coridor, închizând uşa compartimentului. Se uită pe gemuleţul prăfuit cum Jamie se aşeză lângă mătuşa lui, îmbraţişând-o. Întorcându-se spre Sara, o privi intens în ochi.

- Ai grijă de el şi salut-o pe mama ta din partea mea, da? rosti Mark cu lacrimi în ochi. Te iubesc.
- Şi eu te iubesc Mark şi te implor să ai grijă.

Un fluier puternic se auzi de afară când motoarele puternice ale trenului începură să se tureze la maxim. Când acesta porni, Mark sări exact în ultima secundă, înainte să prindă o viteză mult prea periculoasă. Rămase singur pe peron uitându-se cum trenul îşi mărea viteza treptat, dispărând în zare. Îşi şterse şi ultima lacrimă care ar fi îngheţat în curând şi o porni înapoi, încercând să-şi aducă aminte unde a parcat maşina.

22 decembrie 1990

Uşile de lemn se înălţau impunătoare în faţa lui. Sub nas îi plutea mirosul înţepător de lac ce-l ameţea din ce în ce mai tare. Inima îi bătea cu putere şi nu îndrăznea să atingă clanţa. Se depărtă doi paşi înapoi pentru a putea privi pe toată lungimea clădirii. Avea impresia că senzaţia de frică era direct proporţională cu mărimea fizică a construcţiei, dar se înşela. Cele trei turle se înălţau până la cer şi din cauza norilor nu le puteai aproxima lungimea. Îşi băgă mâinile în buzunar şi scotoci până găsi o ţigară pe jumătate mototolită şi o brichetă. Se rezemă de perete şi şi-o aprinse. Câteva persoane răsărind din întuneric, păşiră pe lângă el îndreptându-se spre uşile de lemn, aruncându-i priviri ciudate. De câte ori uşile de stejar se deschideau, scârţâiau din toate încheieturile, chemându-l în interiorul lor pe Michael. Scăpă ţigara în iarba îngheţată scăpându-şi câteva înjurături exact când un copil ţinând câteva lumânări

proaspăt cumpărate în mână, trecea pe lângă el. Ştia că era futil să mai amâne. Îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre uşă, dar, de câte ori se apropia, inima începea să-i bată şi mâinile să-i transpire. Dar se înfuria, se revolta asupra propriei minţi. Nu credea în Dumnezeu şi nu pentru că aşa vroia ci pentru că nu există. Erau o non-credinţă raţională pe care o putea justifica. Înghiţi în sec şi realiză că era prima oară în viaţa lui când se afla în faţa unei biserici. Nu ar trebui, totuşi, ca mintea lui să se manifeste aşa, absolut deloc. Apucă clanţa de fier şi o apăsă lăsând uşa să se întredeschidă. Un miros de tămâie şi de carpete mucegăite se strecură afară.

Iisus atârna, murdar, pe cruce, purtându-şi coroana de ţepi şi vopseaua roşie imitând sângele care i se scurgea pe faţa, pe mâini, pe picioare la nesfârşit. Era o statuie de aproximativ 3 metri şi era reprezentată în detaliu. Fiecare strop de transpiraţie, fiecare cui bătut în palmă şi fiecare lacrimă de pe obrajii murdari apăreau pictate de unii dintre cei mai cunoscuţi pictori ai statului New York.

Îşi luă şapca de pe cap şi intră sfidător căutând din priviri fiinţe umane. Câteva persoane stăteau în primele rânduri ascultându-l pe preot prezicând. Biserica se întindea pe suprafaţă foarte mare fiind cotată cea mai mare din partea de nord a New York-ului. Preotul deţinea cea mai bogată parohie şi era, în paralel, un magnat al petrolului ce fructifica pământurile din Australia.

Seara de 22 decembrie era diferită. Fiind cu 3 zile înainte de Crăciun, toată ziua lumea se prezentase pentru spovedanie, împărtăşanie, dar acum, la ora 8 seara doar câteva persoane

mai erau răsfirate pe băncile de lemn. A ajuns în ajunul zilei când va povesti motivul care l-a ţinut în viaţă până acum. Motivul care l-a ajutat să respire, să mănânce şi să-şi trăiască viaţa numai pentru scopul final. Nu a venit în lacaşul Domnului pentru mărturisirea păcatelor pentru că, până acum nu a considerat că a comis vreun păcat. A făcut ceea ce a trebuit şi atât. Dar totul a fost şters cu buretele, din punctul lui de vedere, crimele comise până acum au fost nesemnificative, dovadă a unei dorinţe arzătoare, nu a unui motiv puternic. Toate astea l-au ajutat să înţeleagă, să-şi ofere o încredere solidă pentru finalul glorios. Şi-a adaptat o tehnică, a învăţat cum să lucreze curat şi cum să dispară fără urme. Trei calităţi care i-au dăruit un statut social şi ierarhic înalt în topurile poliţiei.

Se aşeză pe banca de lemn şi privi plictisit înainte. Privirile sfinţilor de pe tavane şi pereţii laterali îl priveau curios, căutând-l până în suflet încercând să-i afle secretele. Nu se lăsă intimidat şi îşi roti capul către preot. Un tip de vârstă medie, proaspăt în posesia noii parohii, zâmbind şiret în timp ce zdrăngănea Cutia Milei, unde bunii creştini donau bani pentru cei nevoiaşi. Trase aer în piept şi se aseză comod simţindu-şi ochii cum i se închid. Timp de câteva minute aţipise dar când sunetul pantofilor pe podeaua de ciment răsunară cu ecou, îşi deschise speriat ochii. Un rând se formase în faţa confesionalului. Se sculă de pe bancă şi se aşeză în spatele celorlalte persoane. Răcoarea începuse să-l prindă din spate găsindu-se tremurând din dinţi. Timp de 30 de minute în timp ce aşteptă plictisit, rândul se terminase. Se

uită curios în spate şi observă că era ultimul. Confesionalul arăta ca o cabină dublă de făcut fotografii, ca cele pe care le găseşti în orice Mall. În prima emisferă se afla preotul care era mascat de o perdea opacă şi în cealalta, păcătosul.

- De ce eşti aici, fiule?

Întrebarea îl găsi dezarmat pe Michael. Din punctul lui de vedere se putea considera un sfânt. Totul a fost o necesitate, o necesit...

- Părinte, într-un fel mă consider fără păcat dar pentru majoritatea personelor, probabil aş fi fost spânzurat până acum.
- Dumnezeu poate ierta pe oricare din fii Lui, dar, ca să se îndeplinească acest lucru, are nevoie de o confesiune faţă de vocea Lui.
- Nu, Dumnezeu nu are legătură aici. Acum vorbim despre lucruri fizice, lucruri palpabile. Nu am venit pentru iertare, ci pentru o mărturisire.
- Dumnezeu şi Fiul Lui se află în toate lucrurile dar deobicei trec de graniţa superficială a fizicului şi ajung în neant unde ne luminează sufletele şi ne arată drumul către fericire, rosti preotul cu un calm forţat.
- Dacă ar fi fost vorba să dezbatem existenţa lui Dumnezeu, nu aş mai fi fost aici, părinte.
- Te ascult fiule, răspunse preotul rotindu-şi corpul complet către mica fereastră.
- Lucrurile pe care le-am făcut sunt reprezentări fizice ale caracterului meu. Îmi conturează personalitatea şi mă ajută să înţeleg lucrurile altfel. Am omorât 4 femei

şi urmează ca mâine seară să-mi închei perioada asta a vieţii când am să ucid ultima persoană. Totul a fost o necesitate, am avut nevoie să-mi schiţez dorinţele, să-mi haşurez emoţiile. Părinte?

Respiraţia aritmică a preotului se distingea perfect în liniştea confesionalului. Apele i se scurgeau de pe frunte şi inima îi bătea cu putere. Nu ştia ce să facă. În faţa lui se afla ucigaşul despre care a citit în ziar chiar azi dimineaţa. Îşi drese glasul şi rosti.

- Dumnezeu are puterea să ierte şi cele mai groaznice păcate dacă purtătorul lor este dispus să-şi dedice viaţa Domnului. Fiule, permite-mi să ies puţin, îmi este foarte cald.

Apucă clanţa şi o împinse ieşind afară. Răcoarea din biserică îi dădu o stare calmă deşi inima îi gonea nebuneşte. Se îndreptă cu paşi repezi către mica uşă de lemn ce dădea spre biroul lui, unde, se afla un telefon. Michael ieşi şi el din confesional.

- Părinte? Unde pleci?

Când acesta intră pe uşa biroului, Michael îşi dădu seama de intenţiile lui şi o luă la fugă. Când păşi înauntru, preotul era cu receptorul la ureche şi încerca să formeze ultima cifră a numărului de urgenţă. Biroul fiind departe de uşa şi având la dispoziţie doar o secundă, maxim două, Michael urmări firul telefonului şi observă intrarea din perete. Se aplecă, apucă cablul şi dintr-o singură mişcare îl smulse din perete. În momentul acela părintele apăsase şi ultima cifră dar, văzând uluit că nu mai era ton pe fundal, înţelese.

Michael se apropie de el urmarindu-i mişcările. Mâinile îi tremurau şi cheila ce lucea producea în permanenţă sudoare. Faţa îi era roşie şi stătea nemişcat. Îl apucă cu mâna stângă de ceafă şi îl trase aproape de el.

- De ce ai făcut asta? Dacă ştiai cine sunt, probabil ţi-ai imaginat rezultatul final în cazul unui eşec. Acum tu, dragă voce a Domnului ai eşuat şi probabil cântăreşti situaţia în minte. Ce se poate întâmpla, nu? Cred că ştii răspunsul.

Cu mâna dreaptă îşi dădu geaca la o parte şi scoase la iveală un cuţit cu lama scurtă. În timp ce îl rotea în mână îşi continuă jocul psihologic.

- Din câte observ, devotamentul tău pentru Lordul nostru este foarte semnificativ. Aşa este?

Părintele se uita în jos şi tremura, muşcându-şi buzele la intervale regulate.

- AŞA ESTE? urlă Michael
- Da, da, aşa este, bâigui părintele terifiat.
- Da, bun. Ştiam eu că am dreptate. Atunci, nu vrei să-i demonstrezi devotamentul faţă în faţa? Să-i demonstrezi că eşti vrednic pentru a fi vocea Lui? Să-i arăţi cât de bun eşti în ceea ce faci. Şi ştii şi tu vorba aia, *dacă nu poţi aduce osul la câine, du câinele la os.* Îţi dau ocazia să-ţi întâlneşti creatorul în seara asta, rosti Michael cu satisfacţie. Consider că este o ocazie unică şi pun pariu că semenii tăi şi-ar dori asta la nebunie. Eşti pregătit?

La început, părintele nu îi înţelesese vorbele, dar urmărindu-i mişcările realiză. Nu mai apucă să zică nimic.

- Transmite-i de la mine că...

...MICHAEL... cuţitul intră adânc în abdomen, sfâşiindu-i maţele ... ÎL ... sângele începu să curgă pe podeaua albă ... SALUTĂ ... corpul căzu lipsit de viaţă la pământ.

Contemplă puţin în faţa cadavrului dar renunţă. Băgă cuţitul în buzunar şi se îndreptă spre ieşire. Biserica părea mai întunecată, mai adâncă. Părea să conştientizeze de actul petrecut cu câteva secunde în urmă şi încerca să-l pedepsească pe făptaş. Luminile lumânărilor aruncau forme ciudate pe pereţi, făcând picturile să pară mai groteşti ca deobicei. Ochii îl urmăreau pretutindeni; fiecare pas, fiecare mişcare, fiecare gând. O luă la fugă simţind cum in spatele lui, toţi sfinţii ar fi coborât de pe pereţi, tansformându-se din vopsea în carne umană. Apăsă clanţa cu putere şi ieşi trântind uşa în spatele lui. Frigul îl izbi din plin, făcându-i buzele să se usuce pe loc. Se înfofoli şi porni în noapte, încercând să răzbată viscolul care de-abia începuse.

Intră în casă închizând uşa în urma lui. Roti şi zăvorul şi reuşi într-un final să se descalţe. Deşi stătea acolo de ceva vreme, înca nu-şi permitea să deschidă luminile. Se mulţumea şi cu lanterne în camerele fără geam. Mai exact, îşi petrecea majoritatea timpului în pivniţă alături de biblioteca uriaşă de pe peretele opus al patului. Se delecta în fiecare seară cu câte un clasic. Sorbea cuvintele, deobicei,

prinzându-l razele dimineţii cu cartea în braţe. Era singurul hobby care îl reprezenta, cititul, cultivarea creierului, cum îi placea lui să zică.

Verifică din nou zăvorul şi se îndreptă spre scările ce duceau în subsol. Ajuns jos, se uită în gol în anumite puncte din perete. Cu mâna înainte, ca și cum ar imita o persoană oarbă, se avântă şi găsi butonul. O lanternă se ivi, fiind luminată de propriile raze. Acum că încăperea era parţial luminată, se îndreptă şi catre celelalte, luminând camera complet.

Încăperea nu era foarte mare, deşi conţinea un pat, noptieră şi o bibliotecă uriaşă plus câteva maldăre de cărţi ce ocupau parţial intrarea. Alura înfricoșătare îi dădea piatra de culoare închisă din care era formată. Câteodată, când erau toate lanternele aprinse, simţea totuşi cum pereţii întunecă imaginea, deşi luminile ardeau necontenit.

Se aruncă în pat simţindu-se extenuat. Pe noptieră zăcea Idiotul de Dostoievski. O luă, încercând să-şi aducă aminte la ce pagină rămase dar renunţă. Pleoapele îi erau prea grele pentru a le putea ordona să rămână deschise. Puţin câte puţin ochii se închiseră intrând în cel mai profund somn pe care Michael l-a avut şi îl va avea vreodată.

23 decembrie 1990

Mark se trezi din somn cuprins de tăcere, o tăcere ce învăluia întreaga casă. O lipsă a sunetului care îi estompa obişnuitele tropăieli ale lui Jamie. Nu se auzea absolut nimic, nici fermoarul ghiozdanului, nici şunca ce sfârâia în tigaie, nici scârţâiala geamului ruginit din bucătărie. Se ridică din pat simţind parchetul rece sub tălpi. Se îndreptă spre geam privind de-a lungul străzii trăgând în piept aerul aspru al dimineţii. Tot cartierul stătea adormit sub greutatea zăpezii. Ninsese foarte mult cu o seară înainte, blocând toate drumurile. Se scărpină plictisit pe spate, îşi aranjă chiloţii la locul lor şi porni spre duş. Ajuns în baie, se poziţionă în faţa oglinzii remarcând cei câţiva centimetri în plus în zona abdomenului. Scutură din cap şi îşi mângâie începutul proeminent de barbă. În circa 30 de minute, se prezentă la parter, proaspăt spălat şi bărbierit. Simţi un curent de aer rece, jos, în zona picioarelor proaspăt spălate şi se încălţă cu

o pereche de papuci în lipsă de alternative. Niciodată nu i-au plăcut aceste încălţări de cauciuc ce miros atât de urât dar se gândi bucuros la perechile de şosete de lână ce i le va aduce Sara de la mama ei.

Inspectă frigiderul alegându-şi două felii de pâine şi o felie de caşcaval. Le ansamblă în aşa fel încât să iasă un sandwich şi le aşeză în aparat. În timpul acesta apasă butonul cafetierei şi se aşeză pe scaun aprinzând televizorul. Navigă prin cele 60 de programe până găsi canalul sportiv. Aşteptă nerăbdător să termine crainicul de prezentat faptul că New York Red Bulls au pierdut iar campionatul şi anul acela şi aşteptă câteva ştiri din baseball şi baschet. Când sandwich maker-ul răsună zgomotos în bucătărie, Mark lăsă cana, fără să se uite, pe telecomandă dar exact în ultima secundă o apucă de toartă si o aşeză pe masă. Îndreptându-se spre sandwich-ul înfierbântat nu realiză faptul că programul se schimbase pe cel de ştiri. Se aşeză la masă şi privi curios către prezentator. Când acesta începu să vorbească, mări volumul ca să înţeleagă mai bine.

... *John Williams, numit de către apropiaţi, Părintele Williams, cel ce deţinea parohia Bisericii Catolice din New York, a fost găsit înjunghiat azi-dimineaţă de către administrator ce venise să cureţe încăperea. Nu există nici un martor care să ofere orice informaţie folositoare şi se speculează faptul că incidentul s-a petrecut după ora de închidere a bisericii. Aici Joe Dann...*

Schimbă canalul înapoi pe cel sportiv şi începu să-şi savureze sandwich-ul. Aceste incidente nu-l afectau deloc. Câteodată şi el avea dorinţa să le facă felul unor persoane ce se considerau preoţi, dar nu intra în jurisdicţia lui asta. Mark nu se considera un credincios, deşi câteodată o fărâmă de credinţă îi pulsa în inimă. Mergea rareori la biserică și atunci doar când era obligat de Sara. Îi plăcea să fie raţional pentru că era o cerinţă pentru slujba lui, dar atunci când existau situaţii limită, o rugăciune în minte nu strica deloc, chiar deloc. Îi plăcea să creadă că, în unele ocazii cineva îl asculta acolo sus.

Termină de mâncat și aruncă vasele în chiuvetă pentru mai târziu. Se uită de-a lungul holului ochind costumul albastru de poliţist ce atârna lucios în cuier. Dintotdeauna i-au displacut uniformele tradiţionale; le considera costume pentru cei de la circulaţie. Nu avea nimic cu băieţii de acolo, chiar erau de treabă, dar îi considera inferiori, atât.

Luă doar şapca şi o puse pe cap. Oglinda din hol îi oferea o perspectivă completă. Considera că îi stătea, paradoxal, bine şi că albastru îl prindea perfect. Se uită spre ceas văzând că arăta 8:40. Mai avea doar un singur lucru de făcut până să înceapă parada: cămaşa. Trimisese cu o zi înainte cămaşa la curăţătorie pentru că i se păruse că miroase urât. De fapt nu urât, ci mirosul acela de nou; de haină nou croită sau de material ţinut în cutii toată ziua. Îi displăcea complet.

Se schimbă rapid în hainele obişnuite şi ieşi pe uşa. Drumul până la staţie fu scurt, dar soarele puternic îi dezmierda pielea facând-o să uite de gerul care stagna în zona solului.

***

Stătea în picioare. Ştia că stă în picioare pentru că putea să simtă podeaua tare sub el, un element ce-i indică faptul că încă se afla prezent în timp și spațiu deși conștientiza că subconștientul lui este personajul principal la piesa de teatru macabră ce se profila în faţa lui. Cortina se ridică și luminile deodată se aprinseră. Se uită în jur şi cu groază îşi observă braţele zgâriate, roşiatice şi pline de vânătăi. De la nas i se scurgea încontinuu un lichd sărat ce-i intra în gură. Puse un deget la nări şi apoi se uită; sânge. Dar nu îl simţea. Într-un fel, era detaşat de corp şi nu putea să simtă toate acele răni. Dar ochii nu îl trădau deşi şi-ar fi dorit asta. În faţa lui stătea un bărbat. Era legat de scaun și capul îi atârna în jos în aşa fel încât nu-l putea recunoştea. Era plin de vânătăi şi sângele i se scurgea din zona gurii şi a ochilor pe podeaua albă sub el. Ştia că persoana din faţa lui este veriga slabă şi că el deţinea puterea. Se hrănea cu singurătatea şi frigul din cameră care, paradoxal, îl ajutau să se ridice. Se sculă în picioare şi se intoarse cu spatele. Atunci conștientiză unde este. Se afla în pivniţa lui, alături de pereţii mult prea negri şi biblioteca prea mare pe care știa că nu o va putea termina niciodată. Atunci auzi un mormăit şi se întoarse către barbat. Era la fel, cu

capul atârnat neştiind daca este mort sau nu. Își ridică mâna dreaptă ce părea mult prea albă și îl apucă de bărbie. Cu o mişcarea încetă i-o ridică în sus. Dar în acel moment ochii începură să-i usture și camera să fie inundată de un fum toxic. Începu să tușească puternic și scuipă sânge. Se simţi învăluit complet de fum și atunci când rosti „Ajutor!” totul se cufundă în întuneric.

Michael se ridică speriat din pat cu câteva clipe înainte să leșine observând petele de sânge de pe cearceaf. Alarmat și acum trezit complet se îndreptă spre micul geam de pe perete. Se ridică pe vârfuri și se uită pe el constatând cu stupoare că îl uitase deschis. Ochii îl usturau și hainele îi erau îmbâcsite de fum. Se uită mai atent în curtea vecinilor și observă o grămadă de sertare pline de foi, dosare din plastic şi alte gunoaie ce formau o piramidă din care mocnea un fum gros. Bob Stromaer, germanul deportat din propria ţară, ieşi pe ușa cu încă un maldăr de foi. Se întrebă cât va dura până cineva va chema poliţia. Nu prea mult totuși. Coborî asigurându-se că geamul este închis și urcă la etaj. Luă ventilatorul și cobori înapoi. Îl montă într-un colţ și îl porni la treapta cea mai mare, lăsându-l să ventileze aerul înecăcios din pivniţă.

Se îndreptă spre duş rugându-se ca apa să fie puţin mai caldă ca data trecută, dar fără noroc. Lăsă să-i curgă pe cap apă ruginită, obșnuindu-se treptat cu temperatura ei scăzută. Ieşi rapid, înfăşurându-se cu acelaşi prosop pe care îl folosise în ultima lună. Se îmbrăcă cu aceleași haine

mirosind a fum şi ieşi în bucătărie. Colţul de pâine stătea în centrul mesei, la fel cum stătuse în ultima săptămână. Închise ochii la auzul stomacului gemând şi ieşi pe uşă. Numără teancul de bani din mână. Erau ultimii din rezerva lui Alan, ultimul catalizator ce va fructifica finalul atât de mult aşteptat. Deodată se opri în mijlocul drumului şi îşi aduse aminte de vis. Într-un fel spera ca bărbatul din vis să fie cel ce trebuia, cel ce îi va îndeplini scopul. Asta însemna doar un lucru bun. Totuşi nu putea să fie fericit. Finalul a fost supărător; deşi fumul a fost cel ce a alternat visul, poate fi un semn rău. Înghiţi în sec şi o porni mai departe.

Se uită din nou la banii din mână. Trecând printre hârtiile de 100, de 50 ieşiră în final 1000 de dolari. Exact de cât avea nevoie, nici de mai mult, nici de mai puţin.

***

Mark ieşi din autobuz şi o luă la pas pe trotuar. Nu avea mult de mers, spălătoria Wash&Burn, cum era denumită, nu era foarte departe de centru; posibil doar la 10 minute distanţă. Era ora 9:00 când intră pe uşa glisantă a spălătoriei. Un miros puternic de detergent îl izbi în faţă. Se dezmetici şi se îndreptă spre casieră. Îi arătă bonul cu numarul de ordine și aceasta, mestecând o gumă, se uită cu silă la el și plecă în spate să-i aducă comanda. O cămașă albastră învelită în plastic apăru pe tejghea, mirosind a lavandă.

- Face 25 de biștari, omule.
- Poftim?
- 25.
- Ce 25?
- De dolari.
- Ce limbă vorbesti? întrebă Mark cu dezgust.

Fata se opri blocată, uitându-se cu stupoare la bărbatul din faţa ei. Mark îi aruncă 25 de dolari formaţi din bancnote de 1 dolar și o privi cu amuzament cum încerca să-i numere, poticnindu-se întotdeauna după câteva hârtii.

***

Michael coborî din autobuzul care impregna cu fum atmosfera şi se opri pe trotuarul pavat. Încerca să-şi găsească calea; instrucţiunile lui Alan îi erau neclare în cap. Cugetă uitându-se lung şi curios la mâna stângă apoi rotindu-şi uşor capul către mâna dreaptă. Îşi închise ochii şi începu să tremure puternic stârnind priviri şi exclamaţii de la cei din jur. Deodată se opri lăsându-şi bretonul să-i acopere ochii. O coti brusc la dreapta începând să numere vesel stâlpii.

Când paşii îi schimbaseră traiectoria cu câteva grade, în faţa lui la câţiva metri se contura un stâlp. Stătea cu capul în jos şi cu mâinile presând asupra tâmplelor încercând să-şi amintească; *care stradă? care bloc?* Stâlpul se tot apropia si creierul lui Michael nu părea să aibă de gând să furnizeze informaţiile necesare pentru a-l evita. În ultimul moment, atunci când putea să observe micile particule de praf de pe stâlp, se opri uitându-se cu ochii închişi la cer. Imaginea lui era curioasă, atrăgând privirile şi celor mai nepăsătoare persoane. În decursul celor 20 de secunde de meditaţie, un om se apropie de el cu un dolar în mână dar se răzgândi în ultimul moment; era prea periculos. Îşi ridică mâinile în aer, aşteptând instrucţiuni de la soare. După câteva clipe de

tăcere, își coborî mâinile și își deschise ochii. Se roti 360 de grade și intră în blocul din spatele lui. O luă la fugă până la etajul 2 și se opri în fața ușii care arăta cifra 6, cifră care știa că, paradoxal, reprezintă diavolul. Un miros de nicotină arsă ieșea de sub ușă provocând o ceață artificială în holul umed.

Îndrăzni și bătu la ușă. Deodată, un sunet de parchet scârțâit răsună în acea tăcere deplină și apoi o persoană apăru în spatele vizorului. Michael îi simțea prezența și îi auzea respirația sacadată. Liniștea continuă să plutească în aer până când o voce răgușită tuși. El se trezi din reverie și șopti.

- Sunt Michael, am venit din partea lui Alan McPhearson.

Nimic nu trăda vreun semn de viață din cealaltă parte a ușii. Atunci Michael își dădu seama și rectifică.

- Alan, Alan Peterson?

Zăvorul ușii scârțâi cu putere și ușa se întredeschise lăsându-l să intre. Toate luminile erau închise, doar câteva neoane albastre răspândeau o lumină difuză în departare. Bărbatului nu i se vedea fața din cauza glugii largi ce îi atârna lăsându-i la vedere colțurile ascuțite ale craniului. Se roti și o luă în direcția opusă intrând într-o altă cameră luminată de un bec murdar ce arunca o culoare galbenă peste toată mobila. Se îndreptă spre un dulap părând că încearcă să-și aducă aminte de coletul lui Michael. Găsi pe raftul superior o cutie din lemn negru învelită într-un material. O așeză pe masă în fața lui Alan.

- 1000, rosti acesta cu o voce groasă.
- Da, da. Acum, răspunse Michael precipitat.

Se cotroboi în buzunare găsind rola de hârtii. Numără cei 1000 de dolari şi îi lăsă pe masă. Ieşi pe uşă ţinând cutia strâns în braţe.

***

Mark ieşi pe uşa spălătoriei şi se îndreptă spre autobuz. Staţia nu era populată având doar o femeie bătrână ce îşi număra cenţii într-un colţ, încercând să facă totalul pentru călătorie. Se aşeză pe bancă şi aşteptă, ţinând strâns cămaşa în braţe. Un bărbat stătea sprijinit de peretele staţiei citind un ziar. Mark se uită cu coada ochiului către prima pagină. Litere mari şi îngroșate descriau o crimă în Penitenciarul Statal din New York. Curios, căută din priviri numele victimei dar nu era expus. Dacă Mark s-ar fi uitat de-a lungul trotuarului, ar fi văzut mersul greoi, combinat cu paşii tropăiţi şi grija constantă de a nu se zgâlţâi prea tare, al lui Michael.

Inima acestuia îi bătea puternic concomitent cu picioarele ce păşeau forţat pe trotuar. O rafală de vânt îi scutură geanta din spate provocând câteva zdrăngănituri metalice. Speriat, se opri. Alan îi dăduse instrucţiuni cu câteva săptămâni înainte să fie închis ştiind că va veni timpul şi pentru

mutarea finală. Mutarea sau testul final cum i plăcea să-l numească în scenariile pe care le tot construia în minte. Ştia că trebuia să fie perfect şi că totul să se termine în seara aceea.

Făcu slalom printre toate persoanele din jurul lui, simţindu-se ca o piatră împotriva valurilor. Mergea în sens invers observând oamenii cu privirile îndreptate în jos şi mâinile în buzunare. Nicio şoaptă scăpată, nicio scăpare a privirii. Îşi ştiau destinaţia şi nu ar fi riscat nimic să se îndepărteze de la drumul prestabilit.

Se mută pe partea stângă, mergând parţial pe stradă şi grăbi pasul văzând staţia în depărtare. Îşi luă ghiozdanul în braţe şi porni într-un jogging forţat când, pe lângă el, microbuzul cu numărul 7 trecu în viteză lasându-l într-o mare de fum. Tuşind, strânse şi mai bine ghiozdanul la piept şi o luă la fugă. Staţia părea din ce în ce mai aproape. Fiecare gură de aer şi fiecare contracţie a muşchilor erau ca o schingiuire. Când şoferul porni, Michael îl ajunsese din urmă şi bătu cu pumnul în tablă. Luminile roşii de frână se aprinseră şi uşa culisantă se deschise. Gâfâind, urcă scările metalice. Autobozul era plin şi se puteau observa cele mai diferite şi cele mai diversificate expresii pe fiecare dintre feţele călătorilor. Mark stătea pe rândul de la fereastră în partea stângă. Fiind cu capul în ziar, nu i se puteau vedea trăsăturile feţei ci doar mormăiturile pozitive în timp ce devora articolele. Observând singurul loc liber, Michael se îndreptă spre el. Se aşeză cu zgomot provocând presiune asupra arcurilor rupte.

***

Mark se sui în autobuz ultimul. Dacă ar mai fi întârziat încă câteva secunde l-ar fi pierdut şi numai din cauza ziarului. După ce reuşi să-l cumpere o luă la fugă fluturându-i paginile în aer și prinse penultimul loc exact lângă geam. Își afundă capul în ziar când auzi scârţâielile scaunului din stânga. Continuă să citească despre eutanasierea câinilor neluând seamă la vecinul special de lângă el.

Se uită din nou pe prima pagină citind iar textul uriaş care îţi sărea în ochi despre deţinutul ucis şi căută numarul paginii pentru mai multe informaţii. Pagina 7 era formată dintr-un text uriaş care conţinea doar o fotografie arătând intrarea în Penitenciarul Statal. Se mişcă puţin pe loc, făcându-se mai confortabil. Capul începuse să-l doară, simţea o slăbiciune în corp şi în acel moment strănută, murdărind geamul.

Ştergându-se la nas îşi roti ochii peste articol căutând un nume când văzu: *...deţinutul cu numarul 731 a fost găsit ucis în propria celulă. Alan McPhearson fusese recent condamnat pentru o crimă.. .*

O grimasă i se afişă pe faţa şi strănută din nou. Atunci îi era clar cât de tare răcise. Îşi odihni capul puţin pe spătar apoi îşi deschise ochii din nou către articol. Un sentiment de uşurare îl stăpâni, dar nu pentru el, ci pentru familia lui Jane. Ei aveau nevoie de asta, nu Mark. Împături ziarul şi observă că urma staţia lui. Se sculă de pe scaun aşteptându-l pe vecin să-i facă loc să treacă dar Michael nu se mişcă. Încercă să treacă dar se împiedică de piciorul întins al acestuia. Se dezechilibră aproape răsturnându-se dar în ultima clipă se sprijini de bara de metal.

- Dormi sau ce naiba faci? Dă-ţi picioarele din drum, dobitocule, rosti furios Mark.
- Poftim? întrebă Michael ridicând capul.

Michael îi observă figura blajină a lui Mark şi în secunda următoare inima începu să-i bată şi sudoarea să-i curgă de pe frunte. Pielea îl mânca sub haine şi cu o forţă supraomenească se abţinu să nu se scoale în picioare. Cutia neagră din ghiozdanul lui îl linişte. Plecă capul în pământ şi îl lăsă pe Mark să se îndepărteze. Nu putea să facă o scenă în public.

Atunci când ochii lui Mark îi întâlniră pe cei ai lui Michael şi observă albastrul intens, se blocă. Forma costelivă a feţei şi ochii negri îi dădea o alură înfricoşătoare.

- Nimic, ai grijă doar!

Michael nu răspunse şi Mark îşi împături din nou ziarul ieşind din autobuz.

***

Staţia lui Michael era mai departe de cea a lui Mark aşa că se aşeză comfortabil pe scaun și îşi închise ochii. Încă îi simţea mirosul lui Mark lângă el. Niciodată nu fusese atât de aproape de omul pe care îl ura şi ştia că nu va fi ultima oară. Ar fi putut să-i secere gâtul dar atâta pregătire ar fi fost în van. Inima îşi reveni la bătăile normale și irităţiile de sub haine începură să se diminueze. Pupilele dilatate reveniră la forma obișnuită ajutându-l să numere stâlpii de pe stradă. Când uşile culisante se deschiseră, îşi luă ghiozdanul și ieşi. Cartierul gol se întindea în faţa lui. Ocoli strada principala şi o porni pe o străduţă lăturalnică încercând să-şi aducă aminte unde locuia.

***

Ceasul de pe perete ticăia încet. Cămaşa cea albastră atârna în cuier alături de restul costumului. Un sforăit puternic se auzea de la etaj. Mark nu se culcase decât de jumătate de oră dar din cauza unei deviaţii de sept din copilărie și proaspetei răceli, sinusurile îi erau înfundate. Ceasul de pe noptieră începu să sune, bătând gongul strident. Îşi ridică o mână şi încercă să-l oprească dar rată aruncându-l pe jos.

Era ora 10 dimineaţa fix şi nu se simţise niciodată mai prost ca atunci. Capul îi pulsa puternic, ochii îi lăcrimau și strănuta din minut în minut. Se spălă superficial și se îndreptă spre hol. Îşi îmbrăcă cămaşa albastră încercând să simtă mirosul de lavandă dar nasul plin de mucus nu-l lăsa. Trase pe el pantalonii şi sacoul de aceeaşi culoare şi se prompti în faţa oglinzii. Nu îi stătea foarte rău, deşi nasul şi ochii erau roşii. Chipiul era agăţat în cuier, lucind în soarele rece al dimineţii. Se legă la șireturi și apucă clanța ușii când telefonul sună. Roti din ochi și se îndreptă spre aparat calculând posibilităţile.

- Alo? se auzi o voce nesigură din receptor.
- Da. Sara? Tu eşti?
- Mark? Da, eu sunt. Te aud foarte prost.

Costumul începu să-l mănânce şi simţea transpiraţia cum se formează la tâmplă şi subţiori.

- Eu te aud bine, puţin încet dar te înţeleg. Ce faceţi?
- Bine, tocmai ne-am sculat de la masă şi vroiam să văd ce faci. Mama a scos decoraţiunile de Crăciun şi tata a adus un brad. Jamie e foarte fericit.
- El unde este?
- Afara.
- Îmi este dor de amândoi.
- Mark? rosti Sara, încet.
- Da?
- Crezi că poţi să vii mai devreme? Vreau să te văd.
- Mâine, mâine cred că vin. Am să mă învoiesc şi vin.

O tăcere se aşeză peste amândoi.

- Sara?
- Hm?
- Te iubesc.
- Şi eu te iubesc, Mark.

Şi atunci conexiunea se întrerupse. Aşeză liniştit receptorul în furcă şi strănută puternic. Trase aer în piept şi se îndreptă din nou spre ieşire luându-şi de data asta şi chipiul. În acel moment telefonul sună din nou. Nervos şi transpirat se poziţionă în faţa acestuia scârţâindu-şi pantofii de parchet.

- Acceptaţi un telefon cu taxă inversă din Marea Britanie? întrebă operatoarea.
- Poftim? întrebă Mark surprins dar nu răspunse nimeni. Da, accept.

Se auzi un sunet apoi o melodie în surdină. După câteva secunde melodia se opri.

- Ai grijă.

O voce groasă răsună pe linie. Conexiunea nu era bună având un bâzâit deranjant pe fundal.

- Poftim? Cine e acolo?

Dar conexiunea îşi reveni.

- Ai grijă Taylor. Consideră asta ca pe o avertizare. Oricum nu-l poţi opri, nimeni nu poate. I-ai omorât soţia și acum vine după tine.
- Cine dracu eşti?

Sunetul tonului se auzi a 2-a oară. Inima lui Mark bătea cu putere. Se simţea fleaşcă. Trânti receptorul în furcă şi ieşi din casă înjurând.

Ambală motorul de câteva ori şi ieşi din parcare îndreptându-se spre secţie. Cuvintele îi pluteau în minte: *„i-ai omorât soţia, acum vine după tine".* Încerca să-şi dea seama la ce se referea străinul dar nu reuşea. Creierul lui simula toate posibilităţile negăsind, totuși, răspunsul potrivit. *Posibil să fie un rahat de glumă. Dar cine să facă o aşa glumă?* În timp ce toate acest piese de puzzle nu reuşeau să se îmbine, acceleră. Parcă în spatele secţiei. Ieşi din maşină uitându-se împrejur în parcarea goală cu o oarecare strângere de inimă. Trebuia să se calmeze şi în primul rând să se concentreze. Îşi aranjă chipiul în oglinda laterală şi intră în secţie. Durerea de cap se intensificase şi strănuta din ce în ce mai des. În încăpere era o linişte depină. Toţi

funcţionarii aveau zi liberă şi era obligaţi să participe la paradă.

Coborî scările de marmură observând o pată albastră uriaşă ce zumzăia şi îşi schimba forma tot timpul. Îşi recunoscu colegii şi aceleaşi uniforme parcă trase la indigo. Îl observă de la depărtare pe Adam şi se îndreptă spre el. Purta o discuţie aprinsă cu un coleg pe care nu-l cunoştea.

- Salut băieţi.
- Salut Mark, răspunse Adam. El este Vince, nou transferat.

Mark se uită la Vince zâmbind şi dădu din cap în semn de salut. Un zumzet puternic se auzea din uriaşa sală de intrare în Secţie. Dat fiind ecoul prezent, nu-ţi puteai auzi nici gândurile. Dar Mark reuşea, într-un mod îngrijorător, reuşea. Nu erau gânduri obişnuite, nu, se gândea doar la telefonul anonim primit. Îl făcea neliniştit, mult prea neliniştit. Vocea groasă încă îi răsuna în cap, îi pulsa şi acoperea celelalte zgomote, atât de tare încât nici vocea lui Adam nu putea fi auzită.

- Mark, omule. Ce-ai păţit?
- Nimic. Mă gândeam.
- Sigur. Trebuie sa ne mişcăm. Au sunat din trâmbiţe.

Şi aşa şi era. Marea de poliţişti se scurgea încet afară spre bulevardul aglomerat. O luă la pas încet lângă Adam încercând să afişeze un zâmbet sincer. Dar răceala şi gerul de afară îl împiedicau. Strănută ţinându-se de Adam care îi zâmbi înapoi.

- Eşti bine?

- Da, sunt ok.

Ieşi în lumina soarelui şi a gerului năprasnic. Deşi soarele îşi unduia razele pe cer pocnind din ele ca nişte bice, vântul sufla destul de puternic amplificând poziţia scăzută a factorului de comfort termic.

Pantofii îl strângeau şi cămaşa era prea strâmtă, dar nu mai conta. Bulevardul se întindea în faţa lui. Un convoi lung de maşini de poliţie se întindeau de la un capăt la celălalt. Mergeau încet încercând să ţină pasul. În faţa şirului, de o parte şi de alta, câte 5 motociclete ale forţelor de ordinea menţineau liniştea. Deşi străluceau în lumina soarelui, atracţia principală erau şoferii care erau îmbrăcaţi toţi la fel în costume negre cu ochelari de soare refectorizanţi şi caschete argintii. Ofereau o nouă imagine a forţelor de ordine rutiere. La un semn făcut de un organizator, toate automobilele se opriră.

Şirul arăta acum ca o uriaşă literă T, ce-şi schimba marginile încontinuu, fuzionând la nesfârşit. Atunci când trompeta sună a 2-a oară, poliţiştii ieşiră din secţie. Un organizator de pe margine îi direcţiona. Împărţindu-se în două grupuri, intrară în stânga şi în dreapta maşinilor umplând spaţiul liber. Lumea de pe margine aplauda dar Mark nu se simţea bine. I se făcuse foarte frig şi nasul îi curgea în continuare. Cu o mână pe microfon, Josh Hopkins îşi controla minionii încercând să facă parada un succes garantat. Era destul de proaspăt în branşa organizării evenimentelor dar a urcat destul de rapid în vârf.

- Mai la dreapta băieţi, aşa. Totul să fie perfect.

Cei 400 de poliţişti se aliniară în rând formând 2 dreptunghiuri perfecte. Mark se afla în partea dreaptă exact la mijloc, lângă Adam. Încerca să se mişte pe loc, să facă sângele să circule dar fără folos. Simţea cum îngheaţă din ce în ce mai tare. De undeva din faţă, se auzi deodată un fluier strident. Maşinile împreună cu motocicletele porniră încet cu poliţiştii pe urmele lor. Îşi roti ochii în jur observând blocurile înalte. Mici capete negre răsăreau la fiecare etaj, comoditatea şi căldura îmbinându-se perfect. Tânjea după o cană de ceai şi patul lui, dar aceste două lucruri erau foarte depărtate. Pe lângă persoanele de la geamuri, la parada mai asistau şi cei care vroiau să fie lângă acţiune. Zeci de bătrâni şi de copii aplaudau în timp ce ei continau să meargă. Nu ştia traseul, de fapt nu ştia nimic. Trebuia doar să se ia după val.

Adam vorbea lângă el dar nu-l auzea. Zăpada topită de pe jos îi intrase prin crăpăturile pantofilor simţindu-şi ciorapii uzi. Ştia că în curând, situaţia se va înrăutăţi. Strănută puternic, lovindu-şi colegul din spate. Îşi ceru scuze şi continua să meargă observând cum se schimbă peisajul. Încercă să simuleze în minte un posibil traseu. După mintea lui, ar fi trebuit să iasă de pe bulevard ca apoi să ajungă, probabil, la Primărie unde primarul va vorbi.

Pe trotuar, paralel cu Mark stătea Michael. Era sprijinit de un stâlp şi trăgea cu nesaţ dintr-o ţigară. Încerca să respire adânc dar aerul îngheţat îi lipea nările una de alta. Îşi roti fularul pe după nas şi începu să respire uşurat.

Îl urmărea pe Mark încercând să nu-şi ridice ochii de pe el. Printre atâtea uniforme putea să-l piardă cu uşurinţă. Cât şi-

ar fi dorit să se strecoare încet printre oamenii nepăsători şi să-l înjughie ca un porc. Ar fi fost mai simplu, dar sfârşitul nu ar fi fost bun. Nu îşi dorea să rămână în închisoare pentru restul vieţii. Avea alte planuri. Îşi dorea un nou început.

Mark simţea că nu mai putea continua. Capul îi pocnea de durere şi frigul i se urcase pe şira spinării. Fiecare muşchi îl durea. La un moment dat un strănut îl cutremură.

- Adam, trebuie să plec. Mă simt ca dracu.
- Am observat. Strecoară-te pe aici, în stânga mea. Îţi ţin eu locul.

Îi zâmbi recunoscător şi o luă pe unde îi arătase. După câteva minute era pe trotuar. Se uită în stânga, apoi în dreapta şi observă un taxi la colţul străzii. Fugi către el încercând să nu respire. Ochii îi lăcrimau puternic dar nimeri portiera. Ca prin vis îi rosti adresa şi porni în trombă spre partea cealaltă a oraşului.

Michael, învăluit de fumul produs de maşină, îl privi pe Mark cum pleacă. Se uită mulţumit cum maşina se îndepărtează. Era ocazia perfectă. Se urcă şi el în următorul taxi şi plecă spre casă.

***

Pe la jumătatea drumului, leşinase. Şoferul de taxi parcă în faţa casei și îl cără înauntru. Își luă plata singur din portofelul lui Mark plus un bacşiş calculat numai de el. În orice caz, portofelul rămăsese semnificativ mai subţire după ce taximetristul porni motorul și plecă.

Îl lăsă tolănit pe canapea cu toate luminile închise. Era 6 după-amiaza și afară era deja beznă. Soarele apusese încet lăsând noaptea și implicit frigul să domnească în lipsa lui. Liniştea din casă era cutremurătoare. Doar ceasul din bucătărie transmitea un ticăit aritmic, semn că mecanismul se dereglase. Arăta necontenit ora 5 dupa-amiaza deși după ceasul de la mâna lui Mark ce atârna fără vlagă pe podea, era ora 6. Peste câteva momente, liniştea fu spartă de o maşină care trecu încet prin faţa casei acestuia cu farurile aprinse pe fază lungă. Lumina căzu o fracţiune de secundă peste acesta, făcându-l să strângă din ochi instinctiv şi să se întoarcă cu faţa în jos.

Maşina se opri la două case depărtare de Mark. Își opri farurile şi aşteptă. O pasăre nocturnă începu să cânte în depărtare, încercând să se facă auzită dar liniştea nopţii era

descurajatoare. Încă una încercă să-şi răzbune partenerul când fu întreruptă de sunetul puternic al unei portiere închise. Acestea îşi mutară privirile spre direcţia sunetului dar nu părea nimic schimbat. Singurul lucru demn de atenţie era maşina goală. Şoferul părea că intrase în pământ, dar câteva umbre obturară vederea păsărilor.

Michael mergea tiptil pe trotuar uitându-se urât la zburătoarele care îi trădau acoperirea. Se aplecă, luă un bolovan şi îl aruncă spre ele, ratând. Zgomotul pietrei le făcu să zboare în noapte căutând o nouă creangă.

Îşi aranjă ghiozdanul în spate, trăgându-şi peste pantaloni tricoul negru. Era cea mai importantă noapte din viaţa lui. Momentul mult aşteptat al propriei existenţe. Nu putea să-l lase în viaţă pe Mark. Era condus de o ură imensă. Orb la lucrurile fizice din jurul lui, mergea înainte cu paşii apăsaţi. Deşi avea ochii larg deschişi, aceștia nu funcţionau, creierul afişând imagini diverse cu Ana, cu fiul lui mort şi cele patru persoane sacrificate. Atâta persoane ucise, atâtea vieţi pierdute pentru ca la final, o singură cauză să-i conducă gândurile noapte de noapte. Nu putea da greş, era inacceptabil. Văzând casa întunecată a lui Mark, simţi cum se umple de curaj. Obloanele închise îi ofereau totuși o nesiguranţă. Dacă nu putea să-l vadă, avea impresia că el îl vede aşa că mări ritmul paşilor. Ajuns în faţa uşii, se mai uită de câteva ori în jur încercând să se asigure că nimeni nu-l vede şi apucă mânerul uşii. Îl roti în dreapta şi auzi declicul inevitabil, deschizând uşa. Ciuli urechile încercând să recunoască vreun zgomot dar casa era cuprinsă de linişte.

Intră în hol încercând să-şi ajusteze ochii să se acomodeze cu întunericul abisal. Apucă uşa şi o închise la loc, făcând un zgomot puternic. Se concentră din nou, ţinându-şi respiraţia dar nimic, liniştea domnea.

Bucătăria era goală şi nu dădea nici un semn că fusese folosită. Intră în sufragerie auzind ceasul stricat cum ticăie încontinuu. Canapeaua era goală dar pernele mototolite îi trădau istoria. În momentul următor călcă pe ceva. Se aplecă nedumerit provocând obiectele din rucsacul lui să scoată zgomote metalice. Pacheţelul negru din piele era de fapt un portofelul şi luându-se după carnetul de şofer, îi aparţinea lui Mark. Se uită şi în compartimentul de bani dar era gol. *Să nu fie acasă?* gândi îngrijorat.

În momentul următor când Michael auzi parchetul scârţâind în spatele lui, fu prea târziu. Totul se întunecă subit.

***

Mark nu avea idee când leşinase sau cum ajunsese pe canapea, la dracu! Nu ştia nici cum i-au dispărut banii din portofel, dar asta conta mai puţin. Ideea principală era că se simţea exact ca o sardină, transpirat şi călcat din toate poziţiile. Îl dureau toţi muşchii şi nasul îi era înfundat. Când încerca să deschidă ochii, avea o pâclă de ceaţă asupra lor. Dar toate lucrurile astea erau uitate atunci când se trezi din cauza farurilor maşinii care trecuse prin faţa casei. În acel moment, cuvintele bărbatului care îl sunase în după-amiaza respectivă, îi veniră minte. Urmări maşina cum parchează la două case depărtare. Cinci minute stătu rezemat de geam, privind printre jaluzele cum bărbatul de la volan nu se mişca absolut deloc. Când portiera se deschise şi acesta ieşi, Mark se depărtă de geam și se îndreptă spre spatele casei. Ieşi pe uşă din dos şi se ascunse în tufişuri. Se uită încet spre trotuarul din faţa casei aşteptând ca bărbatul să apară. Din depărtare, paşii se auzeau venind. La un moment dat se opriră pentru câteva secunde ca apoi să-şi continue ascensiunea.

Când îi intră în raza vizuală, încercă să-l recunoască dar îi era imposibil. Afară era beznă plus că bărbatul era îmbrăcat complet în negru. În orice caz, constituţia fizică era una solidă, dar într-o luptă corp la corp, scorul ar fi fost egal.

Când Michael intră în casă, Mark ieşi din tufişuri luând-o pe urma lui. Ajungând în faţa uşii, aşteptă. Se uită în jur, pe jos şi observă un bolovan de mărimea unei mingi de handbal dar cu multe colţuri tăioase.

Îl ridică ţinându-l în mâna stângă și cu mâna dreaptă deschise uşa. Exact în acel moment, atenuând zgomotul broaştei metalice, Michael se apleca după portofel făcându-şi rucsacul să se mişte.
Îi observa perfect silueta neagră în faţa lui. Inima îi bătea nebuneşte şi bolovanul îl strângea din ce în ce mai tare în palmă. Când se apropie la mai puţin de un metru, parchetul scârţâi sub el. Văzând că se întoarce, îl lovi puternic în cap. Se prăbuşi instant la pământ, lăsând un firicel de sânge să i se scurgă din rană.

***

Când se trezi, lumina puternică a becului din subsol îi ardea ochii. Încerca să-i ţină deschişi dar nu putea. Capul îi pulsa puternic în partea dreaptă, durerea ajungându-i până în zona frunţii simţind nevoia să-și smulgă părul din cap de durere. După cum observa, nu putea să facă asta. Mâinile îi erau legate la spate cu bandă adezivă. Simţea cum îl înţeapă palmele, semn că sângele nu circula prin acea zonă. Treptat, ochii i se deschiseră remarcând peisajul schimbat.

Mark stătea în faţa lui, rezemat de perete, privind atent cum personajul se scula din leşin. Lângă el, ghiozdanul lui Michael stătea pe jos, plin de praf. *Ce ar trebui să-i zic? Că-mi pare rău că i-am omorât soţia pe care nici nu am cunoscut-o?* gândi Mark.

Se apropie încet de el, trăgându-şi în acelaşi timp un scaun. În acest timp, Michael deschisese ochii uitându-se în jur.

- Uită-te la mine, rosti Mark.

Ochii lui Michael încă se roteau pe tavan.

- Uită-te la mine am zis.

Atunci Michael se opri. Cu o mişcare înceată, îşi roti capul spre Mark fixând-l cu privirea. Ochii negri păreau că lucesc. În acel moment îl bufni râsul; un hohot puternic, dându-şi capul pe spate. Ochii îi erau înlăcrimaţi şi obrajii roşii. Mark se ridică şi cu podul palmei îl pocni puternic peste obraz. Sânge îi apăru în colţul gurii.

- Cine eşti? Ce vrei de la mine?

Un zâmbet ironic apăru pe faţa lui Michael.

- Cine sunt? Consideră-mă salvarea ta. Cel ce îţi va arăta calea cea bună. Ce vreau de la tine? Vreau să-mi oferi liniştea sufletească pe care o merit.
- Nu înţeleg.
- Cred că înţelegi, Mark. Totuşi, Sara si Jamie sunt bine? Mă gândeam să le fac o vizită mai târziu daca incursiunea noastră nu va dura prea mult.

Mark se asmuţi şi îl mai pocni o dată spărgându-i buza superioară. Sângele începu să-i curgă şiroaie.

- Niciodată să nu mai vorbeşti despre familia mea.

- Îţi recomand să-mi dai drumul la gât, este spre binele tău, şopti Michael cu o voce sugrumată.

Deşi era legat la mâini, siguranţă vocii lui îl speria pe Mark. Se aşeză înapoi pe scaun aşteptând ca acesta să înceapă să vorbească.

- Aşa este mai bine, nu Mark? rânji Michael. Unde rămăsesem? Ah da. Am venit aici să mă răzbun şi intenţionez să duc asta până la capăt.
- Să te răzbuni? Pentru ce? întrebă Mark perplex dar în adâncul lui, conştient de adevăr.
- PENTRU CE? ÎNTREBI PENTRU CE? urlă Michael plângând. MI-AI OMORÂT SOŢIA. AM STAT ATÂTEA LUNI, AM OMORÂT ATÂTEA FEMEI PENTRU UN SINGUR SCOP ÎN FINAL. SĂ TE VĂD MORT.

Toate aceste urlete se loveau de Mark ca de un zid. Nu putea să înţeleagă. Inima mai avea puţin şi îi sărea din piept dar încerca să se controleze. Îl analiză pe bărbatul din faţa lui dându-şi seama că poate legătura de mâini nu era chiar aşa de rezistentă când receptă ultima parte a mini-discursului.

- Tu eşti ucigaşul în serie.
- Foarte perspicace Taylor, un adevărat detectiv al Poliţiei din Bronx. Cine dracu ţi-a fost profesor?

În tot acest timp, fără ca să vadă Mark, mâinile lui Michael se mişcau încet la spate printr-o mişcare ritmică în sus şi în jos. Banda adezivă strânsă de încheieturi se freca de marginea ascuţită a scaunului. Trăgea de timp, mai avea nevoie de câteva momente.

- În orice caz, cum crezi că se va termina seara asta pentru tine, Taylor? Crezi că îi vei mai vedea fețișoara lui Jamie? Sau îi vei mai simți sărutul lui Jane? *încă puțin ... încă ... .* Mă gândeam, cât de tare va urla băiatul tău când îi voi smulge capul de pe umeri?

În acel moment, câteva lucruri s-au intersectat în timp. Banda adezivă care îi strângea mâinile lui Michael s-a rupt și Mark, orbit de furie din cauza cuvintelor spuse de acesta sări asupra lui. Având mâinile libere, anticipă lovitura în ultima secundă și o bară. Erau amândoi aproape la fel de puternici dar Michael îl domina, Mark fiind slăbit. Într-un moment de nesiguranță, Michael îl pocni în față spărgându-i nasul. Mark simți durerea orbitoare și sângele ce curgea șiroind peste buze, gât și piept și ripostă, aruncându-și adversarul la pământ. Aflat asupra lui, începu să-l lovească cu putere. Sângele îi curgea șiroaie din nasul spart, împroșcându-i fața desfigurată a lui Michael. Folosindu-și forța care îi conferea avantajul suprem, Michael se răsuci de sub Mark și se ridică rapid. Acesta, rămânând descoperit, cu fața în jos pe podeaua rece, simți bocancul lui Michael presându-i ceafa. Nasul rănit era împins cu putere și pus la o presiune uriașă de podeaua de ciment, făcându-l să urle de disperare. Michael își ridică adversarul și îl așeză pe scaun, lăsându-l leșinat pe spate. Îi legă mâinile cu aceeași bandă adezivă și îl pocni cu putere în nas, obligându-l din cauza durerii să se scoale. Sângele îi curgea din nas nelăsându-l să vorbească. Surprins de durere

încercă să scoată chiar şi un mormăit dar lichidul sărat îi umplu gura pe loc.

Michael se uită la el cu dezgust dar şi cu o oarecare mulţumire. Într-un fel sau altul totul decurgea bine. Se îndreptă spre oglinda crăpată din capătul celălalt al camerei şi se analiză. Avea ochiul drept umflat şi dacă încerca să vorbească maxilarul drept îl înţepa groaznic. *Sacrificii, da, multe sacrificii* gândi zâmbind.

Se roti spre Mark încercând să-şi dea seama dacă mai era în viaţa sau nu. Luă o cârpă de pe jos şi i-o îndesă în nări, oprind sângerarea. Simţind lipsa aerului, Mark, se trezi şi deschise rapid gura trăgând aer în piept guri mari de aer. Michael rânji. *Da, trăieşte.*

- Ironică situaţie, nu Taylor? Îmi place schimbul ăsta de roluri. Pare mai potrivit.

Mark se uită la el doar cu un singur ochi neschiţând nimic.

- Vrei să ştii de ce am să te omor? întrebă Michael în timp ce îşi aprindea o ţigară.

Trase în piept din ţigara murdară prelungind momentul culminant. Suflă fumul spre Mark. Cu ea între dinţi îşi trase un scaun fix în faţa acestuia. Se aşeză.

- Crezi că sunt nebun, nu? Nu sunt nebun Taylor, sunt doar un om cu un scop. Un scop care m-a condus până la final. Acesta este finalul scopului final, rosti zâmbind cu gândul la jocul de cuvinte. Tu eşti biletul meu de trecere. Eu nu pot să mă întâlnesc cu soţia mea dacă nu îmi termin treaba fizică. Eşti biletul meu de trecere, repetă acesta. Nu ştii, nu ai nici cea mai

mică idee cât de tare îmi este dor de ea. Eşti doar un microb Taylor şi nu meriţi decât moarte. Şi ai noroc, pentru că moartea ta va fi dureroasă, rosti Michael încercând să-şi oprească lacrimile din ochi.

Se aplecă şi îşi luă ghiozdanul negru în braţe. Din buzunarul lateral scoase o poză mototolită. O ridică la nivelul lui uitându-se îndelung la ea. Câteva lacrimi îi apărură în colţul ochilor dar le şterse rapid.

- Ştii cine e asta Taylor? întrebă Michael.

Mark se uită la el fără să zică nimic. Michael se aruncă asupra lui apucându-l de nasul dislocat şi strângându-l cu putere. Sângele începu să curgă din nou şi Mark urlă de durere. Cu vocea sugrumată reuşi să strecoare printre urlete un „DA”.

- Bun, bun, răspunse Michael aşezându-se din nou pe scaun şi lăsându-l pe Michael să scâncească în continuare. Taylor, mi-ai omorât soţia şi am aşteptat atâta timp momentul ăsta încât, nici nu ştii cum mă simt. Îţi mai aduci aminte cum a murit? Îţi spun eu. A murit împuşcată de pistolul tău dar înainte de asta luase o doză de cocaină. Într-un fel vreau să fac ceva memorabil, astfel încât să te împuşc nu este o opţiune. Vreau ceva special, vreau să simţi diferitul.

Spunând acestea, aşeză cutia neagră din lemn pe genunchi. Un rânjet i se întipări subit pe faţă. Rânji încet în timp ce încerca să deschidă încuietoarea de metal. Roti mica broască în dreapta şi încet îndepărtă capacul de deasupra. În lumina neonului puternic două seringi de metal luminau curios. Mark îşi roti ochi spre ele încercând să nu-şi afişeze panica

ce creştea foarte rapid în el. Se uită în jur încercând să găsească o salvare dar era prea târziu, se simţea prea slăbit şi nasul îl durea groaznic. Michael ridică o seringă şi o privi îndelung. Îi simţi greutatea în palmă remarcând metalul lucios de calitate din care era construită. Apăsă pe ea şi lăsă să curgă câteva picături din cocaina lichidă. Totul era perfect. O aşeză înapoi şi plasă cutia pe podea. Apucă din geantă câteva bucăţi de sfoară şi se îndreptă spre Mark, radiind de fericire. Când frica atinse punctul culminant, cuvintele i se descătuşară din gură.

- Ce-ai de gând să faci? întrebă Mark speriat.
- Ah, te-ai hotărât să vorbeşti? Prea târziu. O să afli în curând.

Îi dezlegă o mână de la spate şi i-o aşeză pe cotieră cu încheietura în sus. Cu o bucată de sfoară o legă strâns în aşa fel încât să nu o mai poată mişca. La fel făcu şi cu a doua mână sub privirile îngrozite și neputincioase ale lui Mark.

- Nu am vrut să-ţi omor soţia. Nu am ştiut, nu am ... a fost doar un reflex. Îmi era frică, rosti Mark plângând.

Uitându-se la el cum imploră și se roagă, începu să râdă.

- Taylor, Taylor, Taylor, îi răspunse apucându-l de ceafă. Și eu am avut și nu mai am. Care este diferenţa dintre noi doi? Acum este considerabilă dar se va diminua în curând. În orice caz, mi-a făcut plăcere.

Luă cele două seringi şi le aşeză în câte o palmă. Cu o mică înțepătură băgă cele două ace în câte o venă de la cele două mâini.

Apăsă cu sete pe cele două declanşatoare lăsând cele două supradoze de cocaină lichidă să intre în organism. Se aşeză pe un scaun să privească ultimele suflări de viaţă ale acestuia.
Mark primi cocaina rece în organism la fel cum ar fi primit un pumn în nasul dislocat. Simţi cum lichidul străin îi străbate cu viteză corpul împreună cu sângele pompat de inimă. Singurul lucru care îl întrista pe moment, pe lângă faptul că viaţa îi trecea cu rapiditate prin faţa ochilor, era neputinţa. Neputinţa ucigătoare ce nu-l lăsa să facă nimic. În timp ce cantitatea de salivă din gură îi crescuse considerabil şi se revărsa pe tricou, fiecare muşchi al corpului începuse să se încordeze puternic provocându-i cârcei crunţi în toate zonele musculare intense. Tot corpul i se cutremura şi pumnii îi erau încleştaţi pe scaun. Din cauza adrenalinei crescute, reuşi să rupă sforile şi căzu pe podeaua din piatră rece. Michael se ridică fascinat şi se aşeză în genunchi lângă el. Atunci apărură spasmele ce-l făceau să se cutremure, să-şi dea ochii peste cap şi să vomite sânge. În acel ultim moment, Michael se aplecă asupra lui, privindu-l cu un dezgust euforic. Mark încerca să spună ceva dar buzele i se mişcau necontrolabil. Într-un final, reuşi să-şi îndepărteze ultima piatră de pe inimă formată din 4 cuvinte.

- Michael, îmi pare rău.

Rămase aşezat pe o parte privindu-l cu ochi goi. Inima încetase să-i mai bată, muşchii erau atrofiaţi şi mirosul de vomă era foarte puternic. Îi privea ochii gri cu o senzaţie de

uluire ce îi străbătea întreg corpul. Înainte să iasă pe uşă îl mai privi încă o dată simţindu-se împăcat.

Îndesă cutia neagră în ghiozdan şi începu să urce scările. Sufrageria era la fel de întunecată cum o lăsase. Totul era în aceeaşi ordine, doar cadavrul din pivniţă era ieşit din Timp. Ieşi pe uşă cu o nonşalanţă ucigătoare şi se îndreptă spre maşină.

Acum era pregătit să-şi îndeplinească destinul. Aruncă ghiozdanul în maşină şi se urcă la volan. Ieşi din cartierul lui Mark mergând cu viteză către nord când treptat, blocurile începură să dispară şi câmpia înlocui peisajul urban. Parcă maşină lângă un pâlc de copaci şi lăsă cheile în contact. Era o noapte deplină, liniştită şi senină. Luna strălucea pe cer acompaniată de miliarde de stele. De la depărtare o putea vedea. Era o linie de cale ferată construită recent de câţiva ani. Se apropie de ea şi se aşeză în genunchi. Metalul lucios strălucea în noapte. O simţea cum vibrează puternic făcându-i corpul să tremure de fericire. O simţea pe Ana atât de aproape încât avea impresia că o putea atinge. Se uită la ceas. Era timpul.

Păşi linia şi se aşeză în mijlocul ei. Din faţa, luminile trenului accelerat se apropiau cu viteză. În depărtare o pasăre cânta pentru el. O auzea atât de aproape deşi pădurea era atât de departe. Mai privi ultima oară luna şi multitudinea de stele ce-i luminau obrajii. Natura ţinea cu el în seara aceea. Trenul era atât de aproape încât putea să-i simtă mirosul metalic. Şinele tremurau violent sub el făcându-l să danseze involuntar. Farurile îl orbesc, întunecându-i privirea. În

ultima clipă simţi un miros puternic, un miros sărat, de mare. *Ana, te iubesc.* Și în final, neant.

23 decembrie 2000

Când Fordul negru opri în faţa porţilor de fier, atunci începu să picure. Fusese o zi îngrozitoare. Deşi era sfârşitul lunii decembrie, de o săptămână New York-ul fu bombardat de temperaturi de 1-2°. În aşa fel încât în locul ninsorii ploua zilnic. Lumea se adăpostea în case lăsând străzile goale comparativ cu anii trecuţi când luna decembrie însemna doar câteva lucruri pentru New York: zăpadă, frig şi Crăciun. Anul acela ploile i-au gonit pe locuitori, lasând magazinele goale. Nu părea că este cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului, la dracu, nici nu-ţi dădeai seama dacă nu-ţi aruncai ochii în calendar în timp ce sorbeai o ciocolată caldă. Stai în casă la căldură şi aştepţi cuminte clipa când totul va trece, pentru că aşa este făcut omul, să aştepte. Niciodată nu se bucură de clipa prezentă, întotdeauna aşteaptă cu nerăbdare viitorul, până când îl va ajunge din urmă şi atunci va fi prea târziu.

Dar am deviat, nu vorbim despre vremea din New York ci despre un Ford, mai precis un Ford Mondeo din 1998, model

nou, care tocmai a parcat în faţa Cimitirului de Nord din New York. Şoferul opri farurile şi aşteptă. Nu părea că o să iasă nimeni din maşină dar până la urmă cineva se încumetă. Un băiat înalt de vreo 20 ani, cu un păr blond până la umeri călcă în balta din dreptul portierei. Se abţinu să nu înjure pentru că din spatele lui coborî o femeie în jur de 50 de ani cu care semăna izbitor. Băiatul îmbrăcat la costum negru ţinea în mână stânga un buchet de trandafiri. De la depărtare era imposibil să-ţi dai seama de numărul lor, dar ei doi știau. Erau fix 55 de trandafiri. Îi întinse mâna dreaptă femeii din dreapta lui şi păşiră de porţile de fier înalte şi ruginite ale cimitirului.

Alea principală era pavată recent dar câteva smocuri răzleţe de iarbă spărseseră gri-ul monoton. Liniştea era deplină dar întreruptă de la depărtare de pantofii cu toc ai femeii. Trotuarul se despărţea în alte zeci de anexe care la rândul lor se despărţeau în alte cinci formând un sistem complet.

După câteva minute de mers se opriră în faţa unui gărduţ. Picăturile se transformaseră în ploaie adevărată aşa că băiatul fu nevoit să deschidă o umbrelă. În faţa lor se întindea un câmp întreg de morminte. O luară aleatoriu printre ele ajunşi în sfârşit la capăt de drum. Amândoi priveau mormântul de marmură gravat. Baiatul se aplecă şi atinse încet cuvintele. *„Aici se odihneşte în pace Mark Taylor: soţ, tată și prieten: 12.03.1945 – 23.12.1990.*

Băiatul se uita lung la cuvintele scrijelite şi se opri la cuvântul *tată.* Înghiţi în sec și lăsă buchetul de trandafiri pe mormânt. O luă pe mama lui de mână şi păstrară tăcerea în

continuare. Când simţi că fu îndeajuns, femeia se îndepărtă lăsându-l pe băiat să privească în continuare. Când se simţi împăcat o căută din priviri să o ajungă din urmă dar privirea îi fu atrasă de mormântul următor. Nu era la fel de aranjat ca al tatălui lui şi buruienile crescuseră peste tot. Piatra era alterată de timp şi scrisul nu era lizibil dar băiatul se uită atent. Se apleca atingând piatra cu degetul încercând să înţeleagă cuvintele. Într-un final legă toate literele: *Michael Laeddis.* Se încruntă puţin apoi reveni la starea iniţială. Nu-i aducea nimic cunoscut numele.

Se sculă în picioare şi observă cerul întunecat. În momentul următor o rafală de ploaie îl lovi din plin. Simţi un fior pe şira spinării şi o luă la fugă către mama lui încercând să o prindă din urmă.

SFÂRŞIT

EPILOG

Şi am tăcut. Totul s-a sfârşit. Am fost înghiţiţi de cuvinte, pagini şi cerneală neagră. Am avut un scop clar de îndeplinit, o cauză care să-mi dovedească locul meu printre oameni. Cu ce mă diferenţiez eu de celelalte fiinţe care se nasc, respiră şi mor? Pot adjudeca cu mâna pe inimă că toţi, mai devreme sau mai târziu, o să dăm peste un scop pe care, obligaţi sau nu trebuie să îl îndeplinim. Vom avea nevoie să fim cu ochii în patru la catalizatori, sentimente şi lacrimi furate de Timp.

Nu o să ne dăm la o parte din faţa pericolului. Nu o să ne ascundem sau o să fugim, ci o să scrâşnim din dinţi şi o să răzbatem împotriva vântului. Şi o să continuăm orbi la lucrurile fizice din jurul nostru, muţi la drumul de lângă noi dar vii până în adâncul sufletelor. Şi apoi deodată ne trezim în întuneric pipăind pereţii reci din jurul nostru având doar o lumină fadă, depărtată ce ne înconjoară cu sforile speranţei şi ne trage cu dârjenie să ne scoată din disperare. Şi apoi care să fie rostul? De ce să înviem în van? De ce să fim atraşi

de lumină când, de fapt, nu ne va aştepta nimeni de partea cealaltă?

Îţi îndeplineşti datoria în lumea fizică ca apoi să aştepţi descătuşarea spirituală. Îţi este frică de faptul că va întârzia sau se va pierde pe drum dar vine. Sufletul îţi este uşor şi parţial, cu jumătate de corp ieşit din Timp. Din păcate nimic nu este gata. Nu închizi ochii şi peisajul se schimbă în jurul tău. Paşeşti printre liniile şerpuite ale căii ferate şi aştepţi. În faţa ochilor filmul vieţii ţi se derulează cu o viteză uimitoare şi deodată totul se întunecă. Prea subit, prea rapid.

Ne pierdem vieţile provocând drame incomparabile cu scopul final de a ieşi din Timp. Din Timp poţi ieşi oricând fără a-ţi vătăma integritatea fizică. Trebuie numai să vrei.

În orice caz, am ajuns la sfârşit. Nu este o exterminare a existenţei. Gândiţi în perspectivă şi resimţiţi nevoia avidă de a vă continua planurile. Dar gândiţi-vă încă o dată înainte să se tragă cortina. Merită?

